

GAIRÈS

Dievo Motinos komandoms

2018

GAIRÈS

Dievo Motinos komandoms

TURINYS

IVADAS ... 6

1. IŠTAKOS ... 8

1.1 PRADŽIA ... 8

1.2 TĖVAS KAFARELIS ... 9

2. PAGRINDINIAI JUDEJIMO DOKUMENTAI ... 12

2.1 CHARTIJA ... 12

2.2 PAPILDOMI DOKUMENTAI ... 13

2.3 DIEVO MOTINOS KOMANDŲ PRIPAŽINIMAS ... 15

3. DIEVO MOTINOS KOMANDŲ TIKSLAS IR PASIŪLYMAS ... 16

3.1 TIKSLAS ... 16

3.1.1 Kodėl „komanda“? ... 17

3.1.2 Kodėl „Dievo Motinos“ komandos? ... 18

3.2 PASIŪLYMAS ... 18

3.2.1 Krikščioniškų porų bendruomenė ... 18

3.2.2 Vienybėje su Katalikų Bažnyčia ... 20

3.2.3 Komandų nariai, gyvenantys pasaulyje ... 21

3.2.4 Laiko ženklai ... 22

4. DIEVO MOTINOS KOMANDŲ DVASIA ... 24

4.1 „ATEIK, SEK MANE“ ... 24

4.2 DIEVO MOTINOS KOMANDŲ CHARIZMA ... 24

4.3 DIEVO MOTINOS KOMANDŲ DVASINGUMAS ... 26

4.3.1 Susirinkę Kristaus vardu ... 27

4.3.2 Savitarpio pagalba ... 27

4.3.3 Liudijimas ... 31

5. DIEVO MOTINOS KOMANDŲ PEDAGOGIKA ... 32

5.1 GYVENIMO GAIRĖS ... 33

5.1.1 Daryti pažangą Dievo meilėje ... 34

5.1.2 Daryti pažangą artimo meilėje ... 35

5.2 SIEKIAI ... 35

5.2.1 Dievo žodžio klausymasis ... 37

5.2.2 Asmeninė malda ... 39

5.2.3 Sutuoktinių malda ... 40

5.2.4 Prisėdimas ... 41

5.2.5 Gyvenimo taisyklė ... 42

5.2.6 Kasmetinės rekolekcijos ... 43

5.3 KOMANDOS GYVENIMAS ... 44

5.3.1 Kasmėnesinis komandos susitikimas ... 45

5.3.2 Apžvalginis susitikimas ... 52

5.3.3 Komandos gyvenimas tarp kasmėnesinių susitikimų ... 53

5.3.4 Įsipareigojimas ... 54

5.3.5 Prisidėjimas/Įnašas ... 55

6. DIEVO MOTINOS KOMANDŲ, KAIP JUDĖJIMO, GYVENIMAS ORGANIZACIJA ... 57

6.1 ORGANIZACIJOS DVASIA ... 57

6.2 KOMANDA ... 59

6.2.1 Komandos atsakingoji pora ... 59

6.2.2 Kunigas – dvasinis patarėjas ... 60

6.3 ATSAKOMYBĖS IR VEDIMO INSTANCIJOS ... 62

6.3.1 Sektorius ... 64

6.3.2 Regionas ... 65

6.3.3 Provincija ... 66

6.3.4 Superregionas ... 67

6.3.5 Ryšių zona ... 68

6.3.6 Tarptautinė atsakingoji komanda (ERI) ... 69

6.3.7 Tarptautinė kolegija ... 71

6.3.8 Ypatingi atvejai ... 72

6.3.9 Laikinosios tarpinės struktūros ... 73

7. DIEVO MOTINOS KOMANDŲ, KAIP JUDĖJIMO, GYVENIMAS FUNKCIJOS ... 74

7.1 DVASINIS VEDIMAS ... 74

7.1.1 Sektoriaus, Regiono, Provincijos ir
Superregiono susitikimai ... 75

7.1.2. Tarptautiniai susitikimai ... 76

7.2 RYŠIAI ...	76
7.3 FORMACIJA ...	78
7.3.1 Savybės ...	79
7.3.2 Formacijos planas ...	81
7.3.2.1 Įvadinė formacija ...	82
7.3.2.2 Nuolatinė formacija ...	84
7.3.2.3 Specialioji formacija ...	86
7.3.2.4 Formacija palydėti veiklą už Judėjimo ribų ...	89
7.4 SKLAIDA ...	89
7.4.1 Pati sklaida ...	90
7.4.2 Informavimas ...	91
7.4.3 Plėtra ...	91
8. DIEVO MOTINOS KOMANDŲ, KAIP JUDĖJIMO, GYVENIMAS TARNYSTĖ/ATSAKOMYBĖ ...	93
8.1 KVIETIMAS TARNYSTEI ...	93
8.2 KVIETIMO ETAPAI ...	94
8.3 ATSAKOMYBĖ IR KOLEGIALUMAS ...	97
8.4 TARPTAUTIŠKUMAS ...	100
9. MISIJA ...	103
9.1 PAŠAUKIMAS IR MISIJA ...	103
9.2 KOMANDOS NARIŲ MISIJA ...	105
9.2.1 Misija Judėjime ...	107
9.2.2 Misija Bažnyčioje ...	108
9.2.3 Misija pasaulyje ...	109
9.3 JUDĖJIMO MISIJA ...	110
10. UŽTARĖJAI ...	113
10.1 Priežastis tapti užtarėjais ...	113
10.2 Kas yra užtarimas? ...	114
10.3 Kaip būti užtarėju? ...	114
10.4 Užtarimo koordinavimas ...	115
11. PAGRINDINIAI DMK DOKUMENTAI ...	117
11.1 Pamatiniai dokumentai ...	117
11.2 Dokumentai apie Pedagogiką ...	118
11.3 Dokumentai apie Judėjimo gyvenimą ...	118
11.4 Dokumentai apie Tėvą Kafarelį ...	119

PRIEDAI

1. PRIEDAS.

Dievo Motinos komandų Chartija (1947) ... 121

2. PRIEDAS.

Kas yra Dievo Motinos komanda? (1977) ... 135

3. PRIEDAS.

Tėvo Kafarelis kalba Šantiji (1987) ... 143

4. PRIEDAS.

Antrasis kvėpavimas (1988) ... 168

5. PRIEDAS.

Pašaukimas ir misija trečiojo tūkstantmečio pradžioje (2018) ... 186

6. PRIEDAS.

Pirmasis DMK pripažinimas Bažnyčioje –
Kardinolo Feltino laiškas (1960) ... 213

7. PRIEDAS.

DMK kaip privačios tikinčiųjų asociacijos
pripažinimo dekretas (1992) ... 217

8. PRIEDAS.

DMK pripažinimo dekreto patvirtinimas ir
aprobuoti kanoniniai įstatai (2002) ... 221

9. PRIEDAS.

Kanoniniai DMK įstatai aprobavus pakeitimus
Popiežiškoje pasauliečių taryboje (2014) ... 224

ĮVADAS

Krikščionių poros, priėmusios Santuokos sakramentą, yra pašauktos sekti Kristų meilės, laimės ir šventumo keliu. Dievo Motinos komandos (DMK) – Šventosios Dvasios dovana – yra prieinamos poroms visame pasaulyje ir padeda joms puoselėti Santuokos sakramento turtus, remiantis savita pedagogika, drauge siekiant narių šventėjimo.

Gairės Dievo Motinos komandoms, kurias 2001 m., pritarus Tarptautinei kolegijai, išleido Tarptautinė atsakingoji komanda, remiasi anksčiau paskelbtais oficialiais dokumentais: Chartija, „Kas yra Dievo Motinos komanda“ ir „Antrasis kvėpavimas“.

Nuo to laiko Judėjimas gerokai patobulėjo ir įvykdė svarbių organizacinių ir struktūrinių pokyčių; jie yra labai svarbūs sklandžiam komandų darbui ir visų komandų narių palaikymui.

Itin svarbus žingsnis Judėjimo gyvenime buvo 2002 m. liepos mėnesį Popiežiškosios pasauliečių tarybos dekretu galutinai patvirtinti Dievo Motinos komandų kanoniniai įstatai.

Taip pat būtinybė atnaujinti šias gaires iškilę paskelbus naują dokumentą „Dievo Motinos komandų pašaukimas ir misija trečiojo tūkstantmečio pradžioje“, kuriame ypatinga reikšmė teikiama porų misijai ir Judėjimui naujojoje evangelizacijoje.

Todėl antrosios Gairių Dievo Motinos komandoms versijos (2018 m. leidimas) tikslas – atnaujinti ir papildyti 2001 m. paskelbtą dokumentą, kad Dievo Motinos komandos galėtų

drąsiai ir užtikrintai žengti pirmyn, likdamos ištikimos steigiamajai charizmai.

Po trumpos įžangos, Gairės Dievo Motinos komandoms (2018 m. leidimas) yra tokios struktūros:

Pirmi du skyriai nukelia į Dievo Motinos komandų pradžią: „Tėvas Kafarelis, Chartija ir pagrindiniai dokumentai“.

- Trečiame skyriuje pasakojama apie Dievo Motinos komandų esmę ir tai, ką jos siūlo.
- Ketvirtame–devintame skyriuose pristatomi keturi pagrindiniai ramsčiai, kurie palaiko ir apibūdina Judėjimą: Dievo Motinos komandų dvasia, pedagogika, Dievo Motinos komandų, kaip Judėjimo, gyvenimas ir galiausiai misija.
- Dešimtame skyriuje kalbama apie Užtarėjus.
- Vienuoliktame skyriuje išvardyti Dievo Motinos komandų pamatiniai dokumentai, kuriais gali naudotis visos Judėjimo struktūros ir komandų nariai.

Galiausiai priede pateikiami visi pagrindinių dokumentų ir dekretų, kuriais Popiežiškoji pasauliečių taryba pripažįsta Dievo Motinos komandas, tekstai, taip pat dabartiniai kanoniniai įstatai.

1. IŠTAKOS

1.1 PRADŽIA

Dievo Motinos komandos atsirado labai paprastai: 1938 m. keturios jaunos atsidavusios krikščionių poros norėjo išgyventi savo meilę tikėjimo šviesoje. Jos kreipėsi į jauną kunigą iš Paryžiaus, tėvą Kafarelį, kad šis padėtų ieškoti. Jis atsakė: „leškokime drauge“.

1939 m. vasario 25 d. šios keturios šeimos susitiko su tėvu Kafareliu ir taip gimė pirmoji Judėjimo komanda.

Antrojo pasaulinio karo metais (1939–1945 m.) susikūrė daugybė komandų, išsiplėtė ir sutvirtėjo apmąstymai. Gimė žurnalas, o šios dvasinės kelionės patirtis buvo perduodama kitoms poroms.

1947 metais „pasibaigus karui, porų grupelės tapo madingos ir jų daugėjo“.

Tėvas Kafarelis bijojo, kad „poros gali būti gundomos atleisti vadžias naujai atsiradusios taikos euforijoje, ir grupės tuomet taptų vieta patogioms senoms draugystėms... Prasidėjo krizė...

„Ką daryti, kad krizė, su kuria susiduria mūsų grupės, vestų jas pirmyn? Ieškojau paaiškinimo, kaip šventumas klestėjo vienuoliniuose ordinuose, nors laiko tėkmėje jie susidūrė su įvairiausiomis išorinėmis ir vidinėmis

krizėmis, ir supratau, jog vienas esminių jų stiprybės ir gyvybingumo veiksmų buvo jų regula. Paklausiau savęs, kodėl nepasiūlyti regulos susituokusiems krikščionims, norintiems dvasiškai tobulėti. Ne vienuolių regulą, bet susituokusių pasauliečių regulą.”

Tėvas Anri Kafarelis, „Komandų pašaukimas ir kelionė“
(Roma, 1959)

Iš tėvo Kafarelio įkvėpimo ir bendro apmąstymo su pirmaisiais „Kafarelis komandų“ nariais palaipsniui išryškėjo metodas poroms, norinčioms gyventi gilesne meile Kristuje.

Komandų skaičius augo ir formavosi struktūra. Tėvas Kafarelis ir Judėjimo vadovai maldos dvasia parengė steigiamąjį dokumentą – „Dievo Motinos komandų Chartiją“. Ji apėmė esminius Judėjimo „Regulos“ elementus ir buvo paskelbta Paryžiaus šv. Augustino bažnyčioje 1947 m. gruodžio 8 d.

Paskelbus Chartiją, Dievo Motinos komandos sparčiai plėtėsi Prancūzijoje, Belgijoje ir Šveicarijoje, o 1950 m., įveikusios kalbos ir vandenynų barjerus, pasiekė Braziliją. Norint plėsti Dievo Motinos komandas už Prancūzijos ribų, reikėjo rinktis iš dviejų galimybių: tapti lygiaverčių nacionalinių judėjimų federacija arba vienu tarptautiniu judėjimu. Po kruopštaus svarstymo buvo pasirinktas antrasis variantas ir Dievo Motinos komandos tapo tarptautiniu judėjimu.

1.2 TĖVAS KAFARELIS

Oficialiu Bažnyčios pripažinimu buvo patvirtintas tas reikšmingas darbas, kurį nuveikė tėvas Kafarelis ir kartu su juo ke-

liavusios poros. Jis mirė Trusiūro mieste (Prancūzija) 1996 m. rugsėjo 18 d., būdamas 93 metų amžiaus.

Tėvo Kafarelio misija nuo pat Komandų pradžios buvo grindžiama troškimu suteikti kitiems džiaugsmą įžengti į Dievo šviesą: „Svarbiausia – ieškoti Kristaus“. Jo nuomone, susituokę krikščionys yra Dievo ieškotojai; jie turi išmokti, kaip, sekdami Kristaus pavyzdžiu, gali tarnauti Dievui savo gyvenime ir pasaulyje. Šventumas, santuokinės meilės ir Kristaus meilės išsipildymas yra komandose dalyvaujančių porų pašaukimas.

Dievo Motinos komandų pedagogika, kuri yra paremta siekiais, skirta padėti poroms jų tikėjimo kelionėje link susitikimo su Kristumi. Iš to kylančios gyvenimo gairės prisidės prie tarnystės Dievui pasaulyje.

Dar viena stipri tėvo Kafarelio mintis buvo Judėjime susieti Šventimų sakramentą su Santuokos sakramentu. „Kunigas, kuris „padaro Kristų matomą kaip bendruomenės galvą“ (Vyskupų sinodas, 1971), padės komandai nepamesti iš akių tikrojo jos tikslo.“ (Kas yra Dievo Motinos komanda – 1977).

Dievo Motinos komandų poros yra dėkingos tėvui Kafareliui už tai, kad jis padėjo joms geriau suprasti santuokos sakramento gelmę, įgalino atrasti mažų krikščioniškų bendruomenių šilumą ir įkvėpimą bei parodė kelią į kontempliaciją jų aktyviame gyvenime.

„Viena iš didžiausių figūrų, kurią Dievas davė Bažnyčiai šiame amžiuje.“

Kardinolas Liustigeris (1996 09 27)

Tėvo Kafarelis misija tarnauti poroms buvo užbaigta 1948 m., jam ėmus vadovauti „Dvasinei našlių grupei“, kuri vėliau pasivadino „Prisikėlimo Dievo Motinos bendruomene“: „Jis rūpestingai lydėjo našles, liudydamas meilę, stipresnę už mirtį.“ (Malda, skirta tėvo Anri Kafarelis paskelbimui palaimintuoju.)

Kadangi tėvas Anri Kafarelis numatė, kad malda yra svarbiausia žmogaus veikla ir manė, kad santuokinio dvasingumo judėjimui – Dievo Motinos komandos – būtini maldininkai, 1956 m. jis pakvietė savanorius vienyti į maldos grandinę santuokai ir šeimai užtarti. Taip gimė „Les Veilleurs“, dabar vadinami „Užtarėjais“.

2006 m. rugsėjo 18 d. per X-tąjį tarptautinį susitikimą Lurde buvo oficialiai paskelbta apie tėvo Kafarelis kanonizacijos bylos pradžią.

Vyskupijos tyrimo pabaigos ceremonija įvyko 2014 m. spalio 18 d. Paryžiaus Šv. Augustino bažnyčioje.

2014 m. lapkričio mėn. visa vyskupijos tyrimo dėl tėvo Kafarelis dokumentacija buvo perduota Romai, Šventųjų skelbimo kongregacijai. Po patikrinimo 2015 m. spalio 9 d. Kongregacija pasirašė dekretą, kad tyrimas galioja, ir taip pradėtas antrasis kanonizacijos proceso etapas – bylos (**Positio**) rengimas.

2. PAGRINDINIAI JUDĖJIMO DOKUMENTAI

2.1 CHARTIJA

Chartijos pamatiniai principai buvo parengti siekiant likti ištikimiams pradinėms Judėjimo įžvalgoms ir pateikti komandoms konkrečių pasiūlymų. Dabar galime įvertinti tokio sprendimo poveikį ir jo įtaką Judėjimo augimui bei vystymuisi.

Būtent paskelbus Chartiją, nusistovėjo Judėjimo pavadinimas „Dievo Motinos komandos“. Veikiančios grupės buvo pakviestos jį priimti ir tapti Dievo Motinos komandų dalimi.

1947 m. to meto kalba parašyta Chartija tebėra pamatinis dokumentas ir kertinis Judėjimo akmuo. Bėgant metams buvo padaryta keletas pirminio dokumento pakeitimų, visa tai vedė iki 1972 m. gegužės mėn. paskelbtos galutinės versijos (1 priedas). Ši data žymi laikotarpio, kai tėvas Kafarelis dalyvavo Judėjime, pabaigą.

Chartija – mūsų bendras paveldas. Šiandien tūkstančiai porų visame pasaulyje, įkvėptos to paties idealo ir pasitelkdamos tuos pačius metodus jam pasiekti, kalbančios skirtingomis kalbomis ir kilusios iš įvairių kultūrų, savo santuokoje atranda gilesnę meilę Dievui.

Tik praėjus keleriems metams po Chartijos parašymo, tėvas Kafarelis atsargiai patvirtino:

„Turiu pripažinti, kad kuriant komandas buvo kažkas daugiau nei mano paties įkvėpimas“. Tai Šventosios Dvasios įkvėpimas.

2.2 PAPILDOMI DOKUMENTAI

Vėliau buvo parengti kiti papildomi dokumentai:

„**Kas yra Dievo Motinos komanda?**“ (1977) iš naujo apibrėžė Judėjimo idealą ir metodus, šiuolaikiškai tai pateikė ir išplėtojo komandos kaip bendruomenės sąvoką. (2 priedas)

Europos regionų vadovų susitikime Šantilyje (1987 m.) pasakyta tėvo Kafarelis kalba „**DMK charizma**“ (3 priedas) – nuoroda DMK judėjimui. Ši kalba pradedama nurodant, kas yra DMK charizma, įsisavinant, kuo ji remiasi, apibendrinat pagrindinių DMK įvykių santrauką.

„**Antrasis kvėpavimas**“ (1988) siekė padėti komandoms atrasti naujus padrąsinimo motyvus ir parodyti galimas kryptis Dievo Motinos komandų įkvėpimams įgyvendinti su antruoju kvėpavimu (4 priedas). Šis dokumentas taip pat pagilino kai kuriuos Dievo Motinos komandų charizmos aspektus, kurie iki tol nebuvo pakankamai aiškiai pateikti: meilės įkvėptas pasiaukojimas, žmogiška ir krikščioniška lytiškumo reikšmė, Dievo Motinos komandų kaip porų judėjimo misija Bažnyčioje ir pasaulyje.

Šv. Dvasios malonės ir įkvėpimo dėka Judėjimo atsinaujinimas tęsiasi. Tarptautinės atsakingosios komandos ir Super-regionų susitikimo nariai po maldos ir apmąstymų nusprendė išleisti pilnąsias Judėjimo gaires, paremtas ankstesniais dokumentais.

Apaštališkajame laiške „Tertio Millennio Adveniente“ popiežius Jonas Paulius II primena, kad „Bažnyčios istorijoje sena ir nauja visada glaudžiai susipina; nauja auga ant seno, o sena naujame geriau išsiskleidžia“. Būtent reaguojant į šiuos popiežiaus žodžius, buvo parengtas dokumentas – Gairės Dievo Motinos komandoms (1-asis leidimas, 2001 m.).

Dokumentas „Dievo Motinos komandų pašaukimas ir misija trečiojo tūkstantmečio pradžioje“ (2018) yra sinodinės dinamikos, pageidautos ir įgyvendintos Dievo Motinos komandose, vaisius (5 priedas). Šiuo dokumentu siekiama atsiliepti į popiežiaus Pranciškaus paraginimą Visuotinei Bažnyčiai dėl „naujo evangelizavimo etapo“ (plg. EG I), kviečiant žmones būti pasirengusiais būti Viešpaties siunčiamais: „Štai aš, Viešpatie, siųsk mane“ (Iz 6, 8).

Judėjimas pajuto poreikį apmąstyti šią temą ir parengė dokumentą (5 priedas), skirtą padėti poroms, nuolat susiduriančioms su naujomis situacijomis, išlaikyti ištikimybę Santuokos sakramentui ir DMK charizmai, taip pat atsiliepti į šiuolaikinio pasaulio iššūkius.

Pastarųjų metų Judėjimo raida paskatino mus sukurti naujas struktūras ir imtis naujų pastoracinių iššūkių, kylančių iš popiežiaus Pranciškaus apaštališkųjų paraginimų „Evangelii

Gaudium“ ir „Amoris Laetitia“, kurie paskatino atnaujinti Gairės Dievo Motinos komandoms.

Dabartinėse Gairėse (2018 m. leidimas) vidaus normų forma apibrėžiamos Judėjimo ir jo narių gyvavimo sąlygos. Jos yra Judėjimo veikimo orientyras, todėl negali būti keičiamas, nebent tai padarytų ERI (fr. Equipe responsable internationale;

lt. tarptautinė atsakingoji komanda, toliau ERI), pasitarusi su Tarptautine kolegija.

2.3 DIEVO MOTINOS KOMANDŲ PRIPAŽINIMAS

Pirmą kartą oficialų Bažnyčios pripažinimą Dievo Motinos komandų judėjimas gavo 1960 m. kardinolo Feltino laišku (6 priedas).

1975 m. Popiežiškoji pasauliečių taryba Judėjimą pripažino Tarptautine katalikų asociacija. Galiausiai 1992 m. Popiežiškoji pasauliečių taryba išleido dekretą dėl pripažinimo (7 priedas) privačia tikinčiųjų asociacija.

2002 m. liepos 26 d. Popiežiškoji pasauliečių taryba priėmė dekretą (8 priedas):

- patvirtinti Dievo Motinos komandų judėjimo pripažinimą privačia tarptautine tikinčiųjų asociacija, turinčia juridinio asmens statusą;
- galutinai patvirtinti Dievo Motinos komandų kanoninius įstatus.

2014 m. kovo 25 d. Popiežiškoji pasauliečių taryba patvirtino ERI pasiūlytus 1, 4, 6, 7 ir 8 straipsnių pakeitimus; pakeitimai įtraukti į naująją įstatų redakciją (9 priedas), patvirtintą šios Tarybos.

3. DIEVO MOTINOS KOMANDŲ TIKSLAS IR PASIŪLYMAS

3.1 TIKSLAS

Dievo Motinos komandose esti tam, kad padėtų sutuoktiniams atrasti Santuokos sakramento turtus ir įkūnyti santuokinį dvasingumą. Šios poros savo pavyzdžiu liudija krikščioniškos santuokos svarbą Bažnyčioje ir pasaulyje.

„Esminis Dievo Motinos komandų tikslas – padėti poroms siekti šventumo. Nieko daugiau ir nieko mažiau.“
(Tėvas Anri Kafarelis)

Dievo Motinos komandos – tai santuokinio dvasingumo sąjūdis katalikų Bažnyčioje; į jį įsitraukia susituokusios poros, kurios tiki krikščioniškosios santuokos idealu ir nori:

- likti ištikimos savo Krikšto pažadams;
- į savo gyvenimo centrą statyti Kristų;
- santuokinį ir šeiminį gyvenimą grįsti evangeliniu pamatu;
- pažinti Dievo valią vyrui ir moteriai, kad ją įvykdytų;
- savo gyvenimu liudyti Dievo meilę;

- perteikti Kristaus žinią pasauliui;
- liudyti krikščioniškas vertybes socialinėje ir darbo aplinkoje;
- aktyviai remti Bažnyčią, vyskopus ir dvasininkiją;
- bendradarbiauti su Dievu ir tarnauti kitiems;
- propaguoti santuokinį ir šeimyninį gyvenimą visuomenėje.

Gera pažindamos krikščioniško gyvenimo sunkumus, suvokdamos savo silpnybes ir savo pastangų nepakankamumą, šios poros pasitiki parama tų, kurie siekia to paties idealo ir įsipareigoja suformuoti „komandą“.

Dievo Motinos komandų poros tikisi paramos iš tų, kurie pritaria jų idealams ir yra pasiryžę **„sudaryti komandą“** žinodami, kaip sunku gyventi krikščionims ir suvokdami savo silpnumą bei nepakankamas pastangas.

Savo pavyzdžiu Dievo Motinos komandų poros nori liudyti krikščionišką santuoką Bažnyčioje ir pasaulyje.

3.1.1 Kodėl „komanda“?

- nes šis žodis geriausiai išreiškia dvasią ir vienybę, kurių reikia siekiant bendro tikslo;
- nes jos nariai stengiasi padėti vieni kitiems, atsižvelgdami į kitų narių poreikius, siekti pažangos dvasiniame ir žmogiškame gyvenime.

3.1.2 Kodėl Dievo Motinos komandos?

Bendruomenę globoja Dievo Motina, nes būtent Marija veda mus link savo Sūnaus, Kristaus, kuris yra komandos narių dvasinio gyvenimo centras. Dėl savo atsidavimo Dievo valiai, Marija yra tobulas klusnumo Šventajai Dvasiai pavyzdys, kuriuo turėtų sekti sutuoktinių poros.

3.2 PASIŪLYMAS

Dievo Motinos komandos nori padėti Santuokos sakramentą priėmusioms krikščionių poroms visapusiškai gyventi pagal Evangeliją, pasitelkiant komandos narių savitarpio pagalbą ir viso tarptautinio Judėjimo paramą.

3.2.1 Krikščioniškų porų bendruomenė

DMK kiekvienai porai siūlo:

- kryptį, kaip susituokusiai krikščionių porai gyventi šių dienų pasaulyje pagal Kristaus mokymą;
- gyvenimo gaires, padedančias augti meilėje Dievui ir kitiems;
- savęs tobulinimo priemones, vedančias į gilesnį tikėjimą ir geresnį poros gyvenimą;
- komandos gyvenimą – krikščionių porų, priėmusių Santuokos sakramentą, bendruomenę, kuriai padeda dvasinis patarėjas;
- savitarpio pagalbą: dvasinę, žmogišką ir materialinę;
- galimybę kartu mokytis ir apmąstyti, taip ugdant asmeninę ir poros sąmonę; organizaciją, skatinant vedimą,

ryšius ir formaciją bei siekiant tarptautinio Judėjimo vienybės.

Taigi Dievo Motinos komanda yra Santuokos sakramentą priėmusių porų bendruomenė.

Ji renkasi „Kristaus vardu“ ir siekia padėti savo nariams veiksmingiau atsiliepti į Kristaus kvietimą.

Kunigas komandos gyvenime nėra vien dvasinis patarėjas; jis taip atlieka savo, kunigo, funkciją. Jis padaro Kristų esantį kaip mistinio Kūno galvą, ženklą ir priminimą apie Dievą, kuris domisi mūsų gyvenimu, artumą.

„Ilgas kelias, kurį Dievo Motinos komandos visame pasaulyje nuėjo Vatikano II Susirinkimo šviesoje, leido suprasti, kad kunigai ir pasauliečiai gali padėti vieni kitiems pažinti Kristaus slėpinį. Viena vertus, kunigai padeda poroms ištirti kasdienius klausimus, kita vertus, besimeldžiančių ir vienas kitą mylinčių porų buvimas padeda kunigams dinamiškai ir pilnai vykdyti savo tarnystę“.

(Kunigas – dvasinis patarėjas DMK–
2017 m. kovo mėn.)

Dėl šios priežasties Komandose kalbame, kad abu sakramentai – Santuokos ir Šventimų – papildo vienas kitą.

2015 m. rugsėjį per audienciją Dievo Motinos komandų atsakingiesiems popiežius Pranciškus sakė:

„Dėkoju jums, brangios DMK poros, nes jūs esate atrama ir padrąšinimas jūsų kunigams, kurie, bendraudami su komandomis ir šeimomis, visada patiria kunigišką džiaugsmą, brolišką bendrystę, jausminę pusiausvyrą ir dvasinę tėvystę.“

3.2.2 Bendrystėje su Katalikų Bažnyčia

Dievo Motinos komandos skatina savo narius gilinti meilę Bažnyčiai komandoje, padedant vieni kitiems tapti aktyviais Dievo tautos nariais.

Popiežius Jonas Paulius II savo pontifikato pastoracinėje veikloje pirmenybę teikė ekumenizmui, paskelbęs encikliką „**Ut unum sint**“ ir ėmęsis konkrečių priemonių krikščionių vienybei ir bendrystei atkurti. Pasak paties popiežiaus, būtina atlikti apsivalymo kelionę per istorinę atmintį, kurią sudaro šimtmečius trukusios konfrontacijos, susiskaldymai ir net didžiosios schizmos.

Dievo Motinos komandos, veikdamos kartu su Bažnyčia, negali likti abejingos šiam Šventojo Tėvo kvietimui ar keliams iššūkiams. Todėl Judėjimas yra atviras priimti į savo komandas poras, kurių vienas iš Santuokos sakramentą priėmusių sutuoktinių yra katalikas, o kitas išpažįsta kitą religiją, daugiausia tose šalyse, kur katalikų religija nėra vyraujanti.

Daugeliu atvejų jie magisteriumo skatinami ginti krikščioniškos santuokos idealą.

„Ačiū, kad nepaliekate mūsų vieny skelbti meilės grožio, susivienijusios ir vaisingos poros didybės. Dėkoju jums

visų Bažnyčios ganytojų vardu. Jūsų užduotis yra svarbi, nes jūs stiprinatė Bažnyčios patikimumą.”

(Kardinolas Danneelsas,
Belgijos naujienlaiškio 40-ųjų metinių proga)

3.2.3 Komandos pasaulyje

„Meilė kantri, meilė maloninga, ji nepavydi; meilė nesididžiuoja ir neišpuiksta. Ji nesielgia netinkamai, nieieško savo naudos, nepasiduoda piktumui.”

(1 Kor 13, 4–5)

Būtent tokia meile mes siekiame gyventi Dievo Motinos komandų pedagogikos dėka.

Visuomenėje vykstantys pokyčiai veikia ir santuoką. Daug santuokų išyra, o tai daro didelę žalą sutuoktiniams ir jų vaikams.

Dievo Motinos komandų poros stengiasi liudyti, kad santuoka yra meilės, laimės ir šventumo šaltinis bei priklauso nuo ją sudarančių žmonių pastangų. Gyvendamos pasaulyje su Evangelijos vertybėmis, jos nori būti raugas šešloje ir dalyvauti visose visuomenės veiklose.

Šiandienos poroms reikia liudijimo kitų susituokusių porų, kurių meilė tveria laikui bėgant ir pagrįstai galima manyti, kad tvers ateityje. Tuo krikščioniška santuoka pasižymėjo nuo Jėzaus laikų. Tad poros, dalyvaujančios Dievo Motinos komandoje, nori būti šios meilės ir krikščioniškos santuokos liudytojos, kad galėtų būti vilties ženklų savo broliams ir seserims.

3.2.4 Laiko ženklai

Dievo Motinos komandų nariai gyvena šiandienos pasaulyje, yra jo dalis ir nori būti „raugu tešloje“. Todėl jie turi nuolat įžvelgti laiko ženklus, kad galėtų atpažinti naujas realijas ir šiuolaikinių porų poreikius. Taip pat – ieškoti vilties veiksmų pasaulyje, kuris vis priešiškesnis krikščionių tikėjimui ir kuriame kyla grėsmė pamatinėms santuokos bei šeimos vertybėms.

Laiko ženklai daugiataučiam pasaulyje kartais mūsų Judėjime sukelia sunkumų ieškant sutarimo. Todėl esame skatinami siekti evangelizacijos paradigmos pakeitimo.

„Asmens ir žmonių visuomenės apskritai bei krikščionių bendrijos gerovė glaudžiai susijusi su santuokinės ir šeimos bendruomenės klestėjimu. Todėl krikščionys drauge su kitais, aukštai vertinančiais šią bendruomenę, nuoširdžiai džiaugiasi, kad šiandien žmonės įvairiais būdais vis labiau puoselėja šią meilės bendrystę.“

(Gaudium et Spes, 47)

Popiežius Pranciškus 2015 m. rugsėjį, kreipdamasis į Dievo Motinos komandas, jų nariams sakė:

„Naujoji evangelizacija turi apimti naują kiekvieno pakrikštytojo paradigmą (Evangelii Gaudium, 120). Dažniausiai krikščioniškos poros ir šeimos turi geriausias galimybes skelbti Jėzų Kristų kitoms šeimoms, jas palaikyti, stiprinti ir padrąsinti. Tai, ką patiriate kaip pora ir šeima – lydimi savo Judėjimo charizmos, – tą gilų ir nepakeičiamą džiaugsmą, kurį Viešpats leidžia patirti

namų artume tarp džiaugsmų ir vargų, laimę, kurią teikia sutuoktinio buvimas, jūsų vaikų augimas, žmogiškas ir dvasinis vaisingumas, kurį Jis jums dovanoja, – visa tai turi būti liudijimas, kuris skelbiamas, perduodamas išoriniam pasauliui, kad kitos poros ir šeimos eitų tuo pačiu keliu.“

Išvelgti laiko ženklus reiškia liudyti žmogiškos meilės grožį pagal Dievo planą. Iš tikrųjų, tai yra gyvybiškai svarbi žmogaus užduotis, skatinanti mus leisti save atrasti Dievui.

Tikime, kad Dievo Motinos komandos savo atsaku privers tekėti „gyvojo vandens sroves“, bendradarbiaudamos su Juo naujovėje, kuri mus įkvepia, provokuoja, bet svarbiausia – veda ir lydi.

Dievo Motinos komandos neša šį vilties ženklą poroms Bažnyčioje ir pasaulyje.

4. DIEVO MOTINOS KOMANDŲ DVASIA

4.1 ATEIK, SEK PASKUI MANE

Kristus taip kreipiasi į visus pakrikštytuosius (krikščionis), kviesdamas juos būti atvirus Jo meilei ir ją liudyti. Šis kvietimas taip pat yra skiriamas ir sutuoktinių porai: jie skatinami atrasti Dievą santuokinės meilės širdyje. Taip žmogiškoji meilė tampa dieviškosios meilės atvaizdu.

4.2 DIEVO MOTINOS KOMANDŲ CHARIZMA¹

Charizma yra ypatinga Dievo dovana, kurią reikia naudoti bendram labui. Ši nemokama dovana yra ypatinga ją turinčiojo asmenybės dalis.

Dievo Motinos komandos buvo Šventosios Dvasios įkvėpimas, suteiktas Bažnyčiai konkrečiam tikslui konkrečiu jos istorijos laikotarpiu. Tik taip galime suprasti reikšmingą Dievo Motinos komandų raidą, jų išplitimą daugelyje šalių penkiuose žemynuose ir lemiamą įtaką porų gyvenimui, Bažnyčios ir visuomenės pastoracijai.

¹ Žodis „charizma“ yra kilęs iš graikų kalbos žodžio, reiškiančio „nemokamą dovana“, ir turi tą pačią šaknį kaip žodis „charis“, reiškiantis „malonę“. Malonė yra Dvasios dovana. Yra ir išskirtinių malonių, vadinamų charizmomis, dovanų, kurias reikia naudoti bendram labui.

Dievo Motinos komandų judėjimas yra **Bažnyčiai** skirta **charizma**, nes jis labai svarbus iš naujo atrandant Santuokos sakramento, kaip meilės, ištikimybės ir šventumo kelio, vertę.

Be to, Dievo Motinos komandos turi savo charizmą – santuokinio dvasingumo, t. y. tvirtą kryptį, kuri skatina poras kasdien gyventi pagal Dievo valią, t. y. pagal Evangelijos vertybes.

Dievo Motinos komandos, „**santuokinio dvasingumo**“ judėjimas, laikomas Dievo dovana visoms jam priklausančioms poroms.

Santuokinis dvasingumas

Pasak tėvo Kafarelis, „santuokinis dvasingumas yra me-nas gyventi santuokoje Evangelijos idealais, kurį Kristus siūlo visiems savo mokiniams“.

Poros gyvenimas krikščioniškoje santuokoje yra pažymėtas sakramento veikimu ir dėl jų gilaus atsidavimo vienas kitam tampa Dievo malonės ženklu. Santuokinės meilės šaltinis yra Dievo meilė. Šio santykio centre gimsta santuokinis dvasingumas.

„Santuokinio dvasingumo ištakos – Kristaus kvietimas.

Mūsų, kaip poros, pašaukimas yra eiti kartu pas Kristų: vienam ir kitam, vienam su kitu, vienam per kitą.“

(Tėvas Anri Kafarelis)

Susituokusi pora nori gyventi šiuo dvasingumu kiekvieną dieną. Kartais tai yra kova dėl meilingo tarpusavio sutarimo, lydimas klaidų, ir tuomet žmonės neišvengia sužeidimų, bet jie

nuolat stengiasi išeiti iš savęs ir pasiekti kitą; būtent tokiais momentais jie susitinka Kristų.

„Santuokinis dvasingumas padeda gyventi santuokinį gyvenimą. Dievo Motinos komandos siūlo priemones jam įgyti.“

(Šeimos dvasingumo link – tėvas Manuel Iceta)

Poros auga santuokiniame dvasingume ieškomos Dievo akivaizdos, trokšdamos pažinti ir įvykdyti Dievo valią kasdieniniame gyvenime. Dieviškoji meilė pasireiškia per žmogiškąją meilę, kai kasdienybę užpildo tarpusavio rūpestis, parama ir absoliuti ištikimybė, supratimas, pagarba vienas kitam bei širdies ir proto harmonija. Kai net paprasčiausi darbai yra daromi su meile, tuomet poros gyvenimo centre atsiranda Viešpats, o dvasingumas virsta gyva tikrove.

4.3 DIEVO MOTINOS KOMANDŲ MISTIKA

Mistika – tai Dvasia, skatinanti mus veikti pagal Dievo valią, nuojauta, „atskleidžianti“ tai, kas paslėpta nuo žmogaus proto, kryptis, paverčianti gyvenimą nuolatinėmis bendrystės su Dievu paieškomis.

Dievo Motinos komandų mistika yra dvasia, suteikianti prasmę konkretiems pasiūlymams, grindžiamiems krikščioniškomis vertybėmis, kurios svarbios poros, komandų ir Bažnyčios gyvenimui, ir įgauna tris konkrečias formas:

- susivieniję Kristaus vardu;
- savitarpio pagalba;
- liudijimas.

4.3.1 Susirinkę Kristaus vardu

„Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų.“
(Mt 18,20)

Prasmę konkretiems gyvenimo keliams suteikia Šventoji Dvasia, duodama nuojautą, kuri „atveria“ tai, kas buvo sunkiai suprantama žmogaus protui, ir parodydama kryptį, perkeičiančią gyvenimą į nuolatinę bendrystės su Dievu paiešką.

Komanda yra daugiau nei vien tik žmonių bendruomenė; ji susitinka Kristaus vardu. Kai Kristus pasirodė mokiniams po Prisikėlimo, Jo žodžiai leido jiems suprasti Raštus ir išgirsti Jo žinią. Kai susitinkame, Kristus yra su mumis. Kai susirenkame Jo vardu, mūsų tikėjimą maitina ir augina Jo Dvasia.

4.3.2 Savitarpio pagalba

Savitarpio pagalba yra vienas iš pagrindinių Dievo Motinos komandų mistikos ramsčių. Savitarpio pagalba yra naujas Kristaus įsakymas ir konkretus būdas šį įsakymą įgyvendinti praktiškai.

Jos stengiasi patenkinti keturis broliškos meilės poreikius: **duoti; priimti; paprašyti** ir **mokėti atsisakyti** (tai sunkiausia).

Savitarpio pagalba praktikuojama įvairiomis aplinkybėmis: santuokinė savitarpio pagalba, savitarpio pagalba kelyje

į šventumą, savitarpio pagalba maldoje, savitarpio pagalba gilinant tikėjimą, savitarpio pagalba įvairiais santuokos etapais.

Dievo Motinos komandų poros praktikuoja savitarpio pagalbą tiek materialiu, tiek dvasiniu lygmeniu, paklusdamos šv. Pauliaus paraganimui:

„Nešiokite vieni kitų naštas.“

(Gal 6, 2)

Savitarpio pagalba santuokoje

Santuoka yra nuolatos evoliucionuojanti sąjunga nuo to momento, kai sutuoktiniai ištaria vienas kitam „taip“, iki sugrįžimo pas Tėvą. Sutuoktinių meilė gilės, jei savitarpio parama taps jų kasdienio gyvenimo dalimi. Tokiu būdu kiekvienas sutuoktinis galės augti, įnešdamas į šiuos santykius geriausius savo skirtingumus ir papildomas savybes.

Savitarpio pagalba kelyje į šventumą

Sutuoktinių poros, įsijungiančios į Dievo Motinos komandas, trokšta:

- pasiekti gilesnį vienybės su Dievu pojūtį;
- siekti šventumo per santuokinį ir šeiminių gyvenimą bei tame gyvenime.

Norėdamos gyventi didesnėje harmonijoje su Dievu ir pažinti Jo valią, susituokusios poros turi suderinti savo gyvenimą su Evangelija.

Dievo Motinos komandose esančios poros kartu stengiasi geriau suprasti Dievo Žodį, jį praktikuoti savo gyvenime ir remti vienas kitą kelyje į Kristaus paskelbtą karalystę.

Savitarpio pagalba maldoje

„Ir dar sakau jums: jeigu kas iš jūsų susitars žemėje dviese melsti kokio dalyko, jiems mano dangiškasis Tėvas jį suteiks.“

(Mt 18, 19)

Normalu, naudinga ir skatintina prašyti draugų pagalbos; tad ir komandos poros padeda viena kitai materialiuose ir dvasiniuose dalykuose.

Paguosti šiuo Kristaus buvimo su jais pažadu, Dievo Motinos komandų nariai džiugiai ir pasitikėdami meldžiasi vienas su kitu ir vienas už kitą. *Magnificat* yra bendra Dievo Motinos komandų malda, kalbama kasdien bendrystėje su visais judėjimo nariais ir užtarant viso pasaulio sutuoktinių poras.

Savitarpio pagalba tikėjimui pagilinti

Be gyvo tikėjimo negali būti krikščioniško gyvenimo, lygiai taip pat tikėjimas negali gyvuoti ir augti be studijų ar meditacijos. Praktikoje matome, kad daugelis krikščionių porų liaujasi studijuoti ir medituoti: kartais dėl to, kad nesupranta šių dalykų prasmės, kartais dėl to, kad pritrūksta laiko, vadovavimo ir mokymo. Jų tikėjimas lieka nebrandus, silpnas, o Dievo valios ir Bažnyčios mokymo pažinimas – paviršutiniškas ir nepilnas.

Komandos poros stengiasi pagilinti savo religinį pažinimą; jos siekia šio tikslo su kitais komandos nariais, padedami dvasios patarėjo.

Savitarpio pagalba įvairiais santuokinio gyvenimo etapais

Sutuoktinių porų poreikiai ir siekiai skiriasi, priklausomai nuo jų amžiaus ir santuokinio gyvenimo stažo, tad Dievo Motinos komandos privalo į tai atsižvelgti.

Pirmaisiais santuokinio gyvenimo metais pora bando atrasti santuokos įžadų potekstę. Jai reikia „gimti“ palaikančioje bendruomenėje. Dievo Motinos komandos gali sukurti tokią išplėstinės šeimos atmosferą: teikti šilumą, paramą ir pagalbą.

Vėliau santuokinės meilės idealas patiria išbandymą. Susidūrus su šeimos, darbovietės, neužtikrintumo darbe poreikiais, vis labiau materialėjančios visuomenės įtampomis, poroms reikia vietos, kur jos galėtų dalytis tuo, kas vyksta jų gyvenime, ir nauju žvilgsniu pažvelgti į tuos įvykius. Komandos supratiimas ir patirtis leidžia porai atvirai ir su pasitikėjimu dalytis savo rūpesčiais bei atradimais.

Po to ateina „gyvenimo ruduo“: ilgas grįžimas į sutuoktinių santykį. Šis laikas gali būti atsinaujinimo ir asmeninio augimo metas. Taip pat – sunkumų bei esminių permainų metas, kai patiriame išėjimą į pensiją, ligas, antrosios pusės mirtį. Poros krikščioniškojo gyvenimo pagilinimas komandoje praturtins paskutiniuosius bendro gyvenimo metus.

4.3.3 Liudijimas

Pagonis nustebino pirmieji krikščionys, kurie Apaštalų darbuose buvo apibūdinti taip (Apd 4- 32): „Visi įtikėjusiųjų buvo vienos širdies ir vienos sielos“. Pamatę juos, pagonys sakė:

„Pasižiūrėkite, kaip jie myli vienas kitą“.

Dievo Motinos komandos tiki, kad kiti sutuoktiniai gali būti patraukti prie Kristaus ir priimti Santuokos sakramentą, jeigu jie matys, jog krikščionių poros tikrai myli viena kitą, viena kitai padeda ieškoti Dievo ir tarnauti broliams bei seserims.

Būtent tokia dvasia besivadovaujančioms poroms, siekiančioms suteikti autentišką prasmę savo santuokiniam gyvenimui, komandos narių brolystė ir savitarpio pagalba bus svarbus priėmimo, paramos bei padrąsinimo šaltinis. Kaip 1950 m. sakė tėvas Kafarelis: *„Integralus krikščioniškas gyvenimas – tai ne tik garbinimas, šlovinimas, askezė ir vidinio gyvenimo pastangos. Tai taip pat tarnystė Dievui ten, kur gyvename: šeimoje, darbe, būnant tėvais ir t. t. Lygiai taip pat poros, sekamos Kristaus pavyzdžiu, stengiasi išmokyti tarnauti Dievui pasaulyje“*.

5. DIEVO MOTINOS KOMANDŲ PEDAGOGIKA

Pedagogika – tai Dievo Motinos komandose taikomas metodas; priemonė, padedanti perteikti pagrindines judėjimo sąvokas. Judėjimas padeda poroms atrasti Santuokos sakramento turtus ir kviečia įgyvendinti santuokinį dvasingumą.

Tarp Dievo Motinos komandų pedagogikos ir santuokinio dvasingumo egzistuoja glaudus ryšys. Viso mūsų mokymo tikslas – padėti poroms santuokiniame gyvenime auginti savo dvasingumą. Svarbu ypatingą vietą savo gyvenime skirti maldai, sutuoktinių dialogui ir tarpusavio paramai poroje bei komandoje.

Pradedant vadovautis DMK pedagogika, svarbu sudominti, parodyti švelnumą ir supratimą, meilę ir pasidalinti gyvenimiška patirtimi. Dievo Motinos komandos savo nariams neprimeta kokio nors konkretaus dvasingumo. Jos tik nori padėti poroms įsipareigoti sekti Kristaus nubrėžtu keliu.

Poros, kurios norėtų šiuos metodus paversti savo gyvenimo dalimi, turėtų nepamiršti šių trijų punktų:

- **Palaipsnis augimas:** Viešpats priima mus tokius, kokie esame; kiekvienas mūsų turėtų norėti eiti dvasinio augimo keliu.

- **Asmeninis augimas:** pažanga yra individuali ir tinkama kiekvienai porai; kiekviena turės savo spartą ir savitą būdą judėjimo pasiūlymams įgyvendinti.
- **Veiksmas:** nei žmogus, nei pora neatsivers, jeigu troškimo daryti pažangą nepavers tiksliais ir aiškiai apibrėžtais veiksmais.

DMK pedagogika grindžiama trimis pagrindiniais ramsčiais t. y. Dvasinio tobulėjimo priemonėmis:

- gyvenimo gairės;
- susitikimai;
- komandos gyvenimas.

Svarbi priežastis, kodėl siūlomos šios priemonės – dvasia, suteikianti joms prasmę – slypi ketinime pažadinti ir plėtoti porose gyvenimą, pagrįstą trimis nuolatinėmis nuostatomis:

- atkaklus Dievo valios ieškojimas;
- tiesos apie save ieškojimas;
- susitikimo ir bendrystės patirtis.

Šios trys nuostatos – tai vidinė darna; jos yra nedalomos ir savo prasmę praranda, jei jas taikome atskirai.

5.1 GYVENIMO GAIRĖS

Gyvenimo gairės yra svarbus ramstis. Jos nurodo priežastis, kodėl komandos yra atsakas į Viešpaties, kviečiančio mus „vis

labiau atsiverti Jo meilei, kad galėtume būti tos meilės liudytojais“, kvietimą.

Pagrindinė gairė yra meilė, kurios atnešti mums atėjo Kristus.

(žr. Mk 12, 30–31).

Judėjimo siūlomos nuolatinės gairės atspindi jo tapatybę, pavyzdžiui, įsiklausymo ir maldos nuostatos, savitarpio pagalbos praktika, priėmimo ir svetingumo dvasia, pasirengimas mokytis ir patarnauti.

Augti Dievo meilėje yra visą gyvenimą trunkantis procesas. Norėdamos padėti, Dievo Motinos komandos savo nariams siūlo Gyvenimo gaires:

5.1.1 Daryti pažangą Dievo meilėje:

- savo gyvenime ypatingą vietą skiriant maldai;
- reguliariai skaitant Dievo Žodį ir stengiantis pagal jį gyventi;
- nuolat gilinant tikėjimo žinias;
- dažnai priimant sakramentus, ypač Eucharistiją;
- stengiantis labiau pažinti ir praktikuoti krikščioniškąją askezę².

² Askezė: terminas, kilęs iš graikų kalbos žodžio, kuris reiškia „mankštintis“, t. y. daryti pratimus, kad išlaikytum gerą sveikatą. Panašiai ir krikščionių sutuoktinių poros santuokiniame ir šeiminiame gyvenime turi progų praktikuoti askezę, tai reiškia – „ugdyti nesavanaudišką meilę“. Dievo Motinos komandos siūlo tam tikrus būdus, kurie palengvina šias nesavanaudiškos meilės lavybas. „Kiekvienas varžybų dalyvis nuo visko susilaiko; jie taip daro norėdami gauti vystantį vainiką, o mes – nevystantį.“ (1 Kor 9, 25)

5.1.2 Daryti pažangą artimo meilėje:

- tikrai padedant vienas kitam – įsiklausyti, kalbėtis ir dalytis – visose gyvenimo srityse, ypač dvasiniuose dalykuose;
- nuolat rūpinantis žmogiškuoju ir krikščioniškuoju savo vaikų auklėjimu;
- praktikuoti dosnų svetingumą;
- praktiškai paliudijant Kristaus meilę darbais Bažnyčioje ir visuomenėje.

Tarptautiniuose susitikimuose pasiūlytos Judėjimo gairės

Tarptautiniuose susitikimuose judėjimas pasiūlo „gaires“, prioritetus ateinantiems metams. Šios „gairės“, apibrėžtos remiantis tikrovės ir porų poreikių stebėjimu, padės visiems komandos nariams laikytis bendros krypties ir prisidės prie vienybės kelio Dievo Motinos komandose.

5.2 SIEKIAI

Kad pora galėtų eiti dvasinio ir žmogiško augimo kryptimi, reikia loginio plano bei priemonių, kurios padėtų jai ištikimai šio plano laikytis.

„Patirtis rodo, kad gairės be tikslų pritaikymo punktų greičiausiai liks negyva raide.“

(Kas yra Dievo motinos komanda?)

Dievo Motinos komandos šiuos punktus vadina „**siekiais**“.

Siekiai – esminis Judėjimo bruožas. Jie nėra atliktini uždaviniai, bet vidinės nuostatos, kurias reikia pažadinti ir suvokti, kad galėtume praktikuoti naują gyvenimo būdą. Šie siekiai – disciplinuojantis veiksnys, padedantis sutuoktiniams taikyti Evangeliją kasdienybėje.

Ištikimybė šiems šešiams siekiams palaipsniui keis sutuoktinius, ves juos į gilesnį santuokinį dvasingumą, kuris patrauks arčiau Dievo, vienas kito ir kitų žmonių.

Nariai laisvai priima šiuos siekius ir įsipareigoja stengtis juos įgyvendinti. Sprendimas paversti šiuos siekius savo gyvenimo dalimi kyla iš širdies ir konkrečių valios pastangų.

Per pastangas, kurių reikalauja kiekvienas šių siekių, poros labiau atsiveria Šventajai Dvasiai, kuri veikia jose ir leidžia joms augti.

Iš kiekvieno sutuoktinio ir jų poros šie siekiai pareikalauja įsipareigojimo, kurio kartais būna sunku laikytis. Siekiai nėra priverstinai primetami; nariai patys savanoriškai įsipareigoja juos praktikuoti. Kai esi vienas, kyla pagundos mesti, nebesistengti; todėl kiekvienas asmuo šaukiasi sutuoktinio ir komandos paramos bei padrąsinimo.

Siekiai – tai kvietimas:

- reguliariai klausytis **Dievo** žodžio;
- kasdien atsigręžti į Dievą tylioje **maldoje** (asmeninė malda);
- kasdien melstis poroje (**santuokinė malda**), o jei įmanoma – ir su vaikais (šeimos **malda**);

- kiekvieną mėnesį skirkite laiko nuoširdžiam vyro ir žmonos pokalbiui, stebint Dievui –
- pareiga prisėsti;
- nustatykite sau **gyvenimo taisyklę**, kuri bus paraginimas dirbti, kad suvienytume savo asmenybę ir sužinotume tiesą apie save;
- kasmet skirkite laiko atsistoti Viešpaties akivaizdoje per **rekolekcijas**, jei įmanoma, kaip pora, kad galėtumėte apmąstyti ir sutvarkyti savo gyvenimą Jo akivaizdoje.

5.2.1 Dievo žodžio klausymasis

„Dievo žodis yra gyvas, veiksmingas, aštresnis už bet kokį dviašmesnį kalaviją.“

Žyd 4,12

Dievas kalbasi su mumis, nes Jis mus myli. Jis nori užmegzti meilės ryšį su kiekvienu iš mūsų – įeiti į santykį kaip asmuo su asmeniu. Jis kalba, kad Jį pažintume, kad atskleistų mums savo didįjį meilės planą, kad perteiktų mums savo mintis, praneštų savo valią ir pasiūlytų savo Sendorą.

Dievas kalba per Šv. Raštą, per kūriniją, įsiverždamas į žmonijos istoriją, per pranašus, o labiausiai – per savo Sūnų Jėzų.

Savo „Laiškuose apie maldą“ tėvas Caffarelas daug dėmesio skiria Dievo žodžio klausymuisi. Pavyzdžiui, jis mums sako: „*Taip, Dievas kalba. Mums reikia išmokti Jo klausytis... Dievas kalba žmonėms įvairiais būdais*“. („Naujieji laišakai apie maldą“).

Šiam konkrečiam siekiui apibūdinti vartojamos dvi esminės sąvokos: klausymas ir kalbėjimas. Mes klausomės Dievo, kuris mums kalba, kad mus išgelbėtų, kad perduotų mums savo kupiną gyvenimą. Jo žodis turi būti skaitomas nepaviršutiniškai, turime jį priimti į savo gyvenimo tikrovę.

Todėl kasdien skirkime laiko pabūti tyloje, kuri leistų mums klausytis Viešpaties žodžio. Šis santykis su Viešpačiu yra mūsų dvasinio gyvenimo ramstis. Dievo žodis nėra monologas; Dievas tikisi, kad mes atsiliepsime su meile, praktiškai įgyvendindami Jo Žodį.

Tėvas Kafarelis taip apibrėžia klausymąsi:

„Klausymasis apima ne tik intelektualią pusę. Jis apima visą mūsų esybę, sielą ir kūną, intelektą bei širdį, vaizduotę, atmintį ir valią. Asmuo turi būti dėmesingas Kristaus žodžiui, atviras jam ir jį atsiliepti. pasiduoti jam, leisti, kad jis mus užvaldytų, įsiveržtų, įsikibtų į jį, laikytis jo be išlygų.“

(Cahiers sur l'Oraison/Maldos sąsiuvinys,
1966 m. gruodis)

Kūrybiškas Dievo žodis – tai nepakeičiamas motyvacijos ir energijos šaltinis mūsų asmeniniam ir santuokiniam dvasiniam augimui ir geresnio pasaulio kūrimui.

Todėl Dievo Motinos komandos ragina kiekvieną narį kasdien skirti laiko Dievo žodžio (ypač Evangelijos) skaitymui ir apmąstymui tyloje, kad geriau suprastų, ką Dievas nori jam pasakyti per Šv. Raštą.

Dievo žodžio klausymasis yra vienas iš puikių būdų žengti šventumo keliu, kuriuo eiti visi esame pašaukti.

5.2.2 Asmeninė malda

„Būkite atsidėję maldai, budėkite su ja dėkodami.“

Kol 4, 2

Esame pašaukti skirti laiko Viešpačiui, glaudžiai bendrystei su Juo ir buvimui Jo akivaizdoje.

Kasdieninė malda ugdo mūsų gebėjimą klausytis Dievo. Ji reiškia laiko skyrimą pabūti vieniems su mus mylinčiu Dievu. Tai metas, kai „širdis klausosi (Dievo) širdies“, atpažįsta ir priima jai skirtą Dievo planą.

Nėra griežtų maldos taisyklių: kiekvienas žmogus nusprendžia kada, kur ir kaip melsis. Šios gilios vienybės su Dievu ugdymui svarbiausi dalykai yra ištvermė ir reguliarumas.

Turime ištvermingai ir nuolankiai prašyti Dievo asmeninės maldos malonės. Nuolankumas yra maldos pagrindas. Dievas yra pagrindinis veikėjas. Malda yra Dievo darbas, reikalaujantis žmogaus bendradarbiavimo, o ne atvirkščiai.

Malda yra kelionė; nuolatinis tikėjimo aktas, todėl ji – konkretus esminių siekių įgyvendinimas.

„Maldoje glūdi laimingo, vaisingo ir visaverčio gyvenimo paslaptis. Prieš imdamiesi apaštališkosios misijos, turime būti Dievo maitinami malda.“

(Tėvas Anri Kafarelis, Cahiers d'Oraison)

5.2.3 Sutuoktinių malda

„Aš juose ir tu manyje, kad jie pasiektų tobulą vienybę.“
(Jn 17,23)

Kai sutuoktiniai kartu meldžiasi, Kristus su jais būna ypatingu būdu. Jie ne tik atnaujina savo

„taip“ Dievui, bet ir pasiekia tokią vienumo gelmę, kokia gali atsirasti tik iš širdžių ir valios sąjungos per santuokos sakramentą.

Santuokinė malda tampa bendra dviejų atskirų maldų išraiška, natūraliai gimstanti bendro gyvenimo eigoje. Jeigu vyras ir žmona turi savitus maldos stilius, svarbu, kad jie išmoktų bendro maldos būdo ir taip atrastų bei patirtų naują santuokinio gyvenimo matmenį. Bendra malda bus lengvesnė, tikresnė ir gilesnė, jei abu sutuoktiniai reguliariai klausosi Dievo žodžio ir praktikuoja kontempliatyviąją maldą.

Sutuoktinių malda gali būti labai įvairi; priklauso nuo poros kūrybiškumo. Svarbiausia – melstis kartu, vyrui ir žmonai, kiekvieną dieną, kad ir kokia būtų maldos forma.

Tėvas Kafarelis sakydavo: „Sutuoktinių maldos akimirka tegul liaujasi visi pokalbiai ir vėl įsivyrą ramybė. Tegul vyras ir žmona atnaujina savo tikėjimą sutartimi, kurią su jais užantspaudavo Kristus.“

(Anneau d'Or, 98)

Šios kasdieninės bendros maldos dalimi gali būti ir Magnificat – bendroji Dievo Motinos komandų malda.

Susilaukus vaikų, svarbu paskirti atskirą laiką ir šeimos maldai. Šeima – pirmoji vaikų mokykla. Tėvai turi jiems perduoti tikėjimą ir padaryti namus tokia vieta, kurioje jiems lengva susidraugauti su malda. Augantys vaikai galbūt panorės pabūti su Dievu vieni, tačiau kai kuriems norėsis ir bendro maldos laiko šeimoje, pvz., prieš valgį.

Kai kartu meldžiamės, sudarome besimeldžiančią bendruomenę. Nėra geresnio pagrindo mūsų porai ir šeimai.

Tėvas Kafarelis rašė: „*Sutuoktinių malda yra dvasinės sutuoktinių vienybės veiksnys*“. Tai didelis paskatinimas santuokiniam ir šeimyniniam gyvenimui. Ji yra vaisingumo šaltinis sutuoktiniams, kurie paskui viską spinduliuoja aplinkiniams. Tai raktas į Santuokos sakramento lobį.

5.2.4 Prisėdimas

„Kas iš jūsų, norėdamas pastatyti bokštą, pirmiau atsisėdęs neskaičiuoja išlaidų, kad įsitikintų, ar turės iš ko užbaigti?“

(Lk 14, 28)

Pareigos prisėsti tikslas – padėti poroms kiekvieną mėnesį „rasti“ laiko nuoširdžiam santuokiniam dialogui Viešpaties žvilgsnyje (Tėvas Kafarelis).

Tai suteikia galimybę susitikti akis į akį, siūlyti, užduoti klausimus, stebėti ir išklaudyti vienas kitą.

Tai metas, kai vyras ir žmona ramiai ir tiesoje kalbasi tarpusavyje, būdami Viešpaties akivaizdoje. Metas, kai pora gali išreikšti savo jausmus, išsakyti mintis, o tai leidžia jiems geriau

vienas kitą pažinti bei vienas kitam padėti. Tai proga peržvelgti praeitį, aptarti santuokinį ir šeimos gyvenimą, kurti planus ateičiai ir pasikalbėti apie gyvenimo idealą.

Poros pokalbis neleidžia į santuokinį gyvenimą įsibrauti rutinai, atjaunina ir atgaivina meilę bei santuoką.

Poros, pradėjusios jį praktikuoti, greitai įsitikina šio metodo verte ir jį brangina. Šiame susiejime jos atranda galimybę labiau pamilti vienam kitą.

Pageidautina poros pokalbį pradėti malda ar trumpa tyla, kad įsisąmonintume Dievo esatį. Tyla pagilina mintis, kurias kiekvienas nori pasakyti kitam, priartina juos prie Dievo ir sukuria jaukią atmosferą pasidalijimui.

Pareiga prisėsti, laikoma viena didžiausių tėvo Kafarelis įžvalgų, yra išskirtiniausias Dievo Motinos komandų judėjimo pasiūlymas. Tai labai svarbi priemonė, nes praturtina vyro ir žmonos dvasingumą, padeda jiems išgyventi abipusį atleidimą, augti meilėje sutuoktiniui, meilėje Dievui ir kitiems šventumo kelyje.

5.2.5 Gyvenimo taisyklė

„Ir nesekite šiuo pasauliu, bet pasikeiskite atsinaujindami dvasia, kad galėtumėte suvokti Dievo valią, – kas gera, tinkama ir tobula.“

(Rom 12, 2)

Gyvenimo taisyklę sudaro tikslo ar tikslų, į kuriuos kiekvienas poros narys asmeniškai ir visiškai laisvai nusprendžia sutelkti savo pastangas, kad galėtų geriau laikytis savo augimo

krypties ir džiaugsmingai atsiliepti į Dievo meilės kvietimą, nustatymas.

Gyvenimo taisyklės nustatymas padeda kiekvienam asmeniškai ir konkrečiau laikytis Dievo plano sau ir porai. Tai viena ar kelios praktikos, kurių imamės, siekdami daryti pažangą savo dvasinio bei žmogiško augimo kelionėje.

Apmąstydami savo asmeninio, santuokinio ir šeimos gyvenimo bei mūsų, kaip krikščionių, gyvenimo aspektus, ieškome tiesos apie save, kad pamatytume, kas trukdo siekti Dievo valios. Gyvenimo taisyklė padeda mums atrasti save ir savo pašaukimą.

Gyvenimo taisyklė yra asmeninis pasirinkimas; ji skatina ieškoti mums skirtos Dievo valios. Ji turi būti trumpa, tiksli ir praktiška. Taip pat – laipsniška, pagrįsta „mažų žingsnelių“ principu, turi būti numatyti realūs tikslai, taisyklė turi būti ir reikli, ir lanksti.

Kadangi tai yra dvasinis kelias, pažanga nėra linijinė, todėl turime pradėti vis iš naujo. Turime reguliariai grįžti prie šios taisyklės, kad įvertintume savo pažangą.

5.2.6 Kasmetinės rekolekcijos

Komandų nariai yra skatinami skirti pakankamai laiko kasmetinėms porų rekolekcijoms, kad galėtų apmąstyti savo gyvenimą Viešpaties akivaizdoje.

Tėvas Kafarelis sakė: „*Kartkartėmis mūsų tikėjimas susilpnėja ir tik veikiamas Dievo žodžio jis pabunda, sustiprėja ir vėl įgyja gyvybės. Būtent rekolekcijose tampa įmanoma atsiverti Dievo žodžio kvėpavimui*“. (DMK kasmetinis laiškas, 1960 m. vasaris).

Rekolekcijos – tai ypatingas laikas sustoti, įsiklausyti ir melstis. Tai proga dvasiškai pasikrauti, taip pat metas ištirti save, savo gyvenimą ir ypač – dvasinio augimo kryptį.

Dažnai tai yra ir galimybė aiškiau suvokti Dievo mąstyseną, kurią kasdieniame gyvenime pamatome tik probėgšmais, paviršutiniškai ir fragmentiškai, kai skaitome Dievo žodį.

Komandų poros yra skatinamos pasinaudoti rekolekcijų atmosfera savęs atnaujinimui. Jos yra kviečiamos palikti savo namus ir darbus, klausytis Dievo ir atpažinti jiems abiemis skirtąjį Dievo planą.

Per rekolekcijas galime atgaivinti savo asmeninį ir santuokinį gyvenimą, pirmenybę gyvenime teikdami Dievui. Tai daro mūsų Santuokos sakramentą vaisingesnį, nes sugrąžina prie mūsų meilės šaltinio.

Rekolekcijos yra mūsų tikėjimu besiremiantis atsakas Dievui, vedantis į susitikimą su Kristumi ir atsivėrimą Jo Dvasiai kelionėje į šventumą.

5.3 KOMANDOS GYVENIMAS

Komanda nėra savitikslis darinys; jos tikslas – tarnauti savo nariams, leidžiant jiems:

- patirti ypatingus bendros maldos ir dalijimosi momentus;
- veiksmingai padėti vienas kitam keliauti Viešpaties link ir liudyti Jo veikimą.

Kiekvienos krikščioniškos bendruomenės gyvenime galima skirti tris fazes:

- bendruomenė su Kristumi atsigrežia į Tėvą, kad priimtų Jo meilę;
- bendruomenė dalijasi šia meile Kristuje: „*Visi įtikėjęsiejį buvo vienos širdies ir vienos sielos*“ (Apd 4, 32);
- bendruomenė, pajudinta Kristaus Dvasios, siunčia savo narius atskleisti šią meilę pasauliui.

Komandos gyvenimas auga per kasmėnesinius susitikimus, per kitus ypatingus ar draugiškus susitikimus, poroms bendraujant tarp kasmėnesinių susitikimų, susitikimuose su dvasiniu patarėju ir t. t. Taip stiprinamas draugystės ryšys, leidžiantis suprasti vieniems kitus ir rūpintis, taip skatinant bendruomenės ryšius sutvirtinančią savitarpio pagalbą.

Svetingumas, uolumas, punktualumas ir ištikimybė Judėjimo metodui bei organizacijai – tai drausmės elementai, kurių visi komandos nariai turi laikytis laisva valia, ištikimai ir sąžiningai.

Komanda turi būti pasirengusi kurti Dievo karalystę. Jei to nebus, komanda taps savyje užsidariusia sala, o ne raugu, keliančiu tešlą.

Komandos gyvenimo mistika yra Kristaus buvimas ir veikianti jėga bendruomenėje, savitarpio pagalba bei liudijimas.

5.3.1 Kasmėnesinis komandos susitikimas

Kasmėnesinis komandos susitikimas yra šios mažos bendruomenės gyvenimo viršūnė dėl jame dalyvaujančio prisikėlusio Kristaus: gyvo, dėmesingo visiems, mylinčio kiekvieną tokį, koks yra.

Komanda susitinka bent dešimt kartų per metus.

Susitikimas yra ypatingas laikas kiekvienam nariui pagilinti savo krikščionišką gyvenimą per maldą, bendrą pasidalijimą ir dalijimąsi apie siekius meilės ir broliškos meilės atmosferoje. Tikra meilė vienas kitam yra reikli ir negali būti pasiekta pasyviai. Tokiam dalijimuisi reikia kiekvieno komandos nario pasitikėjimo kitais ir diskretiškumo.

Tėvas Kafarelis Laiške Dievo Motinos komandoms (1973 m. kovas–balandis) taip kalba apie krikščionišką komandos susitikimo prasmę: „Kasmėnesinį komandos susitikimą turi apibrėžti ne vien jo struktūra, dvasia, narių draugystė, troškimas, kad tai būtų Dievo ieškojimo etapas. Pirmiausia reikia pripažinti jo antgamtinę esmę ir slėpinį. Iš tikrųjų, jis yra arba turėtų būti visai kitokia tikrovė nei paprastas žmonių susitikimas.

[...] Tai, ką pasakiau, įvyksta ne visada, tačiau būtent taip ir turėtų būti, nes komandos susitikimas, jei jis visų pirma nėra bendros pastangos sutikti Jėzų Kristų, labai skiriasi nuo Dievo Motinos komandos susitikimo.“

Svarbu, kad prieš kasmėnesinį susitikimą – labai svarbų komandos gyvenime – įvyktų parengiamasis susitikimas, kuriame dalyvautų atsakingoji pora, dvasinis patarėjas ir atsakingoji pora.

Komanda susitinka bent dešimt kartų per metus ir kiekvieną mėnesį vienuose iš namų. Labai svarbu, kad dalyvautų visi komandos nariai, kad būtų skatinama darna ir išsaugota komandos vienybė.

Susitikimą sudaro penkios dalys ir kiekvienai jų reikia skirti pakankamai laiko:

- valgymas;
- bendras pasidalijimas;
- bendruomeninė malda;
- pasidalijimas siekiais;
- pasikeitimas įžvalgomis apie studijuojamą temą.

Ši tvarka gali būti pakeista komandos nuožiūra.

Komandos susitikimas turi būti nuolat tobulinamas, atgai-
vinant kiekvieną jo dalį.

Pasisveikinimas ir valgymas

„Jie kasdien sutartinai būdavo Šventykloje, o savo namuose tai vienur, tai kitur laužydavo duoną, su džugia ir tauria širdimi drauge vaišindavosi.“

(Apd 2, 46)

Susitikimas dažniausiai prasideda nuo valgymo. Svarbu, kad maistas būtų paprastas. Kiekviena pora galėtų atsinešti lėkštę maisto, kad šeiminkai galėtų ramiai jaustis, jeigu neturi laiko ar materialių išteklių ruošti vaišes.

Pirmoji kasmėnesio susitikimo dalis paprastai prasideda valgymu. Tai artimo bendravimo laikas, labai svarbus stiprinant draugystės ryšius.

Valgymas turėtų būti malonės akimirka, kai komanda patiria buvimo kartu, šventimo, vaišinimosi ir maldos džiaugsmą.

Bendras pasidalinimas

„Visų pirma, turėkite apsčiai meilės vieni kitiems, nes meilė uždengia nuodėmių gausybę.“

(1Pt 4,8)

Kas mėnesį vykstančiuose susitikimuose skiriama laiko pasidalyti šeiminiiais, profesiniais, pilietiniais ir bažnytiniais rūpesčiais, nesėkmėmis, atradimais, liūdesiu ir džiaugsmiais.

Tai vienas svarbiausių savitarpio pagalbos momentų, kurio metu poros pasipasakoja svarbius dalykus, nutikusius po paskutinio susitikimo. Svarbu, kad peržvelgiant įvykius vyrautų krikščioniška dvasia, gyvenimo tikrovę lyginant su Evangelija.

Tai komandiniai mainai, noras atsiverti kitiems, duoti ir priimti, kalbėtis ir klausytis, siūlyti ir prašyti. Komandai patikimi džiaugsmi, liūdesys, sunkumai ir dvejonės; prašoma patarimo, kartais – pagalbos koku nors gyvenimo klausimu. Pažinimas gilina ir stiprina draugystę; iš tiesų mylėti galime tik tą žmogų, kurį pažįstame.

Bendras pasidalijimas reikalauja didelio abipusio pasitikėjimo ir absoliutaus tikrumo dėl diskretiškumo bei slaptumo. Tai, kas atskleidžiama komandoje, turi joje ir pasilikti.

Būtent atidžiai išklausant kiekvieną asmenį tarp komandos narių gali gimti autentiška ir broliška draugystė. Dalijimasis atspindi komandos narių, susibūrusių vardan Kristaus, gyvenimą.

Bendruomeninė malda

„Jėzus pasakė jiems palyginimą, kaip reikia visuomet melstis ir nepaliauti:

(Lk 18,1)

„Malda yra asmeniškasis individo ir bendruomenės pokalbis su Dievu.“

(Šv. Jonas Paulius II,
Darbotvarkė trečiajam tūkstantmečiui)

Malda yra esminis elementas kiekvienos komandos gyvenime. Ji yra kiekvieno susitikimo centras ir viršūnė, o kartais gali virsti ir Eucharistijos šventimu (jei reikia, gavus leidimą).

Bendra malda per komandos susitikimą atveria mūsų širdis, paruošia mus priimti ir padėkoti. Štai kodėl svarbu, kad ji būtų sukalbėta susitikimo pradžioje, kad nuo pat pradžių užsiimtų bendrystė tikrame dvasiniame lygmenyje.

Malda pradedama Šventojo Rašto ištraukos skaitymu, palydimu tylos, kurioje priimame ir medituojame Viešpaties žodį. Po to kiekvienas išreiškia savo mintis apie tekstą maldos forma. Dievas kalba mums mūsų brolių ir seserų balsu. Tyla po kiekvieno meditacijos momento taip pat yra malda. Tokiu būdu mes klausomės Žodžio mažojoje „bažnyčioje“, kurią sudaro komanda.

Tada kunigas / dvasinis patarėjas, dalyvavęs asmeninėje maldoje ir intencijų maldoje, apibendrina porų maldas bei intencijas (baigiamoji malda) ir pateikia jas Dievui.

Maldos laikas užbaigiamas liturgine malda: Tève Mūsų, Magnificat ar himnu.

Pasidalinimas siekiais

„Nuskaidrinę savo sielas klusnumu tiesai ir siekdami neveidmainiškos brolių meilės, karštai iš širdies mylėkite vieni kitus.“

(1 Pt 1, 22)

Pasidalijimas apie siekius yra esminė bendrų pastangų padėti vieni kitiems dvasiškai dalis; tai kelias į bendruomenės atsisvertimą.

Pasidalijimas vyksta maldos ir broliško įsiklausymo aplinkoje, kupinoje meilės, kuri neatmeta abipusių reikalavimų, motyvacijos ir savitarpio pagalbos. Tinkamas laikas dalytis yra iškart po maldos, kad išliktume maldos dvasioje.

Kiekvienas komandos narys kviečiamas pasidalyti savo patirtimi, susijusia su siekiais per pastarąjį mėnesį.

Pasidalijimas apie siekius nėra sąžinės patikrinimas, sėkmės ar nesėkmės konstatavimas, bet pastangų, reikalingų siekiant pažangos dvasiniame gyvenime, apžvalga.

Kiekvienas komandos narys yra skirtingame dvasinio gyvenimo etape ir keliauja savo tempu. Labai svarbu priimti šią įvairovę, kad kiekvienas galėtų laisvai ir užtikrintai pasisakyti. Patirtis, pažanga ar sunkumai gali padėti kitiems eiti savo tikėjimo keliu.

Turime dalytis, kad galėtume kurti ir stiprinti bendruomenę. Bendruomenė egzistuoja ne vien dėl to, kad susirenka grupė žmonių. Bendruomenė kuriama, kai dalijamės savo gyvenimais, kai kartu ieškome, padedame vieni kitiems, dalijamės gautomis Dievo dovanomis.

Pasidalijimas yra akimirka, kai kiekvienas iš mūsų priima kitą pačia didžiausia ir giliausia prasme.

Todėl galime užbaigti sakydami, kad pasidalijimas turi du aspektus:

- Bendruomenėje komanda lydi, peržiūri ir skatina praktikuoti siekius;
- Bendruomenėje komanda gilina savo gyvenimo patirtį:
 - išstvermingas Dievo valios ieškojimas;
 - tiesos apie save paieškos;
 - dalijimosi ir bendrystės patirtis.

Pasikeitimas įžvalgomis apie studijų temą

Studijų tema – tai būdas gilinti savo tikėjimą.

Kad ir kokia būtų tema, ji turėtų tiesiogiai ar netiesiogiai vesti mus kaip porą ir komandą į susitikimą su Dievo žodžiu. Būtent Dievo žodis ir studijų tema kartu skleidžiasi mūsų kasdieniame gyvenime, ten, kur norime skirti Dievui vietos konkrečiuose gyvenimo aspektuose, daugybėje užduočių, kurias atliekame.

Studijų temai reikia iš anksto pasirengti, pirmiausia individualiai, paskui kaip porai. Temą kiekvienas sutuoktinis turėtų perskaityti kitą dieną po paskutinio komandos susitikimo. Su-

tuoktiniai turėtų užsirašyti savo apmąstymus, o paskui poroje juos aptarti ir išnagrinėti poveikį poros gyvenimui.

Kiekviena pora savo apmąstymų užrašus – trumpus apmąstymus, o ne ilgas disertacijas – turėtų atsinešti į komandos susirinkimą.

Komandos susirinkimo metu diskusijai šia tema vadovauja vedančioji pora, kuri turi būti atidi ir užtikrinti, kad visi turėtų laiko dalyvauti diskusijoje, kad nebūtų pertraukinėjama ar paraleliai nevyktų pokalbiai. Ji taip pat turėtų užtikrinti, kad pokalbis nenukryptų nuo temos.

Dvasinis patarėjas savo ruožtu turėtų atsakyti į klausimus, susijusius su doktrina, ir gali padėti poroms praktiniais kasdienio gyvenimo klausimais, o pokalbį užbaigti išryškindamas svarbiausius ir mažiausiai aiškius dalykus doktrinos požiūriu.

Temos studijavimas neturėtų apsiriboti tik pasikeitimu idėjomis ar patirtimi, bet pirmiausia turėtų tapti kiekvienos poros ir pačios komandos gyvenimo permainų šaltiniu.

5.3.2 Apžvalginis susitikimas

Paskutinis komandos susitikimas – apžvalginis. Jis leidžia atvirai apmąstyti ir peržvelgti komandos gyvenimą krikščioniška dvasia. Komanda pasižiūri, kokią pažangą padarė per praėjusius metus ir pasiruošia kitiems metams.

Būtina nepamiršti, kad esminis dalykas – atpažinti Dievo valią atskiroms poroms ir komandai, atsiliepti į Jo kvietimą kuo autentiškiau įkūnyti meilę (agapę), kuri yra kiekvienos krikščioniškos bendruomenės siela.

Svarbu, kad kiekvienas komandos narys įvertintų savo pažangą ir išsikeltų tikslus tobulinti savo dvasinį gyvenimą tiek

asmeniškai, tiek poroje. Panašiai reikėtų išnagrinėti, kaip per metus vyko įvairios susitikimo dalys; tada būtina numatyti, kaip jas tobulinti kitais metais.

Apžvalginis susitikimas turi tapti švente (jei įmanoma, su Eucharistijos šventimu), kurioje visi kartu susitiks su Jėzumi Kristumi. Tada bus galima ne tik papasakoti apie Viešpaties nuveiktus stebuklus, bet ir su dideliu entuziazmu bei viltimi apmąstyti poros bei komandos kelionę, kaip komanda įsilieja į Judėjimą.

5.3.3 Komandos gyvenimas tarp kasmėnesinių susitikimų

Komandos gyvenimas neapsiriboja kasmėnesiniu susitikimu ir parengiamuoju susitikimu.

Labai svarbu palaikyti ryšį telefonu arba asmeniškai, per susitikimus tarp porų ir su dvasiniu patarėju. Poros turi gerai pažinti viena kitą ir užmegzti draugystę. Būtent po truputį kuriama draugystė leis įgyvendinti vieną iš komandų mistikos elementų – savitarpio pagalbą.

Malda vienybėje su kitais komandos nariais ir jų intencijomis, dialogas, pasidalijimas ir savitarpio pagalba (dvasinė ir materialinė) tęsiasi visą mėnesį kiekvienos komandos iniciatyva. Tai turi užtikrinti atsakingieji.

Svarbu, kad komandos nariai vertintų stiprią draugystę, kokia paprastai būdinga Dievo Motinos komandai, ir jaustųsi susiję su komanda kaip su didele šeima ne tik per kasmėnesinį susitikimą.

Švenčių proga atsakingoji pora gali pasiūlyti susitikti neformaliai ir taip padėti draugystei augti.

Jei pora nepasirodo kasmėnesiniame susitikime, atsakingoji pora kuo greičiau paskambina jiems telefonu, kad išsiaiškintų nedalyvavimo priežastį, pasitikrintų, ar nereikia komandos pagalbos, ir informuotų apie tai, kas įvyko susitikimo metu.

Svarbu, kad per laiką tarp susitikimų poros jaustų, jog komanda egzistuoja, ir kad susiformuotų įprotis palaikyti ryšį.

5.3.4 Įsipareigojimas

Kartkartėmis komandos nariai kviečiami atnaujinti savo įsipareigojimą ištikimai laikytis Judėjimo dvasios ir metodų. Tam surengiama paprasta ceremonija, kuri gali vykti per komandos susitikimą arba Sektoriaus ar Regiono renginį.

Įsipareigojimo mistika – jo gili dvasinė *raison d'être* – yra savitarpio pagalba ir meilė, skatinanti mus norėti daryti gera kitoms poroms.

Poroms turi būti aišku, kad įsipareigojimas neprideda jokių papildomų pareigų prie buvimo krikščionimis ar komandos nariais.

Įsipareigojimas yra ypatingos atmosferos liturginė šventė, kurioje meilė perduodama kitiems komandos nariams ir apskritai visam Judėjimui. Būtent ši meilė paskatins komandą priimti pagrindinį Dievo Motinos Marijos komandų charizmos ir pedagogikos elementą.

Naujai komandai geriausias metas švęsti įsipareigojimą bus per naujų komandų susitikimą, kuris sutampa su palydėjimo pabaiga; tai yra sustojimo, apmąstymų ir įvertinimo laikas kiekvienai porai ir visai komandai. Todėl labai svarbu, kad šioje ceremonijoje dalyvautų visos komandos poros ir dvasinis patarėjas.

3.3.5 Prisidėjimas/Įnašas

„Nuosavybę bei turtą jie parduodavo ir, ką gavę, padalydavo visiems, kiek kam reikėdavo.“

(Apd 2, 45)

Dalytis, atiduoti, aukoti, neprisirišti. Visos šios sąvokos suteikia peno apmąstymams, jei galvojame apie materialinę ir dvasinę savitarpio pagalbą. Dievo žodis mus apšviečia, kad suprastume tikrąją jo prasmę ir galėtume jį taikyti savo gyvenime.

Finansinis įnašas yra materialinė žmogiškos ir dvasinės savitarpio pagalbos dvasios, kuria grindžiamas Dievo Motinos komandos formavimas ir egzistavimo prasmė, išraiška. Jis įkūnija dalijimosi gėrybėmis prasmę, kaip vyko pirmosiose krikščionių bendruomenėse, o jos esmė – tiesos ir broliškos meilės dvasia.

Būtina užtikrinti materialinę bendruomenės, kuriai priklauso ir iš kurios daug gaunama, gyvenimą. Nuo pat pradžių Dievo Motinos komandos, neturėdamos kito pragyvenimo šaltinio, prašė savo narių **kasmet skirti finansinį įnašą, kuris prilygtų vienos dienos poros pajamoms.**

Šio įnašo dvasia gerai išreikšta Chartijoje, kurioje kaip vienas poros įsipareigojimų nustatyta:

„Kasmet atiduoti vienos darbo dienos pajamas, kaip atlygį už dvasinį praturtinimą, kad būtų patenkinti materialiniai Judėjimo poreikiai iš užtikrinta jo plėtra“.

Šie įnašai, užtikrindami sklandų daugelio Judėjimo struktūros lygmenų gyvenimą, taip pat remia visokią veiklą (dokumentai, mokymų organizavimas, susitikimai ir t. t.) ir vystymąsi, o kartu ir vertybių, kurias Dievo Motinos grupės yra įsipareigojusios skelbti, sklaidą ir plėtrą visame pasaulyje.

Taigi finansinis įnašas neturėtų būti laikomas auka, mokėjimu už paslaugas ar mokesčiu. Greičiau į jį reikėtų žiūrėti kaip į mistiką, gilų jausmą, suteikiantį jam prasmę: nusiteikimą dalytis ne tik dvasinėmis dovanomis, bet ir materialinėmis gėrybėmis.

„Duokite, ir jums bus duota; saiką gerą, prikimštą, sukratytą ir su kaupu atiduos jums į užantį. Kokiu saiku seikite, tokiu jums bus atseikėta“.

(Lk 6, 38)

6. DIEVO MOTINOS KOMANDŲ, KAIP JUDĖJIMO, GYVENIMAS ORGANIZACIJA

6.1 ORGANIZACIJOS DVASIA

Judėjimo struktūra, organizacija ir metodai yra skirti padėti jo nariams, komandų nariams, augti santuokinėje meilėje ir Dievo meilėje.

Judėjimo struktūra buvo sukurta atsižvelgiant į jo plėtrą. Todėl komandos jautė poreikį jungtis tarpusavyje, kurti kūną, bendruomenę. Mažos bendruomenės – komandos – tampa turtingesnės dėl užmegztų ryšių ir stiprina didelę bendruomenę – Judėjimą.

Kad būtų lengviau organizuoti tokią didelę bendruomenių bendruomenę, Dievo Motinos komandos yra suskirstytos į mažas grupes (komandas), kuriose žmogiškasis faktorius leidžia visiems pažinti vieniems kitus ir palengvina savitarpio pagalbą.

Dievo Motinos komanda negali gyventi izoliuotai. Tai yra Judėjimas, sukūręs organizaciją, kuri koordinuoja, veda, jungia, palaiko komandas, tarnauja joms ir palaiko vienybę.

Bazinė komanda funkcionuoja, pirmiausia, įsipareigojus jos nariams, antra, jai padeda ir ją maitina Judėjimas, su kuriuo komanda gyvena bendrystėje.

Vienybę formuoja ir palaiko troškimas kartu daryti pažangą, laikantis ištikimybės Dievo Motinos komandų dvasiai bei metodams.

Narių priklausymas ne tik komandai, bet ir Judėjimui konkrečiai išreiškiamas taip:

- kasdien vienybėje su kitais komandos nariais visame pasaulyje melstis „Magnificat“;
- skaityti **„DMK naujienlaiškus“**, leidžiamus įvairiuose Judėjimo lygmenyse;
- dalyvauti Sektorių arba Regionų, Superregionų ar tarptautiniu lygmeniu organizuojamuose renginiuose ir šventėse;
- pasitaikius progai, pasveikinti ir parodyti svetingumą kitiems Dievo Motinos komandų nariams;
- įsipareigoti dalyvauti Judėjimo organizacinėje veikloje arba prisiimti atsakomybę, jei tam nėra kliūčių;
- remti Judėjimą materialiai.

6.2 KOMANDA

Komanda – tikra bažnytinė bendruomenė – yra pagrindinis Judėjimo vienetas. Šios nedidelės porų, siekiančių savo namuose ir šeimose gyventi visavertį krikščionišką gyvenimą ir laikytis ypatingo Dievo Motinos komandų pašaukimo Bažnyčioje, bendruomenės turi būti skatinamos ir palaikomos.

Komandą sudaro nuo penkių iki septynių porų, kurioms padeda kunigas / dvasinis patarėjas.

Dievo Motinos komandų nariai yra Santuokos sakramentą priėmę krikščionys, kurie:

- išreiškę norą priklausyti Judėjimui;
- sutinkantys dalyvauti bendruomeniniame komandos ir Judėjimo gyvenime;
- įsipareigojantys būti ištikimi Dievo Motinos komandų dvasiai ir praktikuoti jų metodus;
- gerbiantys kitų komandos narių sąžinės laisvę ir jų žmogiškąją bei socialinę įvairovę;
- gyvenantys ištikimybėje Popiežiui ir besilaikantys Bažnyčios mokyimo.

Po sutuoktinio mirties našlės ir našliai gali likti komandoje.

6.2.1 Komandos atsakingoji pora

Kiekviena komanda metams išsirenka Atsakingąją porą. Jos vaidmuo – skatinti ir stiprinti komandos narių įsipareigojimą šiai mažai bendruomenei, kad jie gebėtų veiksmingai vienas kitam padėti ir jaustųsi priimti bei mylimi.

Atsakingoji pora turėtų mėginti užtikrinti, kad poros gerai pasiruoštų mėnesiniam susitikimui ir nuoširdžiai jame dalyvautų. Ji turėtų nuolat informuoti kitus komandos narius apie tai, kas vyksta Judėjime, ir skatinti juos aktyviai dalyvauti susitikimuose visuose organizacijos lygmenyse.

Renkant komandos atsakingąją porą, kiekvienas komandos narys turi balsuoti raštu. Balsų skaičiavimas patikimas

dvasiniam patarėjui, kuris balsavime nedalyvauja, tačiau išskirtiniais atvejais gali patarti, ir turės tik paskelbti išrinktos poros pavardę.

Aplinka turi būti palanki, sudarant kuo geresnes sąlygas pasirinkimui, nepamirštant pabrėžti, kad esminis dalykas yra ne forma, o dvasia. Norint tai pasiekti, svarbu, viena vertus, kad pasirinkimas vyktų Dievo žvilgsnyje (idealus momentas būtų per Eucharistijos šventimą) ir, kita vertus, užtikrinti, kad būtų išrinkta geriausiai tuo metu pasirengusi pora, padėsianti komandai jos kelionėje.

Labai svarbu, kad visos komandos poros prisiimtų šią atsakomybę, nes šios tarnystės prisiėmimas padeda augti asmeniškai ir kaip porai.

6.2.2 Kunigas / dvasinis patarėjas

Kiekviena komanda turi pasitelkti į pagalbą kunigą. Komandoje, kuri yra Bažnyčios bendruomenė, kunigas yra ne tik dvasinis patarėjas, bet ir atlieka savo kunigiškąją funkciją. Jis „padaro Kristų esantį kaip mistinio Kūno galvą“.

(Vyskupų sinodas, 1971).

Kunigo įsijungimas į komandą reiškia, kad komanda praturtinama dviem sakramentais: Santuokos ir Šventimų.

Labai svarbu, kad poros pasikviestų dvasinį patarėją į savo namus ir taip užmegztų artimesnį santykį, apgaubtų jį šeimos atmosfera ir suteiktų emocinę erdvę, kurią kunigas ypač vertina.

Didējant komandų skaičiui ir mažējant kunigų, vis sunkiau, ypač kai kuriose šalyse, kiekvienoje komandoje turėti po kunigą.

Kunigų stygius neturėtų trukdyti kurti naujas komandas ar darniai gyvuoti jau esamoms. Kita vertus, šią situaciją būtina spręsti kartu, kad būtų išsaugota Judėjimo vienybė ir tapatybės ženklai.

Jau 1961 m. tėvas Kafarelis, kalbėdamas apie situaciją Brazilijoje, kur buvo porų, pasirengusių suburti komandą, bet negalinčių to padaryti dėl kunigo trūkumo, kategoriškai pareiškė: „Buvo iškeltas klausimas, kurio neįmanoma išvengti: ar gali kas mėnesį vykti komandos susirinkimas be kunigo? 1947 m. Chartijoje šios situacijos nebuvo aptartos, tačiau nesuklyskite, ši dilema kils vis dažniau ir dažniau: arba nebeliks komandų, arba bus komandų, kur kunigas nedalyvaus kiekviename susirinkime, o kai kuriais atvejais kunigo iš viso nebus. Pasi-rinkimas aiškus, ir jį išreiškia klausimas: „Ar kunigų trūkumas pristabdys Judėjimo plėtrą? Ne, žinoma, kad ne.“

Jei komandai neįmanoma pasitelkti kunigo / dvasinio patarėjo pagalbos, sektoriaus vadovai, laikydamiesi Judėjimo dvasios, turi pasirūpinti, kad komanda turėtų „dvasinį bendražygį“, tačiau visa-da užtikrinti, kad komandai kunigas būtų pasiekiamas.

Dvasinis vadovas, – asmuo, niekada pora – turi turėti tvirtą teologinį išsilavinimą ir tam tikrą pastoracinę patirtį; ji(s) gali būti aukštąjį išsilavinimą turintis klierikas, diakonas, vienuolis ar vienuolė arba, paskutinė galimybė, pasaulietis.

Naujoms komandoms bandomajame etape ypač svarbu, kad dvasinis patarėjas būtų kunigas, nes poros nuo pat pradžių turi suprasti ir patirti Judėjimo charizmą bei mistiką. Sektoriaus atsakingosios poros turi būti atidžios šiam poreikiui.

Oficialiame judėjimo dokumente „Kunigas patarėjas ir dvasinis palydėtojas Dievo Motinos komandose“ (2017 m. kovo mėn.) išsamiai aptariamas „dvasinio palydėjimo menas“ Dievo Motinos komandose. Dėl šios priežasties atsakingos Judėjimo struktūros, taip pat tos, kurių paskirtis – suteikti postūmų formacijai, turėtų įsigilinti į šiame dokumente pateiktas gaires, jas nagrinėti ir skatinti jų laikytis.

6.3 ATSAKOMYBĖS IR VEDIMO INSTANCIJOS

Siekiant palengvinti Dievo Motinos komandų tikslų įgyvendinimą, palaipsniui, atsižvelgiant į poreikius, buvo sukurtos kelios atsakomybės ir vedimo instancijos, kad komandos galėtų veiksmingiau veikti ir būtų užtikrinta Judėjimo vienybė.

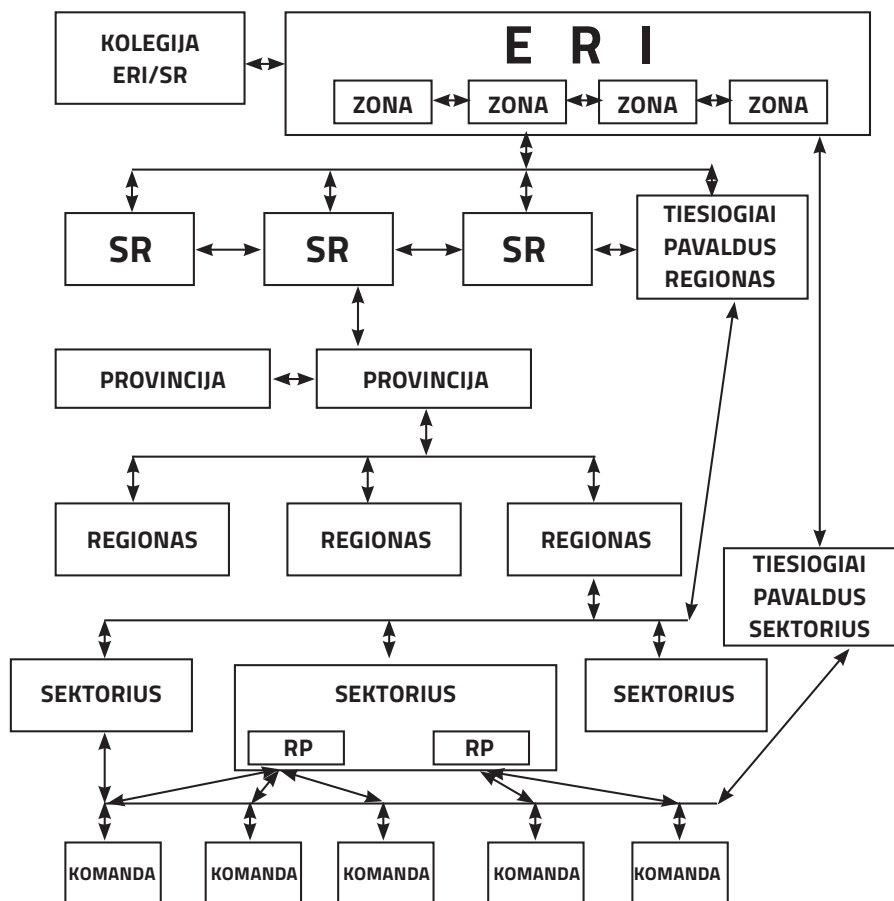
Atsakingosios Sektoriaus, Regiono, Provincijos ir Superregiono poros, ieškodamos pagalbos vykdant savo pareigas, aplink save formuoja tarnystės komandas, kurias sudaro kelios poros ir kunigas / dvasinis patarėjas, padedantis joms bendrystės ir pasitikėjimo atmosferoje.

Visos šios tarnystės komandos turi nepamiršti išsaugoti Judėjimo vienybę, ištikimybę jo pradinei charizmai, mistikai ir pedagogikai pagal Tarptautinės atsakingosios komandos (fr. Equipes responsable internationale – ERI) gaires:

- Kiekviename atsakomybės lygmenyje svarbu užtikrinti tarnystės komandų narių rotaciją, skatinant pusiausvyrą tarp naujų porų ir jau tarnaujančių porų, kad būtų išvengta bet kokio susiskaldymo ir komanda galėtų sklandžiai veikti.

- Kiekvieną atsakingą porą pasirenka ir pakviečia aukštesnio lygmens Judėjimo vadovybė; į tai jie atsiliepia savo tarnyste.
- Svarbu pristatyti bendrą „kolegijos“, kaip vieno lygmens atsakingos komandos ir žemesnio lygmens vadovų bei dvasinių patarėjų susitikimo vietos, sąvoką.

Sudaroma organizacinė schema, kurioje nurodomos Judėjimo struktūros ir jų ryšiai:

6.3.1 Sektorius

Sektorius – norinčių kartu keliauti ir viena kitai padėti komandų bendruomenė. Ją paprastai sudaro nuo 5 iki 20 komandų, veikiančių nelabai didelėje teritorijoje: pakankamai maža, kad būtų lengva palaikyti ryšį, ir užtektinai gausi, kad gyvybingai veiktų.

Sektorius yra Judėjimo šerdis, todėl jis labai svarbus judėjimui ir nepakeičiamas. Pagrindinis sektoriaus vaidmuo yra užmegzti dvejopą ryšį: horizontalųjį – tarp komandų; ir vertikalųjį – tarp tų pačių komandų ir viso Judėjimo.

Atsakomybė už Sektorių Judėjimo kvietimu patikima vienai porai, vadinamai „Sektoriaus atsakingaisiais“, kuri rūpinasi Sektorių sudarančių komandų dvasia ir pažanga bei jiems patikėtų porų santuokinio dvasingumo augimu.

Sektoriaus atsakingąją porą trejiems metams į tarnystę kviečia Regiono atsakingoji pora, įvertinusi Sektoriaus komandų atsakingąsias poras.

Atsižvelgiant į tai, kad pagrindinis Judėjimo vienetas yra komanda, Sektoriaus atsakingieji savo tarnystę atlieka padedami „Sektoriaus komandos“, kurią sudaro kelios poros, palaikančios ryšius su pagrindinėmis komandomis (Ryšio poros), ir kunigo, Sektoriaus dvasinio patarėjo. Kitos poros pagal įvairius kriterijus gali būti įtrauktos į Sektoriaus komandą kitoms funkcijoms atlikti.

Sektoriaus komanda sudaro nedidelę bendruomenę, kuri turėtų susitikti bent keturis kartus per metus ir kurią stiprina malda, pasidalijimas ir savitarpio pagalba. Sektoriaus komandą sudarančių porų skaičius priklauso nuo komandų skaičiaus ir

jų geografinio artumo. Nė viena Ryšio pora neturėtų palaikyti ryšių su daugiau nei trimis pagrindinėmis komandomis.

Sektoriaus komandos funkcijos: dvasinis vedimas, ryšių palaikymas, formacija, Judėjimo sklaida (informacija ir plėtra).

6.3.2 Regionas

Regionas vienija kelis kaimyninius sektorius, kurie padeda vieni kitiems. Regionas yra ryšių ir bendrystės centras Sektorių poroms, Sektorių komandų nariams ir kitoms poroms, tarnaujančioms Judėjime.

Pagrindinis regiono tikslas – užtikrinti bendrystę ir abipusę paramą tarp regioną sudarančių sektorių komandų ir tarp šių komandų su visu Judėjimu.

Regiono atsakomybės lygmenyje pradedame jausti ir suprasti Judėjimo tarptautiškumą ir jo įsilieįjimo į Bažnyčią svarbą.

Regiono atsakingąją porą ketveriems metams tarnystei kviečia Superregiono ar Provincijos atsakingoji pora, pasitarusi su to Regiono sektorių atsakingaisiais. Būdama dėmesinga naujiems poreikiams ir atvira DMK dvasiai, Regiono atsakingoji pora yra vienybės dvasios garantas savo Regione.

Regiono atsakingoji pora lydi kelis Sektorius, priima įvairius liudijimus ir patirtis apie Sektorių gyvenimą. Jų, kaip „lanksto“, padėtis suteikia išklausymo ir bendravimo vaidmenį, kurį jie atlieka ne tik Sektorių atžvilgiu, bet ir tarp Sektorių ir aukštesnės struktūros (SR arba Provincijos).

Regiono komandą sudaro ne tik Regiono atsakingoji pora, bet ir Sektorių atsakingosios poros bei kunigas / dvasinis patarėjas. Kitos poros gali prisijungti prie komandos ir atlikti kitas funkcijas, nelygu pasirinkti kriterijai. Ši komanda turi susirinkti

keturis kartus per metus, iš kurių vieną kartą per Regiono kolegiją.

Pagrindinės Regiono komandos funkcijos yra šios: vedimas, ryšių palaikymas, formacija ir sklaida.

6.3.3 Provincija

Provincija yra koordinavimo, formacijos ir ryšių palaikymo institucija, jungianti kelis kaimyninius Regionus (nuo 3 iki 10), turinčius daug komandų ir (arba) labai didelę teritoriją.

Kiekviena Provincija turi aiškiai apibrėžti savo geografines ribas, kad už Provinciją atsakinga pora ir jos regionai būtų kuo arčiau vienas kito, idant būtų galima palaikyti gerus horizontalius ryšius su skirtingais Provincijos Regionais arba vertikalius ryšius tarp skirtingų Regionų ir Superregiono.

Provincijų steigimas pasirodė esąs būtinas, kad būtų palengvinta Judėjimo gyvybinių jėgų apytaka, nes tam tikrose šalyse Dievo Motinos komandos labai išaugo ir išsiplėtė. Provincijos atsakingoji pora, gyvenanti toje pačioje geografinėje vietovėje, turi daugiau galimybių bei geresnes sąlygas pažinti ir suprasti vietos kultūrai būdingą tikrovę.

Provincijos pora yra neatsiejama Superregiono komandos dalis ir dėl šios priežasties, nepažeisdama savo tapatumo su savo Provincijos realybe, aiškiai suvokia, kad turi ne tik laikyti save jos atstove, bet ir praplėsti savo akiratį ir žvelgti kaip nacionalinės komandos narys.

Provincijos atsakingąją porą iš Provinciją sudarančių Regionų atsakingųjų porų išrenka ir penkeriems metams pakviečia tarnauti Superregiono atsakingoji pora.

Provincijos atsakingoji pora turės sudaryti Provincijos komandą, kurią sudarys Regionų atsakingosios poros ir kunigas / dvasinis patarėjas. Kitos poros gali būti kviečiamos kitoms funkcijoms atlikti pagal atitinkamus kriterijus. Ši komanda turėtų susirinkti bent 4 kartus per metus, vienas iš jų – per Provincijos kolegiją.

Pagrindinės Provincijos komandos funkcijos yra šios: formacija, ryšiai ir sklaida (daug dėmesio skiriant Judėjimo plėtrai).

6.3.4 Superregionas

Superregionas (SR) jungia arba vienos šalies regionus arba provincijas (jei tokių yra), arba kaimyninių šalių regionus (provincijas). Kai SR sudaro kaimyninių šalių regionai (provincijos), įprastai jiems priklauso nuo 3 iki 10 regionų.

Superregionas sudaromas iš vienos šalies arba iš kelių šalių Regionų. Patirtis rodo, kad Superregionas bus gyvybingas, jeigu jame bus bent 200 komandų.

Už Superregioną yra atsakinga Superregiono pora. Ji kviečia į pagalbą kitas poras ir kunigą refleksijai, dvasių skyrimui ir jai patikėtiems regionams (arba provincijoms) gaivinti.

Visi kartu sudaro Superregiono komandą, besidarbujančią kolegialumo, bendros atsakomybės ir vienybės dvasia. Superregiono komandos kadencija – penkeri metai.

Jie atlieka savo misiją būdami ištikimi pirminei Judėjimo charizmai, pašaukimui ir misijai. Komanda yra atsakinga už pagrindinių Judėjimo krypčių perteikimą, formacijos būdų ir metodų propagavimą; taip pat už vadovų ir komandų narių vienybę, bendrystę ir formaciją visame Super- regione.

Superregiono pora yra Tarptautinės Judėjimo Kolegijos narys.

Ją tarnystei pakviečia Tarptautinė vadovaujanti komanda (ERI) po konsultacijų su to Superregiono Regionų poromis. Jų tarnystės laikotarpis yra penkeri metai.

Tam tikruose Superregionuose, kuriuose komandų skaičius yra labai didelis, gali būti sukurta tarpinė „Provincijos“ tipo struktūra, kuri jungia kelis Regionus. Tuomet išrenkama pora, kuri tampa „Provincijos atsakingaisiais“.

Superregiono komanda turi susitikti bent 4 kartus per metus. Bent viename metiniame susitikime turėtų dalyvauti ne tik komanda (Superregioninė kolegija), bet ir visos atsakingos provincijų ir regionų atsakingosios poros, tam, kad būtų palaikoma vienybė ir bendrystė visame Superregione.

Pagrindinės Superregiono funkcijos yra šios: vedimas, ryšiai, formacija, Judėjimo sklaida Superregione ir vietovėse, kur dar nėra Dievo Motinos komandų.

6.3.5 Zona

Zona yra koordinavimo ir ryšių palaikymo institucija, kurią sudaro Superregionai, Regionai ar Sektoriai, tiesiogiai susiję su ERI, taip pat šalys, kuriose dar nėra Dievo Motinos komandų. Kiekvieną zoną koordinuoja ERI pora.

2001 m. Hiustono koledže įsteigtų Zonų tikslas – plėtoti glaudesnius ryšius ir animaciją, jaučiant misiją, vienybę ir solidarumą už nacionalinių sienų. Susiskirstymas į Zonas turėtų skatinti bendravimą ir ryšius tarp Superregionų ir Regionų, tiesiogiai susijusių su ERI toje pačioje zonoje, ir su ERI.

Geografinė padėtis ir kalba – tai veiksniai, į kuriuos reikia atsižvelgti paskirstant SR/Prijungtus regionus kiekvienoje Zonoje.

Zonos yra tik koordinavimo ir ryšių palaikymo struktūros, todėl čia nekalbama apie atsakomybę; šiuo lygmeniu atsakomybė tenka ERI.

Zonos pora iš esmės yra ERI narė, todėl dalyvauja ERI svarstymuose, pasitarimuose, veikloje ir sprendimuose, įsipareigodama visiškai solidarizuotis su ERI. Jos misija atitinka ERI misiją.

ERI palaiko ryšius su visomis Judėjimo komandomis per Zonos poras. Per asmeninius ryšius vietoje arba per įvairias žiniasklaidos priemones (telefonu, internetu, el. paštu...). Zonų poros, palaikydamos ryšį su SR/Prijungto regiono atsakingaisiomis poromis, gali sužinoti apie kiekvieno iš savo Superregionų ir Regionų ar Sektorių, tiesiogiai susijusių su ERI, poreikius, tikslus, sumanymus, veiksmus, sėkmes ir sunkumus.

Sutarus su ERI, Zonų poroms suteikiama tam tikra veiksmų autonomija. Ji turi būti grindžiama ERI nustatytų tikslų vienoje, siekiant užkirsti kelią tam, kad Zonos keltų skirtingus tikslus dėl Judėjimo vertybių, reikalavimų ir pagrindinių sąvokų, nes tai galėtų paveikti Judėjimo vienovę.

Zonos susirinkimai rengiami ne rečiau kaip kartą per metus, ten pat, kur vyksta Tarptautinė kolegija ir iš karto po jos.

6.3.6 Tarptautinė atsakingoji komanda (ERI)

Tarptautinė atsakingoji komanda yra instancija, kuriai tenka bendra atsakomybė už Judėjimą, įgyvendinama glaudžiai bendradarbiaujant su Superregiono poromis.

Kolegialiai dirbančią ERI sudaro 6–8 poros ir kunigas / dvasinis patarėjas. Šias poras ERI parenka po kelių konsultacijų, visų pirma su Superregiono poromis. ERI narių pasirinkimą įkvepia tarptautinis Judėjimo pobūdis. Jie įsipareigoja asmeniškai, o ne kaip savo kilmės šalies atstovai.

Tarptautinė atsakingoji komanda iš savo narių išrenka atsakingą porą. ERI atsakingajai porai tenka ERI vedimas ir koordinavimas. Ši pora yra atsakinga už kasdienį Judėjimo valdymą ir reguliariai atsiskaito ERI nariams už savo misijos vykdymą. Ji oficialiai atstovauja Judėjimui.

Ilgiausias kiekvienos ERI poros tarnybos laikotarpis yra šešeri metai.

ERI turi tarptautinį sekretoriatą, kurio veiklą koordinuoja atsakingoji pora, visų pirma atsakinga už ERI administracinius ir veiklos aspektus visame pasaulyje.

ERI narių poros yra atsakingos už ryšių Zonų, apimančių visus Superregionus, Regionus ir Sektorius, tiesiogiai susijusius su ERI, koordinavimą.

ERI gali apsupty save tarptautinio pobūdžio tarnybinėmis grupėmis, vadinamomis „satelitinėmis komandomis“, kurios sprendžia Judėjimui svarbius klausimus, rengia atitinkamus dokumentus, kuriuos peržiūri ir tvirtina ERI. Šias komandas taip pat koordinuoja pora, kuri yra ERI narė.

ERI susitinka tris arba keturis kartus per metus.

Tarptautinė vadovaujanti komanda turi šias atsakomybes ir misiją:

- gaivinti visą Judėjimą;
- palaikyti ryšį tarp Judėjimo ir visuotinės Bažnyčios;
- užtikrinti ištikimybę pamatiniams Judėjimo įkvėpimams;
- rūpintis ilgalaikiu dvasių skyrimu;
- užtikrinti Judėjimo vienybę;
- plėsti Judėjimą, rūpintis jo įkūrimu ten, kur jis dar neveikia.

6.3.7 Tarptautinė kolegija

Tarptautinė kolegija yra svarstymų ir pasidalijimų institucija, skirta skatinti kolegialų Judėjimo bendrosios atsakomybės įgyvendinimą tarptautiniu lygmeniu. Ji rūpinasi visų narių vienybe ir bendryste.

Tarptautinę kolegiją sudaro Tarptautinė atsakingoji komanda ir Superregiono poros. Kartą per metus ji renkasi į kelių dienų darbo sesiją, į kurią dalyvauti kviečiami prie ERI prijungtų regionų dvasiniai patarėjai ir atsakingosios poros.

Tarptautinės Dievo Motinos komandų asociacijos generalinėje asamblėjoje Kolegijos poros, kurios yra visateisės asociacijos narės, sprendžia dėl bendrų tarptautinių finansų valdymo metodų, kanoninių įstatų ir Judėjimo veiklos principų.

Kolegija rūpinasi Judėjimo vienybe ir gilia bendryste, visada ištikimai laikydamasi jo charizmos.

6.3.8 Ypatingi atvejai

Izoliuotas sektorius, tiesiogiai priklausantis ERI

Izoliuotas sektorius yra toks, kuris dėl savo geografinės padėties negali būti integruotas į Regioną nei dalyvauti jo veikloje. Atsakomybė yra apibrėžiama ir vykdoma taip pat, kaip Sektoriuje, kuris priklauso Regionui. Sąveika su Izoliuotu sektoriumi rūpinasi Regiono komandos narys, Koordinacijos komanda ar Tarptautinė vadovaujanti komanda. Atsakingąją porą skiria už sąveiką atsakingi asmenys.

Izoliuotas regionas, tiesiogiai priklausantis ERI

Izoliuotas regionas yra toks, kuris nėra įjungtas į Superregioną ir neturi pakankamo komandų skaičiaus, kad galėtų tapti Superregionu.

Regiono, tiesiogiai prijungto prie ERI, atsakomybė apibrėžiama ir vykdoma taip pat, kaip ir Regiono, integruoto į Superregioną, atsakomybė.

Tiesiogiai prie ERI prijungto Regiono statusas ir užduotys skiriasi nuo integruoto Regiono statuso ir užduočių šiais aspektais:

- jis tiesiogiai susijęs su ERI nariu (Zona);
- atsakingąją porą parenka ir skiria ERI, atsižvelgdama į Prijungto regiono pasiūlymą;
- animavimo ir formacijos užduotys yra panašios į Superregiono užduotis;
- jis valdo savo Prijungto regiono finansus.

6.3.9 Laikinosios tarpinės struktūros

Tam tikromis aplinkybėmis, dažniausiai dėl geografinių priežasčių, ypač kai atstumai yra per dideli, gali būti formuojamos laikinosios tarpinės struktūros, skatinančios Judėjimo vedimą ir plėtrą.

Šių tarpinių struktūrų animuojančios poros yra atsakingos ir tarnauja panašų laiką kaip Regiono pora ar Sektoriaus pora.

Pre-sektorius

Šių tarpinių lygmenų atsakingosios poros turi tokias pat atsakomybes ir tokios pat trukmės tarnystės kadenciją kaip Regiono ir Sektoriaus poros.

- Arba jų yra per mažai, kad galėtų sudaryti Sektorių (mažiau nei penkios komandos), ir jos yra toli nuo esamų Sektorių, kad galėtų būti į juos įtrauktos.
- Arba neturi pakankamai formaciją atlikusių narių.

Pre-regionas

Taip vadinama grupė Sektorių, kurių skaičius per mažas (mažiau nei 3), kad būtų galima sudaryti Regioną, ir kurie yra per toli nuo artimiausio Regiono, kad būtų galima į jį įtraukti, ir jiems reikia vedimo struktūros, kad būtų lengviau palaikyti ryšius su atsakinga instancija, kuriai yra priskirti.

7. DIEVO MOTINOS KOMANDŲ, KAIP JUDĖJIMO, GYVENIMAS FUNKCIJOS

Dabartinės Judėjimo struktūros neatsirado iš pat pradžių: veikiau jos išsivystė laikui bėgant, kad atitiktų komandų gyvenimo poreikius, pavyzdžiui, **vedimo, ryšių palaikymo, formacijos ir sklaidos**. Būtent šias funkcijas turi skatinti visi Judėjimo atsakomybės lygmenys, atsižvelgiant į kiekvienam iš jų priskirtą misiją.

7.1 DVASINIS VEDIMAS

Vesti, arba animuoti³ – tai suteikti sielą – vesti į gyvenimą, arba, kaip sakydavo tėvas Kafarelis, „reikia mokytis, kaip gyventi“.

Vesti – tai su meile žvelgti, atrasti, patvirtinti ir iškelti tai, kas geriausia kiekviename žmoguje, kiekvienoje poroje, kiekvienoje komandoje, Sektoriuje, Regione, Provincijoje, Superregione.

³ Žodis „animuoti“ yra kilęs iš lotyniško žodžio „anima“, reiškiančio sielą.

Tėvas Kafarelis sakydavo, kad vadovo vaidmuo – „įkvėpti gyvybę į sielą“, kitaip tariant, nuolat įkvėpti žmogui gyvybės, kad jis galėtų augti ir tobulėti savo kelyje, įžvelgti naujus horizontus ir atrasti pakeliui esantį gyvenimo džiaugsmą.

Atsakingoji pora turi gebėti perduoti kur kas daugiau nei projektus, taisykles, normas ar sąvokas – ji turi užkrėsti savo entuziazmo pavyzdžiu, savo gyvenimo džiaugsmu. Tai klausimas, kaip atverti galimybes kiekvienai porai savo komandose patirti tikrą susitikimą su mūsų Viešpačiu Jėzumi.

Kai kalbame apie vedimą, pirmiausia tikimės pabrėžti dvasinę šios sąvokos prasmę ir į porų gyvenimą įnešti nuostabų Dievo meilės ir stiprybės slėpinį. Kalbame apie tai, kaip padėti komandoms suprasti Jėzaus buvimą savo mažoje bendruomenėje, kuri renkasi Jo vardą, kad priimtų Tėvo meilę ir dalytųsi ja su visais.

Vesti reiškia sudaryti sąlygas atsakingiesiems skatinti ir organizuoti veiklą, siekiant sukurti ir išlaikyti vienybę bei struktūrą, už kurią jie atsakingi, komandoms vis geriau pažįstant vienoms kitas ir palaikant jų ryšį su Judėjimu.

Komandų nariai kviečiami įsitraukti į Judėjimo gyvenimą ir dirbti drauge, savanoriškai ir lojaliai bendradarbiaudami. Be komandų susitikimų ir įvairių lygmenų darbo susitikimų, organizuojami ir kiti oficialesni renginiai, pvz:

7.1.1 Sektoriaus, Regiono, Provincijos ir Superregiono susitikimai

Bent kartą per metus kiekviename Sektoriuje, Regione, Provincijoje ar Superregione organizuojamas susitikimas, kuriame susirenka visos poros, ypač tos, kurioms Judėjime tenka

konkreči atsakomybė. Tai proga kartu melstis, kurti vienybę ir bendrystę, siūlyti gaires, mokytis, susitikti su vietiniais Judėjimo atsakingaisiais ir sužinoti Sektoriaus, Regiono, Provincijos ar Superregiono naujienas.

Sektorių lygmeniu dvasinis vedimas turi pasiekti visus komandų narius pagal metinę veiklos programą, pritaikytą prie komandų porų ypatybių ir poreikių.

7.1.2. Tarptautiniai susitikimai

Judėjimas kas šešerius metus organizuoja Tarptautinius susitikimus. Tai svarbus metas Dievo Motinos komandų tarptautiškumui, skirtas maldai, pasidalijimui ir gairių brėžimui.

„Gairės“ visiems komandų nariams – tai Judėjimo prioritetui ateinantiems metams, siūlomi remiantis tikrovės ir porų poreikių stebėjimu.

Tarp Tarptautinių susirinkimų rengiami Regionų atsakingųjų susitikimai, kuriuose privalo dalyvauti Superregionų, Provincijų ir Prijungtų regionų atsakingieji.

Tarptautinis susitikimas yra svarbus Judėjimo tarptautiškumo vienybės ženklas, suvienijantis tūkstančius komandų narių iš viso pasaulio džiaugsmo ir šlovavimo Dievui aplinkoje.

7.2 RYŠIAI

Ryšų palaikymo poreikį ir svarbą apskritai galima sieti su ankstyvosios Bažnyčios krikščionių bendruomenėmis, kurias šventasis Paulius ir jo mokiniai dažnai lankė, siekdami organizuoti vietines Bažnyčias, užtikrinti širdies tyrumą ir ištikimybę tikėjimui.

Tėvas Kafarelis, suprasdamas, kad vienas nepajėgs palaikyti ryšių su visomis esamomis komandomis, 1947 m. įvedė Ryšių poros funkciją, kurios tikslas buvo užtikrinti gerą komandų ir Judėjimo centro direktoriaus bendravimą.

Judėjimo, kurio pašaukimas yra Meilė, prioritetas – atrasti būdų, kaip tą meilę išlaikyti gyvą.

Komanda nekeliauja viena; niekas nelieta izoliuotas, nes meilės syvai nuolat teka per bendravimą, ryšių palaikymą.

Ryšiai, kurie mezgami maldos, draugystės ir pasitikėjimo atmosferoje, yra labai svarbūs kuriant bendruomenės ir vienybės dvasią, suteikiant priklausymo Judėjimui ir ištikimybės steigiamajai charizmai jausmą. Taip palaikomas ryšys tarp komandų ir Judėjimo, taip pat tarp pačių komandų.

Judėjime svarbiausia yra santykiai tarp žmonių, todėl Ryšių pora turi turėti tarnystės jausmą, prisiimti statydinimo, vienybės ir bendrystės funkciją per gilinimąsi, tarpusavio paramą, dialogą ir dalijimąsi, taip siekdama porų ir komandų gyvenimo ir dvasinio augimo.

Ryšiai leidžia palaikyti nuolatinį kontaktą ir tarpasmeninį bendravimą, todėl atsiranda galimybė lengviau ir veiksmingiau padėti vieni kitiems ir dalytis patirtimi tiek vertikaliai (Judėjimo komandos), tiek horizontaliai (susijusios komandos).

Ryšiai yra būtini visais atsakomybės lygmenimis ir ypač svarbūs tarp komandų ir Sektoriaus. Šis ryšys yra labai svarbus komandų gyvenimui.

Ryšių palaikymo poros turi būti neatsiejama Sektoriaus komandos dalis ir negali būti pasyvūs grandinės elementai. Visų pirma, poros turi būti tvirtai stovinčios ant žemės, veiklios ir suinteresuotos, tokios, per kurias teka gyvybiniai Šventosios

Dvasios, tikrosios bendrystės kūrėjos ir dvasinės veiklos gavintojos, syvai.

Ryšų pora yra Viešpaties siųsta kaip krikščioniška varomoji jėga, kartu ir diskretiška, ir dėmesinga jai patikėtoms komandoms. Ryšių pora užmezga asmeninius ryšius su komandomis per atsakingąsias poras, dalyvaudama kas mėnesį vykstančiame susietų komandų susitikime, taip padėdama evangelizuoti poras, kurios savo ruožtu taps evangelizuotojomis pagal savo šeiminio, profesinio ar socialinio gyvenimo padėtį.

Įrodyta, kad Dievo Motinos komandų kokybė ir dinamika labai priklauso nuo to, kaip palaikomas ryšys; jis turi būti apčiuopiamas, gyvas ir dinamiškas, kad poros būtų vieningos ir sutelktos į Sektoriaus komandas, o Sektorius – į Regioną, Provinciją, Superregioną ir Judėjimą apskritai.

Ryšys yra daug daugiau nei komunikacija. Jis pirmiausia yra tikras Gerosios Naujienos skelbimas: jis turi **evangelizacinį aspektą**, kuris yra labai svarbus kuriant Judėjimo bendruomenės dvasią. Taip Judėjimas tampa gyva „komandų komanda“, atvira Bažnyčiai ir pasauliui.

7.3 FORMACIJA

Formacija Dievo Motinos komandose rengiama klausantis Dvasios dvelksmo ir poroms siūloma pedagogika (metodas), kuri padės joms augti dvasiniame gyvenime bei susitapatinti su Kristaus paveikslu. Dievo Motinos komandų poroms taip pat tenka atsakomybė skelbti Jėzaus Kristaus Gerąją Naujieną poroms visame pasaulyje, siekiant padėti joms keliauti šventumo link.

Kad galėtų tinkamai atlikti šią misiją, poros turi būti gerai pasiruošusios, nuolat stiprintis gerai parengtais mokymais. Dievo Motinos komandos žino, kad gavo ypatingą charizmą – keliauti į šventumą kaip šeima. Jos pasiryžusios pasiūlyti šios dovanos turtus to trokštančioms poroms.

Formacijos tikslas – pradėti šį perdavimo procesą, liudijant Judėjimo charizmą:

„DMK yra formacijos mokykla poroms. Tai ne tik mūsų tikėjimo pažinimo gilinimas, bet ir žmogiško bei krikščioniško įžvalgumo ugdymas, pasitelkiant protą ir širdį bei siekiant didesnės tikėjimo ir gyvenimo darnos.“

(Antrasis kvėpavimas, 1988)

Formacijos organizavimas turi vykti nuosekliai ir atsižvelgiant į porų bei komandų gyvenimo tęstinumą bei laisvumą.

Bendra Dievo Motinos komandų formacijos gija yra dinaminė ašis, jungianti visas formacijos rūšis. Ši gija užtikrina, kad poros galėtų nuosekliai, nuolat ir palaipsniui gilinti savo santuokinį dvasingumą kelyje į šventumą.

Formacija Dievo Motinos komandose turi būti nuolatinė, nes ji lydi poras įvairiais jų gyvenimo etapais.

7.3.1 Savybės

Dievo Motinos komandų formacijos savybės yra šios:

- **DVASINĖ FORMACIJA.** Visa formacija visų pirma yra dvasinė. Mūsų kelionė komandose pirmiausia yra dvasinė, t. y., kaip minėta, nukreipta į Kristų. Kristus yra mūsų gyvenimo centras. Jis yra mūsų vedlys, mūsų ganytojas.
- **FORMACIJA, ĮKŪNYTA REALYBĖJE.** Formacija turi kelti iššūkį ir padėti kiekvienam žmogui atpažinti Dievo valią savo poroje ir šeimoje. Nepakanka vien perteikti turinį. Turime liudijimu ir mokymu parodyti, kaip pašaukimas mylėti įsikūnija mūsų gyvenimo realybėje.
- **PATYRIMU GRINDŽIAMA FORMACIJA.** Formacijos modelis grindžiamas
 - „gyvenimo patirtimi“. Ji remiasi komandos susitikimo dinamika, kai dalyviai dalijasi ne tik savo žiniomis, bet ir patirtimi. Todėl čia atnaujinamas dvasinis gyvenimas. Komanda pereina skirtingus dvasinio augimo etapus, ir kiekviename iš jų turi būti siūloma atitinkama pagalba.
- **LANKSTI IR LAIPSNIŠKA FORMACIJA.** Formacija turi vykti palaipsniui. Nepraleidžiant esminių dalykų, turi būti atsižvelgiama į laiką, reikalingą kiekvienai porai tobulėti. Formacija turi prisitaikyti prie skirtingų porų ir komandų gyvenimo etapų, skirtingų kultūrų ir tikėjimo raiškos būdų.
- **TARPTAUTINĖ FORMACIJA.** Formacija turi turėti bendrystės ir vienybės perspektyvą, atsižvelgiant į Judėjimo tarptautiškumą, vadovaujantis gairėmis, kurių tikslas – padėti poroms geriau gyventi pagal DMK charizmą ir pedagogiką dinamiškai, ištikimai ir su veiklia meile.

7.3.2 Formacijos planas

Formacijos planą sudaro trijų rūšių formacija:

- ĮVADINĖ **FORMACIJA** – „įvedimo į dvasinį DMK gyvenimą“ etapas;
- **NUOLATINĖ FORMACIJA** – „komandos gyvenimo“ etapas;
- **SPECIALIOJI FORMACIJA** – etapas poroms, „pašauktoms tarnauti“.

Būtina užtikrinti įvadinės formacijos ir **nuolatinės** formacijos tęstinumą, nes jos eina viena paskui kitą.

Specialioji formacija taikoma ribotam asmenų skaičiui, atsižvelgiant į jų atliekamą tarnystę.

Formacijos sesijos yra svarbios komandų gyvenimui. Jų tikslas – mokyti komandų narius ir gilinti jų žinias apie Judėjimo dvasią ir metodus. Dėl šios galimybės pagilinti supratimą apie Dievo Motinos komandų gyvenimo būdą, komandų nariai geriau prisiima savo įsipareigojimus. Jie visapusiškiau įsitraukia į Judėjimą ir stropiau atlieka savo pareigas.

Dievo Motinos komandų poros taip pat lydi poras, kurios priklauso kitoms bendruomenėms ir kurių tikslas yra susipažinti su bendruomeniniu gyvenimu ir katechetiniu ugdymu. Šią temą nagrinėsime skyriaus pabaigoje, skyrelyje „**Formacija palydėti veiklą už Judėjimo ribų**“.

Net jei tokia formacija vyksta už komandų ribų, daugelis porų, baigusios katechetinį mokymą, prisijungia prie Dievo Motinos komandų.

7.3.2.1 Įvadinė formacija

Įvadinė formacija grindžiama liudijimu. Ja siekiama perteikti Judėjimo charizmą ir sumanymą, t. y. padedant komandai pagilinti Santuokos sakramento suvokimą. Jis pristatomas kaip meilės, laimės ir šventumo kelias.

Į įvadinę formaciją visada turi būti įtraukti svarbiausi DMK pedagogikos principai ir tikslai, būtini Judėjimo gyvenimui.

Taikomi metodai, pedagogika ir naudojami dokumentai turi būti pritaikyti prie vietos, kultūros ir istorinės dimensijos, kuri nuolat kinta.

Į įvadinę formaciją taip pat įtraukiame naujų komandų integravimą į Judėjimą.

FORMACIJOS TIPAI:

- **PALYDĖJIMAS**
- **NAUJŲ KOMANDŲ SUSITIKIMAS**

PALYDĖJIMAS

Šis formacijos etapas yra labai svarbus. Tai įžangos į komandos gyvenimą laikotarpis. Jo tikslas – pagal Chartiją, padedant palydinčiajai porai, perduoti poroms ir dvasiniams patarėjams pagrindines žinias apie Dievo Motinos komandų gyvenimą, jų pedagogiką ir organizaciją. Svarbu, kad per palydėjimą būtų išstudijuota Chartija.

Kelėtą mėnesių naująją komandą lydi pora, vadinama „palydinčiaja pora“. Ji palaipsniui perduoda komandai žinias, Judėjimo dvasią ir metodus, tolydžio aiškindama Jo pedagogiką. Šiai tarnybai palydinčioji pora naudoja specialius dokumentus; ji turi likti su komanda iki pat palydėjimo pabaigos.

Palydėjimui padeda „palydėjimo medžiaga“ (nuo 10 iki 18 sesijų, priklausomai nuo kiekvieno SR/Prijungto regiono), kuriuose pateikiamos kiekvieną mėnesį aptariamoms gairėms ir turinys. Palydėjimas neturėtų trukti trumpiau nei metus; jis gali tęstis dvejus metus.

Palydėjimo tempas ir trukmė priklauso nuo to, kiek daugiau ar mažiau poros yra susipažinusios su Judėjimo veikla pagal Chartiją.

Palydėjimą komandoms užtikrina Sektorius. Kiekvienas Regionas turi būti informuojamas apie vykstančio palydėjimo eigą; iš tikrųjų tai yra esminis etapas būsimam komandų gyvenimui ir jų integracijai į Judėjimą.

Labai svarbu daug dėmesio skirti naujos komandos sudarymui. Bazinė komanda yra mažiausias organinis vienetas, tačiau labiausiai lemiantis Judėjimo dinamiškumą.

NAUJŲ KOMANDŲ SUSITIKIMAS

Šis susitikimas skirtas komandų poroms, kurios baigia palydėjimą arba neseniai jį baigė. Per šį savaitgalį poros turi galimybę pasiaiškinti Dievo Motinos komandų pedagogikos punktus, kartu su kitų komandų poromis švęsti savo atvykimą ir įsiliejimą į Judėjimą, kartu papildydamos savo Judėjimo viziją.

Šiuos susitikimus, žyminčius komandų palydėjimo pabaigą, reikėtų organizuoti Superregiono, Provincijos ar Regiono lygmeniu, dalyvaujant kelioms naujoms komandoms (apie 30 porų). Jiems vadovauja ugdytojų komanda, parinkta atsižvelgiant į jų tinkamumą tokio pobūdžio formacijai. Dalyvavimas laikomas būtinu.

„Po palydėjimo tarpkomandinė formacijos sesija padės kartu su kitomis poromis įtvirtinti tai, kas buvo išmokta ir įsisavinta.“

(Antrasis kvėpavimas, 1988).

7.3.2.2 Nuolatinė formacija

Nuolatinė formacija skirta lydėti Dievo Motinos komandos poras jų kelionėje į šventumą įvairiais gyvenimo etapais.

Ši formacija grindžiama trimis pagrindinėmis kryptimis:

- per kasdienį poros gyvenimą, kuris yra brendimo ir gilėjimo kelionė;
- per komandos gyvenimą, kai poros tarpusavyje palaiko viena kitą ir keičiasi idėjomis bei patirtimi;
- per formacijos susitikimus.

Prie šių trijų pamatinių elementų, kurie padeda formuoti komandos narius, keistis idėjomis ir patirtimi, gali prisidėti ir keletas kitų priemonių, pavyzdžiui, komandų naujienlaiškis, interneto svetainė, studijų temos, dokumentai ir Dievo Motinos Marijos komandų gairės.

Visi komandos nariai turi prieigą prie nuotolinio mokymosi platformos, skirtos krikščioniškajam ugdymui internetu, su daugeliu svarbių katechetinio ugdymo temų.

Labai svarbus momentas yra Superregionų, Provincijų, Regionų ar Sektorių komandų veiklos planų kitiems metams rengimas. Negalima atsisakyti praeityje pasiteisinusių kelių, tačiau taip pat labai svarbu būti atidiems „laiko ženklams“, kad galėtume keisti programą, jei tai pasirodys naudinga poroms.

Tai ne vien „tikėjimo pažinimo gilinimas, bet ir žmogiško bei krikščioniško įžvalgumo ugdymas, pasitelkiant protą ir širdį, siekiant didesnės tikėjimo ir gyvenimo darnos.“

(Antrasis kvėpavimas, 1988)

Formacijos etapai

Nuolatinė formacija skiriama į keturis etapus, būdingus komandų gyvenimui nuo palydėjimo pabaigos:

- **„Komandos kelionės pradžioje – tikėjimas ir gyvenimas“**: po palydėjimo komandos pradeda savo kelionę. Tai kelionė, paremta temomis, pritaikytomis pradiniam komandos sutvirtinimui. Jos nebūtinai turi sutapti su metinių studijų temomis. Apmąstymuose daugiausia dėmesio skiriama pagrindiniams santuokinės meilės aspektams, tikėjimo gyvenimui – atskirai ir poroje – bei Dievo Motinos komandų pedagogikai.
- Etapas **„Komandos Judėjime – pašaukimas ir misija“**: komandos gali laisvai pasirinkti savo metinės temas. Per šias temas, dalijimąsi ir bendrą pasidalijimą poros tęsia savo kelionę pašaukimo ir misijos link.
- Etapas **„Naujas kvėpavimas“**: po kelerių metų komanda gali pajusti poreikį atsinaujinti arba grįžti prie savo įsipareigojimo šaltinių, kad atsinaujinusi žvelgtų į ateitį.
- **„Besigilinančios komandos“** etapas – po daugiau nei 20 metų gyvavimo komanda kviečiama pagilinti porų tikėjimą ir geriau pažinti Judėjimą.

Formacijos susitikimai

Kiekvienam iš šių etapų SR/Prijungtas regionas turės nustatyti formacijos priemones, geriausiai tinkančias būsimam keliui. Nuolatinės formacijos susitikimus ves formatorių/ animatorių komandos, koordinuojamos Superregiono, Provincijos arba Regiono lygmeniu, atsižvelgiant į vietos poreikius ir įpročius.

Kiekvieno etapo pabaigoje atsakingi asmenys organizuos susitikimą. Šie susitikimai skirti visai komandai, kuri kviečiama sustoti ir pamąstyti, apžvelgti nueitą kelią, pasidalinti patirtimi su kitomis komandomis, pateikti pasiūlymus ir priimti įsipareigojimus tęsti kelionę.

Svarbu, kad šie susitikimai, kiek įmanoma, atitiktų komandos susitikimo struktūrą, numatant laiką bendrai maldai, klausymuisi, liudijimui ar bendravimui. Taip pat bus skirta laiko poroms pasidalyti savo nuomone šia tema, atsižvelgiant į jų patirtį. Taip skirtingų komandų poroms bus lengviau pažinti vienas kitą; taip pat padės skleisti idėjas ir dalintis patirtimi, o tai visus labai praturtina.

7.3.2.3 Specialioji formacija

Specialiosios formacijos tikslas – parengti poras, pašauktas tarnauti Judėjimui kaip atsakingieji ar ugdytojai. Šie mokymai būtini poroms, ketinančioms vykdyti misiją arba priimti atsakomybę. Kiekvieno specialiosios formacijos kurso tikslas – lydėti ir remti poras, pašauktas tarnauti Judėjime.

Pagrindiniai tokios formacijos **tikslai** yra šie:

- įkvėpti poroms tarnystės ir atsakomybės dvasią;
- plėtoti DMK poros apaštalinę ir evangelizacinę misiją;
- perteikti specifines žinias, būtinas užduotims atlikti, ir pristatyti veiklos priemones, kad būtų išsaugota Judėjimo dvasia ir vienybė.

Kiek įmanoma, formacija turėtų būti siūloma tarnystės pradžioje. Bet koks dalyvavimas tarnystės komandoje (Sektoriuje, Regione, Provincijoje, Superregione) turi suteikti galimybę mokytis. Šios komandos neturėtų apsiriboti vien keitimusi informacija ar veiklos organizavimu.

Organizuojant formacijos sesijas / susitikimus, patartina į pagalbą pakviesti kuo daugiau komandos narių, kad jie suvoktų, jog tarnystė yra būtina, normali ir naudinga patirtis.

Formacijos sesijos

Formacijos sesija paprastai trunka bent savaitgalį. Tai svarbus maldos, draugystės ir dalijimosi laikas poroms, kurios pasineria į komandos atmosferą su kitomis poromis iš skirtingų komandų.

Tarptautinės keliaujančios formacijos komandos (specifinių užduočių grupės) buvo sukurtos tam, kad vestų įvairias formacijos plane numatytas nuolatinės formacijas SR/Prijungtame regione. Tai daugiakalbės tarnystės komandos, sudarytos iš ERI paskirtų porų, kurios veda eksperimentinius užsiėmimus ir rengia vietinius instruktorius įvairioms formacijoms. Šios poros keliaus į SR/Prijungtus regionus/Prijungtus sektorius, kai tik bus paprašytos.

Formacijos tipai

Toliau pateikiamas sąrašas, kuriame tiesiog išvardijami įvairūs galimi formacijos tipai pagal sritis. Kiekvienas Superregionas, Provincija ar Regionas rengia tuos, kurie, jų manymu, geriausiai tinka konkrečioms sąlygoms:

Porų formacija įvedimui ir ryšiams:

- informacijos porų formacijos sesijos;
- formacijos sesijos/susitikimai palydėjimo poroms;
- formacijos sesijos ryšių poroms.

Atsakingųjų porų formacija:

- formacijos sesijos komandos atsakingosioms poroms;
- formacijos sesijos Sektoriaus atsakingosioms poroms;
- formacijos sesijos Regiono atsakingosioms poroms.

Informacija/formacija dvasiniams patarėjams ir dvasiniams palydėtojams Formacijos porų susitikimas

- Parengiamieji užsiėmimai formacijos / animatorių komandoms, skirti:
 - **naujų komandų** susitikimui;
 - **nuolatinės formacijos** susitikimams:
 - susitikimas „Komandos kelionės pradžioje – tikėjimas ir gyvenimas“;
 - susitikimas „Komandos Judėjime – pašaukimas ir misija“;
 - susitikimas „Naujas kvėpavimas – naujas impulsas komandai“;

- susitikimas „Besigilinančios komandos“.
- Parengiamieji susitikimai keliaujančioms formacijos komandoms

7.3.2.4 Formacija palydėti veiklą už Dievo Motinos komandų ribų

Dievo Motinos komandų poros yra gavusios dovanų, kurios davė vaisių komandose. Jos turėtų būti pasirengusios dalyvauti apaštališkoje veikloje už Judėjimo ribų. Gautos dovanos paverčiamos veiksmais. Santuokinė meilė yra vaisinga ir atvira kitiems.

„Šiandien turime pradėti nuo kitokios tikrovės: dėl bazinės krikščioniškos formacijos trūkumo, be religinės formacijos, reikia pradinės katechezės santuokos ir bendruomenės srityje.“

(Antrasis kvėpavimas, 1988)

Komandų nariai, praturtinti ir palaikomi Judėjimo gyvenimo, skatinami įsipareigoti savo parapijos bendruomenės poreikiams ir tarnauti Bažnyčiai.

Labai svarbu, kad komandos nariai būtų atviri ir gerai parengti per tinkamą ir nuolatinę formaciją, idant galėtų padėti kitiems judėjimams ir kitai pastoracinei veiklai; taip jie aktyviai prisideda prie Dievo karalystės augimo.

7.4 SKLAIDA

Dievo Motinos komandų Judėjimas, kaip Šventosios Dvasios dovana, yra patikėtas visų jo narių rūpesčiui. Atsakomybė

už jo sklaidą ir plėtrą turi būti vykdoma taip, kad ir kitos poros galėtų susipažinti su šia Dievo dovana: krikščioniška santuoka yra meilės, laimės ir šventumo kelias.

Ši atsakomybė, kurią turi prisiimti visos poros, priklausančios Dievo Motinos komandoms, turi tris aspektus:

- **Sklaida:** padėti kitoms poroms sužinoti, kaip jos gali pagilinti savo supratimą apie santuokinį dvasingumą ir krikščioniškos santuokos vertybes;
- **Informavimas** – tai kitas etapas po sklaidos; jį sudaro paprastas Dievo Motinos komandų pristatymas, paremtas liudijimu, skirtas susidomėjusių porų grupei;
- **Plėtra** – tai stiprioji sklaidos pusė, jos „galutinė paskirtis“, leidžianti skleisti ir plėsti Judėjimą, kuriant naujas komandas.

7.4.1 Sklaida

Skleisti Judėjimą reiškia padaryti jį žinomą, viešinti, informuoti žmones apie jo egzistavimą ir parodyti, kad Judėjimas padeda mums, kaip porai, keliauti Kristaus link.

Skleidžiant informaciją, Dievo Motinos komandų judėjimas ne tik pristatomas poroms, bet taip pat svarbu jį pristatyti įvairiems Bažnyčios struktūros lygmenims, parapijoms ir vyskupijoms bei organizacijoms, dirbančioms su poromis ir šeimomis; reikia užmegzti ryšius ir dėti bendras pastangas.

Tokiu būdu visoms poroms, ypač kiekvienai atskirai, reikės suvokti savo vaidmens svarbą skleidžiant žinią apie Judėjimą: **sklaida yra visų darbas.**

7.4.2 Informavimas

Informavimo tikslas – teikti aiškią ir objektyvią informaciją apie Judėjimą, jo turtus ir reikalavimus.

Susitikime su poromis, norinčiomis daugiau sužinoti apie Dievo Motinos komandas, remdamiesi Judėjimo dokumentais, pristatome jo tikslus, pasiūlymus, priemones ir mokymo metodus. Taip pat siekiame parodyti Dievo Motinos komandų svarbą poroms ir šeimoms bei kokia yra jų vieta šiandienos Bažnyčioje.

Supažindiname su maža bendruomene, komanda, kuri susirenka Viešpaties vardu, bendruomene, kurioje praktikuojame savitarpio pagalbą, kurioje duodame ir priimame mus praturtinantį ir skatinantį liudijimą.

Informavimo veiklą Sektoriaus lygmeniu turėtų organizuoti informacijos poros, kurios yra gavusios deramą formaciją. Įvairiuose sektoriuose tai gali būti atliekama skirtingai, atsižvelgiant į vietos aplinkybes ir už šią užduotį atsakingų porų charizmą.

7.4.3 Plėtra

Plėsti Judėjimą reiškia kitoms poroms skleisti žinią, kaip gyventi pagal Santuokos sakramentą, pasitelkiant savitarpio pagalbą komandose. Tai reiškia suteikti galimybę patirti bendruomenės gyvenimą ir pajusti, kaip malonu padėti ir sulaukti pagalbos, padrąsinti ir būti padrąsintam.

Plėtra, vedanti į naujų komandų kūrimąsi, reikalauja, kad Judėjimas būtų pasirengęs jas priimti ir suteiktų priemones, būtinas jų įvedimui, formacijai ir augimui.

Visi Judėjimo atsakomybės lygmenys turi būti atidūs plėtros poreikiui, tačiau lemiamas vaidmuo tenka Sektoriui. Kiekviena Sektoriaus komanda turi parengti Judėjimo sklaidos ir plėtros savo veiklos teritorijoje planus.

Didmiesčiuose, kur daug Sektorių arba teritorijose, kuriose nėra komandų, ši atsakomybė turėtų tekti Regionui ar net Provincijai ar Superregionui.

Atsakomybė už sklaidą ir plėtrą vietose, kur dar nėra įsteigto Sektoriaus, tenka atitinkamai Regionui arba Provincijai. Superregionas, koordinuodamas savo veiksmus su ERI, prisiima atsakomybę už Judėjimo sklaidą ir plėtrą šalyse, kuriose dar nėra komandų.

Judėjimas, kuris neatsinaujina ir gyvena užsisklendęs sąvyje, stagnuoja ir miršta.

8. DIEVO MOTINOS KOMANDŲ, KAIP JUDĖJIMO, GYVENIMAS TARNYSTĖ/ ATSAKOMYBĖ

Komandos nariai kviečiami įsitraukti į judėjimo gyvenimą ir tarnauti visose jo struktūrinėse dalyse. Be susitikimų komandose ir kitokių susitikimų įvairiais lygmenimis, vykdoma įvairi, kai kuriais atvejais oficiali veikla.

„Jei kas kalba, tekalba kaip Dievo žodžius; jei kas tarnauja, tegul tarnauja kaip Dievo apdovanotas jėgomis...”

(Pt 4, 11)

8.1 KVIETIMAS TARNYSTEI

Kiekviena atsakomybė Dievo Motinos komandose yra tarnystė.

„Dvasinė atsakomybė gali būti suprantama tik kaip gauta iš Viešpaties ir negali būti pasisavinta. Tai reiškia, kad turime išlikti vienybėje su Tuo, kuris mums ją patikėjo.”

(Tėvas Roger Tandonnet)

Viešpats kviečia mus ne dėl mūsų nuopelnų, bet dėl to, kad nukreipė į mus savo žvilgsnį, kartu pašaukdamas mus vardu – kiekvieną atskirai, ir kartu kaip porą.

„Jis pažvelgė į Jį ir tarė: **„Ateik ir sek paskui mane“**.

(Mk 10, 21)

Viešpaties kvietimas visų pirma kyla iš Jo, o ne iš mūsų iniciatyvos. Tad atsiliepkime į Jo meilų žvilgsnį, nukreiptą į mus kaip į porą, visiškai patikėdami save Jam.

Vos išgirdę Jo kvietimą, klausykimės Viešpaties kaip Samuelis: „Štai aš, Viešpatie, nes Tu mane pašaukei“.

Labai dažnai pasaulyje „atsakomybė“ tapatinama su valdžia ir galia. Kai Kristus nuplovė mokiniams kojas, Jis parodė mums kitokį atsakomybės įgyvendinimo būdą: Dievo Motinos komandose mes tarnaujame savo broliams ir seserims. Komandose atsakomybė yra kvietimas į didesnę meilę, o visokia atsakomybė yra kvietimas tarnauti. Tokia yra atsakomybės dvasia Dievo Motinos komandose.

8.2 KVIETIMO ETAPAI

Atsakingųjų rotacija yra malonių šaltinis Dievo Motinos komandoms, tačiau, siekiant skatinti Judėjimo vienybę, būtina laikytis procedūrinių kriterijų.

Keičiant atsakingąsias poras, svarbu iširti, pasirinkti, švęsti ir perduoti tarnystę.

Toliau pateikiami žingsniai, kurių reikia imtis ir skrupulingai laikytis keičiant atsakinguosius.

Naujos atsakingosios poros kvietimo procesą patartina pradėti likus vieneriems metams iki keičiamos poros tarnystės laikotarpio pabaigos.

1 etapas – Ištyrimas ir pasirinkimo procesas

Pakviečia Viešpats. Tik ištikima ir atkakli malda gali padėti mums visiškai pasitikėti Jo veiksmais.

- Ieškodama naujos poros misijai, dabartinė atsakingoji pora turi pateikti komandai tinkamų porų, kurios tarnauja ar tarnavo šioje atsakomybės instancijoje, vardus ir pavardes. Labai svarbu, kad tinkamų porų pristatymu būtų dalijamasi atsakingoje komandoje.
- Atsakingąją porą parenka komanda, su kuria susijusi ta tarnystė; komandą sudarančios poros turi pasiūlyti tam tikrą skaičių porų, į kurias gali būti kreipiamasi, ir sudėlioti jas eiliškumo tvarka.
- Šio pirmojo etapo pabaigoje, atsakingajai porai ir kunigui / dvasiniam patarėjui patikrinus, kolegialiu sprendimu sudaromas sąrašas iš trijų porų, išdėstytų prioriteto tvarka.
- Atitinkamos instancijos atsakingoji pora turi susitikti su aukštesnės instancijos atsakingąja pora arba bent jau nusiųsti trijų porų sąrašą prioriteto tvarka. Jie turi pridėti duomenis su kiekvienos kandidatų poros aprašymu (amžius, profesijos, santuokos metai, vaikų skaičius ir amžius, kalbos, kuriomis kalbama, tarnystės DMK metai ir pobūdis, įvairūs pastebėjimai, kurie gali padėti aukštesnei instancijai).

2 etapas – Sprendimas ir kvietimas

Sprendimą ir oficialų kvietimą visada priima aukštesnė instancija:

- aukštesnės instancijos atsakingoji pora savo komandos susitikime pristato tris siūlomas pavardes, kad galutinį sprendimą dėl būsimos atsakingosios poros būtų galima priimti kolegialiai;
- būsimąją atsakingąją porą kviečia aukštesnės instancijos atsakingoji pora, prieš tai pasikonsultavusi su pakeičiamaisiais;
- SR/Prijungto regiono atsakingųjų porų atveju sprendimą priima ir pasirinktą porą pakviečia ERI.

Visas ištyrimo ir kvietimo procesas turi vykti slapta ir diskretiškai prieš pasirinkimą, jo metu ir po jo.

3 etapas – Tarnystės perdavimas

Kad tarnystės perdavimas būtų atliktas iki galo, turi būti numatytas buvusių atsakingųjų žinių ir patirties perdavimo naujiems atsakingiesiems procesas. Tai bendros pastangos, kurioms turi būti gerai pasirengta.

- Tarptautinėje kolegijoje oficialiai pakeičiamos už SR atsakingos poros. Tačiau SR gali būti surengta perdavimo ceremonija metų veiklos pradžioje, visada po kolegijos.
- Provincijų, Regionų ir Sektorių atsakingųjų porų keitimas turi vykti tarnystės perdavimo ceremonijos metu

atitinkamose atsakingose institucijose, metų veiklos pradžioje.

8.3 ATSAKOMYBĖ IR KOLEGIALUMAS

Atsakomybės vykdymas grindžiamas tarnystės jausmu. Jos modelis yra Jėzus, plaunantis kojas savo mokiniams.

Atsakomybė ir kolegialumas – tai dvi dovanos, Judėjime esančios nuo pat jo pradžios, todėl jų turi būti laikomasi taip, kad jos tarnautų ir atspindėtų porų ir komandų tikrovę. Toks atsakomybės įgyvendinimo būdas reiškia kitų pripažinimą ir tarnystę jiems, abipusę pagarbą, pasitikėjimą, atvirumą ir abipusį ryšį tarp visų.

Pagrindiniai atsakomybės principai Dievo Motinos komandose yra šie:

- **atsakomybė visų pirma yra dvasinė**, t. y. gauta iš Viešpaties;
- **atsakomybė prisiimama poroje**: komandos nariai pašaukti tarnauti kaip pora. Jie stengiasi panaudoti visas savo stipriąsias puses, kad būtų ištikimi gautai misijai, vykdytų ją tiksliai ir kūrybingai.
- **kolegialumo praktika**: visose atsakomybės srityse klausimų analizė, ištyrimas ir sprendimai nėra patikėti vien atsakingajai porai; dirbama kolegialiai. Atliekantys tarnystę nesinaudoja ja kaip valdžia, bet privalo puoselėti bendrystę, bendrą atsakomybę ir vienybę su kitais komandos nariais.

- **kaita:** tarnaujanti pora turi žinoti, kad po jų tą pačią tarnystę atliks kita pora. Atsakomybių rotacija (nuo 3 iki 6 metų) garantuoja platesnę viziją ir leidžia DMK bendruomenei praturtėti dėl kiekvieno asmens dovanų.

Prisiimant tarnystę reikia gerai išmanyti būsimą darbą ir pažinoti Judėjimą. Visos atsakomybės Judėjime yra ribotos trukmės: trukmė priklauso nuo skirtingų atsakomybės lygių (**Sektoriuje – 3 metai, Regione – 4 metai, Provincijoje ir Superregione – 5 metai, ERI – 6 metai**)...

Atsakingoji pora savo komandoje plėtoja bendrystės, kolegialumo ir bendros atsakomybės praktiką.

Kolegialumas – tai įvairių ir viena kitą papildančių „dovanų“, kurias Dvasia suteikė kiekvienam iš mūsų, sutelkimas, kad drauge galėtume siekti tiesos ir gilesnės tarpusavio vienybės.

Kolegialumas turi apimti :

- bendrą tiesos ieškojimą,
- bendrystės ir sutarimo siekį,
- pasitikėjimo kūrimą,
- bendros atsakomybės ir bendro sprendimų priėmimo procesą,
- besąlygišką pritarimą bendrai priimtam sprendimui,
- įvertinimą.

Kolegialumas turi atlikti pranašiską vaidmenį, išlikdamas dėmesingas laiko ženklams ir tarnaudamas evangelizacijai.

Kolegialumas remiasi šiais principais:

- **lygybė** – visiems suteikia tas pačias teises ir pareigas;
- **skaidrumas** – skatina laisvai reikšti savo nuomonę tuos, kurie nori kalbėti visiškai laisvai ir pasitikėdami;
- **diskusija arba debatai** – skatina kolegialų klausimų apmąstymą ir įvertinimą, o ne tik pasidalijimą nuomoniomis ar įsitikinimais;
- **kolegialumo ir atsakomybės pusiausvyrą** – geras rodiklis, parodantis, ar pasidalijimų ir sprendimų priėmimo metu išlaikytas tarnystės, atvirumo ir atsakomybės jausmas.

Kolegialumo grandinė išlaikoma visoje Judėjimo atsakomybės ir tarnystės struktūroje.

Kad kolegialumas būtų praktikuojamas atsakingos instancijos tarnystės komandoje, atsakingoji pora turi remtis keliais veiklos standartais:

- dirbti komandoje, puoselėdama pasitikėjimą ir draugystę;
- vertinti kiekvieno nario gebėjimus, kad jie būtų panaudoti bendrai tarnystei;
- vadovauti komandai, skatinant apmąstymus, ištyrimą, ieškojimus ir diskusijas;
- aktyviai ir sąmoningai kartu su kitomis poromis dalyvauti įgyvendinant Dievo Motinos komandų tikslus broliškumo, dalijimosi ir džiaugsmo atmosferoje;
- veikti su broliška meile, kad būtų atsižvelgta į visų idėjas ir priimant sprendimus būtų pasiektas bendras sutarimas;

- kai bendro sutarimo pasiekti nepavyksta ir galutinį sprendimą priima atsakingoji pora, ji turi tai daryti vedama meilės ir sąžinės, padedama maldos ir vadovaudamasi tikra tarnystės dvasia;
- priėmus sprendimus, vykdant atsakomybę būtina periodiškai vertinti, ar sprendimas buvo teisėtas ir atitinka Judėjimo dvasią.

Kolegialumas yra svarbus DMK, nes tai ne tik veiklos metodas, bet ir dvasinė būseną. Jis leidžia iš tikrųjų įžvelgti Dievo valią dirbant kartu, taip pat atskleidžia jausmą tarnystės, kuria atsižvelgiama į porų gyvenimo tikrovę.

Įvairios atsakomybės išsamiai paaiškintos knygelėje „Atsakomybė Dievo Motinos komandose“.

8.4 TARPTAUTIŠKUMAS

1947 m. paskelbus Chartiją, Dievo Motinos komandos palaipsniui išplito į Prancūzijai kaimynines šalis, o nuo 1950 m. persikėlė per vandenyną ir pasiekė Braziliją bei kitas Amerikos žemyno šalis, tapdamos tarptautiniu judėjimu.

Judėjimo kanoninių įstatų 1 straipsnis patvirtina tarptautinį Judėjimo pobūdį, kuris vis dar plėtojamas.

Šiandien DMK judėjimas veikia daugiau kaip 90 šalių 5 žemynuose, tačiau tarptautiškumas nėra vien tai.

Tikroji tarptautiškumo reikšmė slypi šiuose elementuose:

- komandos yra Šventosios Dvasios dovana, skirta porų poreikiams visame pasaulyje tenkinti;
- kalbos, kultūros ir tikrovės skirtumai yra vienas kitą papildantys turtai, kuriuos reikia atskleisti platesnei komandų bendruomenei;
- sutarkite dalytis tuo, kas svarbiausia, priimti galimybes suprasti ir gerbti vienas kito tapatybę, siekdami stiprinti vienas kitą per savo dovanas;
- tai reiklus kvietimas į krikščionišką solidarumą, į broliškos savitarpio pagalbos praktiką. Jį stiprins visų šalių pažinimas, žmonių, tikrovių ir kultūrų santykiai;
- turime įsiklausyti į kvietimą atsiverti kitiems judėjimams, kad padėtume auginti Bažnyčią.

Siekdama įtvirtinti ir tobulinti tarptautiškumo, kuris yra didžiulis Judėjimo turtas, jausmą, ERI 2001 m. Hjustono (JAV) kolegijoje sukūrė keturias dideles ryšių Zonas, į kurias suskirsytos komandos iš viso pasaulio.

Kuriant šias Zonas buvo laikomasi dviejų pagrindinių idėjų: Ryšiai ir tarptautiškumas su visomis jo savybėmis, turtingumu, sunkumais ir iššūkiais.

Kiekvienoje Zonoje rasime didelių socialinių, kultūrinių ir kalbinių skirtumų, kurie turi būti vertinami kaip viena kitą papildančios dovanos viso Judėjimo labui.

Toje pačioje kolegijoje (Hiustone) taip pat buvo įsteigtos palydovinės komandos, tiesiogiai su ERI susijusios tarnystės komandos. Jos taip pat yra tarptautinės, sudarytos iš porų iš įvairių šalių ir kalbančios skirtingomis kalbomis; jų darbe pirmenybė teikiama kolegialumui.

Kolegialumo ir tarptautiškumo tikslas – kartu stengtis suprasti Dievo valią Judėjimui, stiprinti vienybę ir ištikimybę Dievo Motinos komandų dvasiai bei charizmai.

Skatinti ir plėtoti Judėjimo tarptautiškumą, jo įvairovę ir skirtingumą, kartu išsaugant vienybę, yra didelis iššūkis Dievo Motinos komandoms.

9. MISIJA

Dievo Motinos komandos – Šventosios Dvasios dovana Bažnyčiai – yra patikėtos jų narių rūpesčiui. Atsakomybė už Judėjimo plėtrą – kad ir kitos poros galėtų sužinoti ir patirti, kas tai yra, – priklauso kiekvienam komandos nariui.

Komandų nariai nori, kad Dievo Motinos komandos būtų žinomos, nes jie jau įsitikino, kad šis Judėjimas daugeliui porų padeda atrasti Kristų ir Jį sekti.

9.1 PAŠAUKIMAS IR MISIJA

Pagrindinis liudijimas – mylėti, ir Dievo Motinos komandos turi tai perteikti visiems! Judėjimo siūlomas santuokinis dvasingumas – tai Dievo valios porai supratimas ir jos įgyvendinimas. Šis dvasingumas semiasi stiprybės iš Santuokos sakramento malonės.

„Šventumo kelias, kurį pora pasirenka santuokos dieną, tęsiasi visą likusį gyvenimą. Tai ilga piligriminė kelionė, kuri turi mus vesti vis tolyn nuo nuodėmės ir Dievo link. Per Santuokos sakramentą Šventosios Dvasios patepimas pripildo mūsų esybę ir lydi mus. Kaip savo knygoje „Geroji santuokos naujiena“ rašo tėvas Louisas de Raynalis: „apie santuoką galime kalbėti kaip apie nuolatinį sakramentą“. Poros ir šeimos pašaukimą paversti savo

krikščionišką gyvenimą bendrystės su Dievu gyvenimu lydi Kristaus meilė, kuri vienija, atkuria ir pamažu tobulina santuoką, „Dievo šedevrą“, kaip tvirtina mūsų steigėjas. Kiekvienos Santuokos sakramentą priėmusios poros vedimas link santuokinio ir šeiminio gyvenimo perkeitimo Kristuje yra pamatinė mūsų judėjimo įžvalga. Dvasingumas ir veiksmas vienas kitą praturtina.“

(DMK pašaukimas ir
misija trečiojo tūkstantmečio aušroje – 2018)

Svarbu ne tai, ką darome, bet visų pirma tai, kad turime susivienyti su Viešpačiu, visiškai Jam atsiduodami, besąlygiškai mylėdami, nesvarbu, kokiame gyvenimo etape būtume.

Kiekvieno žmogaus misija yra jo paties egzistencijos turinys. Dėl šios priežasties pašaukimas nėra priedas prie asmens, jis yra neatsiejama kiekvieno asmens tapatybės dalis.

Tėvas Kafarelis labai aiškiai apie tai kalba ir meta mums iššūkį dėl DMK porų misijos; taip jis nori paskatinti, kad mūsų dovanos, mums laisvai suteiktos per Santuokos sakramentą, duotų vaisių. **Pašaukimas ir misija visada susiję.**

Popiežiaus Pranciškaus 2015 m. rugsėjo 10 d. kreipimasis į Dievo Motinos komandas taip pat yra solidus pagrindas darbui ne tik todėl, kad popiežius primygtinai pabrėžė porų misionierišką vaidmenį, bet visų pirma todėl, kad iškėlė mūsų pareigą liudyti ir perduoti tai, ką jau esame gavę iš komandų. Liudijimas tampa dar labiau įtikinamas, kai kiti mato mūsų porą laimingą ir džiugią.

9.2 KOMANDOS NARIŲ MISIJA

„Pirmasis šios apaštališkos misijos aspektas – skelbti Dievą, skelbti Jo meilę. Iš tiesų, pasak šventojo Pauliaus, meilė skatina mus skelbti Gerąją Naujieną kitiems ir dalytis dvasiniais gyvenimo su Dievu turtais [...].

Antrasis šios apaštališkosios misijos aspektas yra poros suvokimas, kad jie yra tėvai, kaip sakė Jonas XXIII. Tėvas Kafarelis pabrėžė, kad Dievas mums patikėjo užduotį būti Jo meilės liudytojais ir pranašais savo vaikams. Šeima yra tikėjimą ugdanti aplinka. Joje vaikai pirmą kartą susiduria su tikėjimu [...].

Trečiasis šios misijos aspektas turėtų paskatinti su-tuoktinius klausti savęs, ką jie gali padaryti dėl visų pasaulio žmonių, kurie laukia Gerosios naujienos apie santuoką.“

(DMK pašaukimas ir
misią trečiojo tūkstantmečio aušroje – 2018)

Misią turi laisvinančią ir perkeičiančią žinią, kuri pirmiausia veikia pačioje poroje ir skatina ją atkurti vienas kito dvasinę sveikatą, kaip mums pataria popiežius Pranciškus.

Misią yra **siuntimas** prasme: siuntimas perkeičia siunčiamąjį, įgalindamas jį nuolat keistis.

Vykdantys misiją nėra sėslūs, jie nėra visko įgiję, nėra pasiekę tikslo. Jie yra klajokliai, keliautojai, eina ir keliauja ne tik link to, kurio ieško, bet ir link savęs.

Misija mus perkeičia, ji verčia mus eiti toliau, brandina, ragina žengti žingsnį į priekį, taip pat paskatina kiekvieną iš mūsų, neleidžia pasitenkinti tuo, kas įgyta, jaučia, kad kitame žmoguje yra žaizdų ir trapumo ženklų. Šis trapumas ir žaizdos galiausiai tampa ir mūsų, kai einame kito keliu!

Tegul džiaugsmas dėl Gerosios Naujienos, kurią turėjome galimybę pažinti ir skelbti, įgalina mus dalytis išganymo viltimi ir tikrumu, padaro mus gyvais liudytojais to, ką skelbiame:

„Šiuolaikinis žmogus mieliau klauso liudytojų negu mokytojų, o jei klauso mokytojų, tai todėl, kad jie yra liudytojai.“

(Evangelii nuntiandi, 41)

Misija – tai veikla, kurios centre yra **Geroji Naujiena**. Tai efektyvus veikimas, padedantis kitų perkeitimui dėl liudijimo, kurį jiems duodame laisvai ir nuolankiai tarnaudami. Tai

veiksmas, kurio interesas yra tik kitų žmonių laimė ir gyvenimo kokybė; tokiu būdu, patys liudydami, vedame kitus į naują džiaugsmo ir vilties kupiną gyvenimą.

2015 m. rugsėjį Romoje popiežius Pranciškus savo gražioje kalboje DMK „kviečia, kadangi mus stiprina priklausymo DMK malonė, leistis į misiją; jis ragina mus būti arti šeimų, sužeistų dėl darbo trūkumo, vaikų problemų, smurto šeimoje ar net skyrybų tragedijos, jis prašo būti Kristaus gailestingumo įrankiais, geriau suprantant kančią, su kuria susiduria tiek daug žmonių“.

„Jei Dievo Motinos komandos nebus terpė auginti vyrus ir moteris, pasiruošusius drąsiai priimti visą atsakomybę Bažnyčioje ir visuomenėje, jos praras savo egzistavimo prasmę.“

(Tėvas Anri Kafarelis)

Kad galėtų vykdyti savo misiją, Dievo Motinos komandų poros savo veiksmus visada turi remti malda:

„Argi malda nėra ta jėga, kuri ištraukia mus iš savęs ir meta į tarnystę kitiems? Būtent per maldą žmogiškosios priemonės įgyja visą savo veiksmingumą ir būtent malda tebeturi galios, kai šios priemonės jau nieko nebegali padaryti.“

(Tėvas Anri Kafarelis)

9.2.1 Misija Judėjime

Poros naudoja dovanas, gautas iš Dievo, tarnaudamos savo komandai, sektoriui ir regionui tokiais būdais:

- kartu besistengdamos gyventi bendruomeninį gyvenimą ir praplėsti tarpusavio paramą;
- palaikydamos tuos, kurie atsiliepia į pašaukimą tarnauti atsakingosios poros vaidmenyje;
- dalyvaudamos naujose iniciatyvose, kurių imamasi reaguojant į augančius porų lūkesčius.

„Niekam neleidžiama likti neaktyviam.“

(Šv. Jonas Paulius II, Christis Fidelis Laici)

9.2.2 Misija Bažnyčioje

Komandos nedalyvauja jokioje jungtinėje veikloje. Kiekviena pora turi pati atrasti savo pašaukimą, į kurį Viešpats nori, kad ji atsilieptų.

Tačiau ši vaisinga individualių įsipareigojimų laisvė neturėtų leisti mums pamiršti, kad Judėjimas turi savo konkrečią charizmą ir jis negali „nusigręžti nuo susituokusių vyrų ir moterų“ bei nuo specifinių pašaukimų iš Vyskupų pusės sielovadinės tarnystės šeimai srityje.

Taip pat svarbu, kad Komandos:

- būtų atviros naujiems socialiniams sluoksniams ir rūpintųsi savo šalies poreikiais, ypač tais, kuriuos išryškina vietinės Bažnyčios (žr. Antrasis kvėpavimas, 1988);
- atsilieptų į Bažnyčios kvietimą naujai evangelizacijai, besiremiančiai žmogiškąja meile ir šeimos gyvenimu (žr. „Pašaukimas ir Misija“, 2018).

„Šiandien Bažnyčiai ypač reikia susituokusių pasauliečių, išugdytų formacija, kurios dėka tikėjimas ir gyvenimas maitina vienas kitą. Krikščioniškos poros taip pat turi misijinę pareigą kitoms poroms ir prievolę joms padėti. Susituokę krikščionys teisėtai trokšta perduoti kitiems savo patirtį ir parodyti, kad Kristus yra santuokinio gyvenimo šaltinis.“

(Šv. Jonas Paulius II, 50-osios Chartijos metinės).

„Bažnyčia pripažįsta, kad krikščionių poros per Santuokos sakramento malonę yra pagrindiniai šeimos

pastoracijos veikėjai. Kalbama ne apie teorijų išdėstymą ar doktrinų primetimą, bet kaip remiantis patirtimi parodyti sutuoktinių ir šeimos meilės patrauklumą, kuris atitinka giliausius žmogaus lūkesčius.”

(DMK pašaukimas ir
misija trečiojo tūkstantmečio aušroje – 2018)

Popiežiaus Pranciškaus propaguojama „išeinančios Bažnyčios“ idėja sujungia veiksmo jausmą su priėmimo praktika. Savo kreipimesi į Dievo Motinos komandas (Roma, 2015 m.) popiežius Pranciškus pirmiausia ragina mus praktiškai ir nuodugniai, su pastovumu ir ištverme įgyvendinti ir patirti santuokos dvasingumą. Tačiau jis taip pat primena, kad toks dvasingumas, jei nėra misionieriškas, nepasiekia savo tikslo. Daug ką gauname iš Kristaus ir Bažnyčios komandose, ir dėl to Judėjimas jaučiasi nenumaldomai siunčiamas liudyti ir perduoti tai, ką gavo. Kaip norėjo tėvas Kafarelis, komandos turi būti Bažnyčios, kuri išeina iš savo komforto zonos, kad susitiktų su pažeidžiamiausiais, „kovos būriai“.

Tai bendruomeninis ir asmeninis kvietimas: naujoji evangelizacija reiškia naują kiekvieno komandos nario, o ne vien įgijusių kvalifikaciją narių, įsipareigojimą. Mūsų ribotumo suvokimas bus nuolatinė paskata vengti vidutinybės ir siekti šventumo: misija atveria formavimosi ir brendimo kelią.

9.2.3 Misija pasaulyje

Šiandien tarptautiškumas, kultūrinė įvairovė, socialiniai ir ekonominiai skirtumai bei su kitomis katalikų apeigomis susijusios bendruomenės yra šalia mūsų namų slenksčio arba bent

jau kaimyniniame rajone. Atėjo metas įveikti daugybę kliūčių plečiant Judėjimą ir skleidžiant jį lydinčią Gerąją Naujieną.

Poros yra pašauktos būti atsinaujinimo raugu ne tik Bažnyčioje, bet ir pasaulyje ir liudyti, kad:

- santuoka tarnauja meilei;
- santuoka tarnauja laimei;
- santuoka tarnauja šventumui.

„Nesuskaičiuojama daugybė porų bus dėkingos jums už pagalbą, kurią joms teikiate; būtent tokios pagalbos reikia daugeliui jų.“

(Šv. popiežiaus Pauliaus VI kalba
Dievo Motinos komandoms 1976 m.)

9.3 JUDĖJIMO MISIJA

„Dievo Motinos komandos turi konkrečią ir tiesioginę misiją: padėti poroms visapusiškai gyventi pagal Santuokos sakramentą. Kartu jos turi misionierišką tikslą: savo žodžiais ir gyvenimo liudijimu skelbti pasauliui krikščioniškos santuokos vertybes.“

(Antrasis kvėpavimas, 1988)

Žinoma, Dievo Motinos komandos turi atsiliepti į Bažnyčios kvietimą pradėdamos nuo savęs. Gyventi savo misija remiantis mūsų charizma reiškia vykdyti ją po-
roje, dalytis komandoje ir pasikliauti Judėjimo paskata bei apsauga.

Šiame naujame etape Judėjimas aiškiai suvokia tikrąją savo misijos Bažnyčioje ir pasaulyje prasmę. Todėl jis dar kartą patvirtina, kad jo charizma yra ne tik ugdyti santuokinį dvasingumą, bet ir skatinti kiekvieno nario, kiekvienos komandos misionierišką dvasią. Tokiu būdu, nesumenkindamas komandos narių laisvės ir asmeninės iniciatyvos, Judėjimas savo organizacija ir vadovavimu remis bei skatins konkrečias programas, skirtas lydėti poras naujose situacijose, su kuriomis susiduriama šiuolaikinėje visuomenėje. Tai konkretus indėlis, kurį galime pasiūlyti Bažnyčiai ir pasauliui šiandien; tai mūsų stiprybė.

Kaip galime dar labiau sukonkretinti šią dvasią ir naują misionierišką dinamiką? Įkvėpimo semkimės iš pagrindinių popiežiaus Pranciškaus žodžių: atpažinti, priimti, lydėti.

(DMK pašaukimas ir
misija trečiojo tūkstantmečio aušroje – 2018)

Popiežius Pranciškus pabrėžia, kad pažangos keliuose būtina taikyti „palydėjimo meną“. Mes, komandos, jau esame įvestos į šį meną, kuris apima ištyrimą, priėmimą, klausymą, atjautą, rūpinimąsi, kantrybę, abipusiškumą... Bažnyčia ragina mus ypatingą dėmesį skirti sunkesniems momentams: keliui iki tvirto ir ilgalaikio įsipareigojimo; pirmiesiems poros gyvenimo metams; krizės ir sunkumų etapams; sudėtingoms situacijoms, susidariusioms dėl išsiskyrimo, apleidimo ir nesutarimų.

(DMK pašaukimas ir
misija trečiojo tūkstantmečio aušroje – 2018)

Judėjimo tikslas – ugdyti, vesti ir motyvuoti poras tapti Gerosios Naujienos skelbėjais pasaulyje, kuriame gyvename, kad skelbtume Evangelijos vertybes poroje ir šeimoje, tuos ramsčius, kurie palaiko tiltą, kurį turime pereiti, ir kuriems išsilaikyti reikia vis didesnio įsipareigojimo, paremto meile.

Pradėkime nuo formacijos priemonių atnaujinimo ir pritaiikymo, užtikrindami ištikimybę savo charizmai, kad galėtume atsakyti į konkrečius mūsų laikų iššūkius, ypač visais su santuoka ir šeima susijusiais klausimais.

Svarbus žingsnis, kurį turime žengti, yra Judėjimo plėtra, ypač tose šalyse, kuriose nėra DMK.

Susidūrusios su neatidėliotina evangelizacijos užduotimi, Dievo Motinos komandos suprato, kad reikia padėti poroms arba atrasti krikščionių tikėjimą, arba pradėti naują kelionę Bažnyčioje.

Šis rūpestis paskatino imtis įvairių iniciatyvų, padedančių Dievo Motinos komandoms priklausančioms poroms, suteikiant joms galimybę susiburti į grupę ir padėti vieni kitiems ieškoti dvasiniu įsipareigojimu grįsto gyvenimo.

Konkretus šių bendruomeninių patirčių tikslas – skatinti pradinę katechezę ir suteikti poroms galimybę eiti tikėjimo keliu mažose bendruomenėse.

DMK atlieka nepaprastai svarbų evangelizacinį vaidmenį „**išeinančioje Bažnyčioje**“. Todėl jos negali apsiriboti asmeniniu dvasingumu, bet privalo imtis pastoracinės veiklos, kuri būtina pasaulio perkeitimui.

10. UŽTARĖJAI

Užtarėjai yra šeima, vienijanti užtarimo pašaukimą turinčius savanorius, nesvarbu, ar jie yra komandų nariai, ir burianti juos maldos, pasninko ar aukos misijai. Užtarimas yra širdies reikalas, nes tikrasis užtarimas yra tiek stiprus, kiek besimeldžiantis asmuo jaučia užuojautą asmeniui, už kurį meldžiasi. Bažnyčia visada skatino savo narius melstis užtarimo maldomis; kiekvieną iš mūsų paliečia kitų patiriami išbandymai.

10.1 Priežastis tapti užtarėjais

1960 m. tėvas Kafarelis, susirūpinęs dėl vis didesnių sunkumų, su kuriais šiuolaikinėje visuomenėje susiduria krikščionių santuoka, paskelbė raginimą savanoriams įsitraukti į užtarimo veiklą. Taip gimė „Budėtojų“ judėjimas Dievo Motinos komandose.

Užtarėjai kviečia kiekvieną iš mūsų prisijungti prie šios Bažnyčios iniciatyvos melstis už krikščionių santuokas, šeimas, kunigystę ir poras visame pasaulyje.

Kaip sakė popiežius Paulius VI: „Nesuskaičiuojama daugybė šeimų bus dėkingos už pagalbą, kurią joms suteiksite“.

10.2 Kas yra užtarimas?

Užtarimas – tai kas mėnesinis susitikimas su Viešpačiu:
„Negalėjote nė vienos valandos pabudėti su manimi?“
(Mt 26, 40)

Tai meilės kupini mainai tarp Dievo ir žmogaus.

Kiekvieną iš mūsų paliečia kitų žmonių išbandymai: depresija, kančia, išsiskyrimas, nedarbas ir pan. Jaučiamės bejėgiai ir svarstome, ką daryti. Po ranka turime geriausią paramą, kurią galime pasiūlyti savo broliams ir seserims išbandymuose – užtarimo malda.

„Užtarti iš tikrųjų reiškia leisti Dievui mumyse ir su mumis įgyvendinti savo planą išgelbėti visus žmones. Rūpinimasis kitų žmonių išganymu yra viena rimčiausių pareigų, kurias Jis yra patikėjęs žmonijai.“

Tėvas Anri Kafarelis

Krikščionys turi ateiti pas Dievą ir užtarti kitus atgailaujančius ir sugrudusią širdimi, kartu pripažindami savo nevertumą.

10.3 Kaip būti užtarėju?

Užtarimas yra įsipareigojimas. Kaip jį atlikti? Malda, pasninkas arba kasdienis savo gyvenimo aukojimas – tai trys užtarėjui siūlomos galimybės:

- įsipareigojimas melstis vieną valandą per mėnesį, nustatytą dieną, jei įmanoma, naktį;

- įsipareigojimas kiekvieną mėnesį vieną dieną pasninkauti, taip pat nustatytą dieną;
- kasdieniame gyvenime aukoti savo išbandymus, kančias ir džiaugsmus, taip pat savo maldą už tuos, kurie negali reguliariai įsipareigoti.

Norint plėsti užtarėjų šeimą pasaulyje, kad lengviau sklستų užtarimo dvasia visuose SR ir Prijungtuose regionuose, Tarptautinė užtarėjų animavimo komanda:

- siūlo maldos gaires,
- leidžia trimestrinį laišką ir Užtarėjų naujienlaiškį,
- rengia skelbimui dokumentus apie užtarimą penkiomis kalbomis,
- vadovauja ir stebi užtarimo sklaidos pasaulyje darbą.

10.4 Užtarimo koordinavimas

Tarptautinė užtarėjų koordinavimo komanda sudaroma iš 3–5 porų ir jai padeda kunigas / dvasinis patarėjas. Jų tarnystės trukmė – 6 metai, kaip ir ERI.

Atsakingoji šios komandos pora dalyvauja Tarptautiniuose regionų susitikimuose ir Tarptautiniuose DMK susitikimuose, kad galėtų kalbėtis tiesiogiai su dalyviais ir su jais užmegztų ryšį. Ryšio pora, priklausanti ERI, užtikrina ryšį tarp šios komandos ir Tarptautinės užtarėjų koordinavimo komandos.

Atitinkamos kiekvieno SR ar Prijungto regiono poros yra tiesiogiai susijusios su Tarptautine užtarėjų koordinavimo komanda. Jos yra kviečiamos:

- auginti užtarimo dvasią savo šalyje ir rasti užtarėjų;
- surinkti maldos intencijas ir padalinti jas užtarėjams;
- tvarkyti duomenis apie užtarėjus kiekvienoje šalyje, kad būtų sudarytas tarptautinis užtarėjų sąrašas;
- palaikyti komunikaciją su SR ir Prijungto regiono užtarėjais: savo šalyje skleisti trimestrinį laišką, supažindinti su puslapiais www.equipes-notre-dame.com, skirtais užtarėjams, kur yra visos gairės, informacija ir dokumentai apie užtarėjus penkiomis kalbomis;
- surengti metines rekolekcijas, kad užtarėjai galėtų susitikti ir palaikyti vienas kitą savo įsipareigojime;
- kiekvienoje šalyje organizuoti kitas reikiamas veiklas.

Užtarėjų skaičiaus augimas ir geras jų veiklos organizavimas yra parama DMK Judėjimui, idant jis vis geriau vykdytų savo misiją Bažnyčioje ir pasaulyje.

Užtarėjų šeima paplitusi pasaulyje. Šiandien užtarėjų yra 4000 ir jie veikia daugiau nei 30 šalių, siejami porų (korespondentų) ir Trimestrinio laiško, verčiamo į penkias kalbas. Taip pat jie kasdien vienijasi maldoje.

Dievas kviečia visus krikščionis tapti užtarėjais, melstis vieniems už kitus šventųjų bendrystėje.

11. PAGRINDINIAI DMK DOKUMENTAI

Papildoma informacija:

11.1 Pamatiniai dokumentai

- DMK chartija – 1947 m.; 1972 m. leidimas (1 priedas)
- „Kas yra Dievo Motinos komandos?“, 1977 m. (2 priedas)
- „Tėvo Caffarel kalba Chantilly“, 1987 m. (3 priedas)
- „Antrasis kvėpavimas“, 1988 m. (4 priedas)
- „DMK pašaukimas ir misija trečiojo tūkstantmečio aušroje“, 2018 m. (5 priedas)
- DMK vadovas 2018
- Kardinolo FELTINO laiškas, 1960 m. kovo mėn. (6 priedas)
- Dekretas dėl DMK pripažinimo, 1992 m. balandis (7 priedas)
- DMK pripažinimo dekreto patvirtinimas ir kanoninių įstatų patvirtinimas, 2002 m. liepa (8 priedas)
- Kanoninių įstatų pakeitimų patvirtinimas Pasauliečių dikasterija, 2014 m. balandis (9 priedas)

11.2 Dokumentai apie Pedagogiką

- Dalijimasis ir konkretūs siekių aspektai, 2001 m.
- Komandos susitikimas, 2009 m.
- Santuokinis dvasingumas, 2011 m.
- Konkretūs siekiai
 - Prisėdimas, 2015 m.
 - Malda, 2016 m.
 - Santuokinė ir šeimos malda, 2016 m.
 - Dievo žodžio klausymasis, 2017 m.
 - Gyvenimo taisyklė, 2017 m.
 - Rekolekcijos, 2017 m.
- Formacija
 - DMK Formacija. Kelionė, 2011 m.
 - Mokymosi planas :
 - Pradinis mokymasis, 2011 m. Tęstinis mokymasis, 2011 m. Specialusis mokymasis, 2011 m.

11.3 Dokumentai apie Judėjimo gyvenimą

- Atsakingosios komandos vadovas, 2015 m.
- Informacinės poros vadovas, 2016 m.
- Ryšių poros vadovas, 2017 m.
- Palydinčių porų vadovas, 2018 m.
- Atsakingosios sektoriaus poros vadovas, 2005 m.
- Atsakingosios regiono poros vadovas, 2005 m.
- Kunigo ir dvasinio patarėjo vadovas, 2017 m.
- Jaunos poros DMK judėjime šiandien, kokia yra tikrovė?, 2011 m.
- DMK ir jų vyresnieji, 2010 m.
- Vyresnio amžiaus komandos, 2017 m.

- Atsakomybė Dievo Motinos komandose, 1993 m.
- Kolegialumas Dievo Motinos komandose, 2003 m.
- Kvietimas tarnauti Dievo Motinos komandose, 2004 m.
- Pagrindiniai istoriniai DMK įvykiai, 2018 m.

11.4 Dokumentai apie Tėvą Kafarelį

- Tėvo Kafarelį DMK konferencijos ir redakciniai laiškai
- Straipsniai žurnale „Aukso žiedas“ nuo 1945 m. gegužės mėn. iki 1967 m. lapkričio / gruodžio mėn.
- DMK tarnauja naujai komandai
- DMK ir ateizmas
- Dievo Motinos komandos – Porų augimas ir misija, 1988 m.
- Žanas Alemandas „Henri Caffarel – Dievo užkluptas žmogus“, 1997 m.
- Henri Caffarel, „Dievo akivaizdoje. Šimtas laiškų apie maldą“, 2000 m.
- Henri Caffarel, „Meilės kryžkelėse“, 2001 m.
- Henri Caffarel, „Penki vidinės maldos vakarai“, 2003 m.
- Henri Caffarel, „Pasiimk Mariją, savo žmoną, į savo namus“, 2005 m.
- Henri Caffarel, „Nauji laiškai apie maldą“, 2006 m.
- Henri Caffarel, „Malda, etapai kelyje“, 2009 m.
- „Henri Caffarel santuokos pranašas“, 2009 m.
- Pirmojo koledžo, skirto tėvui Henri Caffareliui, medžiaga, 2010 m.
- Louis de Raynal „Geroji žinia apie santuoką, tėvas Kafarelis, mūsų laikų pranašas“, 2010 m.

- Nuo DMK iki maldos namų 1903-1996, 2011 m.
- Henri Caffarel, „Santuoka – šventumo nuotykis“, 2013 m.
- Henri Caffarel, „Norėčiau žinoti, kaip melstis“, 2015 m.
- Henri Caffarel, Maître d’Oraison, 2017 m.
- Antrojo koledžo, skirto tėvui Anri Kafareliui, medžiaga, 2018 m.

DIEVO MOTINOS KOMANDOS CHARTIJA 1947...1977

Kodėl Dievo Motinos komandos?

Mes gyvename kontrastų amžiuje. Viena vertus, plačiai paplitusios skyrybos, svetimavimas, laisva meilė ir „neomaltuzianizmas“⁴; kita vertus, vis daugiau susituokusiųjų porų trokšta krikščioniško gyvenimo; tokios poros įkūrė Dievo Motinos komandas.

- Jos siekia visiškai įgyvendinti savo Krikšto pažadus;
- Jos nori gyventi Kristui, su Kristumi ir per Kristų;
- Jos be išlygų Jam atsiduoda;
- Jos ketina klusniai Jam tarnauti;
- Jos pripažįsta Jį savo namų vadovu ir Viešpačiu;
- Jos paverčia Evangeliją savo šeimos chartija;
- Jos nori, kad jų meilė, pašventinta santuokos sakramentu, būtų:

⁴ Tomas Robertas Maltusas (1766 – 1834) – anglų ekonomistas, populiacijos kontrolės šalininkas.

- gyrius Dievui,
- liudijimas žmonėms, aiškiai įrodantis, kad Kristus išgelbėjo meilę,
- ir atsisteisimas už daugybę santuokai padarytų nuodėmių;
- Jos nori visur būti Kristaus misionierėmis;
- Jos yra atsidavusios Bažnyčiai ir pasirengusios atsiliepti į savo vyskupo ir kunigų kvietimą;
- Jos nori būti kompetentingos savo darbe;
- Jos nori visą savo veiklą paversti bendradarbiavimu su Dievu ir tarnavimu žmonijai.

Gera pažindamos savo silpnumą ir savo stiprybės ribas, kasdien patirdamos, kaip sunku krikščioniškai gyventi pagoniškame pasaulyje, ir turėdamos nepajudinamą tikėjimą broliškos tarpusavio meilės jėga, **jos nusprendė suformuoti komandą.**

Komandos nėra vaikų darželiai gerbiamiems suaugusiems, bet iš savanorių sudarytas kovotojų būrys.

Nė viena pora nėra verčiama įsijungti į komandą ir joje pasilikti, tačiau pasiliekančios privalo žaisti pagal taisykles, sąžiningai.

Žodžio „Komanda“ reikšmė

Žodis „Komanda“, geriau nei bet kuris kitas, perteikia aiškaus tikslo idėją, kurio siekiama aktyviai ir sutelktomis pastangomis.

Komandos yra pavedusios save Dievo Motinos globai. Tokiu būdu jos pabrėžia savo troškimą jai tarnauti ir teigia, jog nėra geresnio vadovo link Dievo už Motiną Mariją.

KOMANDŲ DVASIA

Tarpusavio pagalba

1 – Be gyvo tikėjimo negali būti krikščioniško gyvenimo, lygiai taip pat tikėjimas negali gyvuoti ir augti be studijų ar meditacijos. Praktikoje matome, kad daugelis krikščionių porų liaujasi studijuoti ir medituoti: kartais dėl to, kad nesupranta šių dalykų prasmės, kartais dėl to, kad pritrūksta laiko, vadovavimo ir mokymo. Jų tikėjimas lieka nebrandus, silpnas, o Dievo valios ir Bažnyčios mokymo pažinimas – paviršutiniškas ir nepilnas. Jos menkai pažįsta kelius į vienybę su Dievu bei silpnai suvokia šeimos gyvenimo realijas: santuoką, meilę, tėvystę, vaikų auklėjimą ir t.t. Todėl šioms poroms trūksta religinio gyvastingumo, o jų įtaka kitiems – labai ribota.

Komandos poros nori į tai reaguoti: stengiasi pagilinti savo religinį pažinimą; atrasti, ko reikalauja Kristus, ir mėgina derinti savo gyvenimus su Jo reikalavimais.

Jos siekia šio tikslo kartu kaip komanda.

2 – Neužtenka pažinti Dievą ir Jo Mokymą, būtina su Juo susitikti asmeniškai. Šalia Šv. Rašto ir kitokių studijų privalo atsirasti ir malda. Dievo Motinos komandų nariai padeda vienas kitam ir studijuoti, ir melstis. Mes meldžiamės vieni su kitais ir vieni už kitus.

„Ir dar sakau jums: jeigu kas iš jūsų susitars žemėje dviese melsti kokio dalyko, jiems mano dangiškasis Tėvas jį suteiks. Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų.“

(Mt 18, 19–20)

Sustiprintos Viešpaties pažadu, Komandų poros stengiasi visada atsiminti, kad Kristus yra su jomis, ir džiugiai bei pasitikėdamos meldžiasi kartu.

3 – Ar galima teigti, kad padedi savo draugams gyventi dvasinį gyvenimą, jeigu nepadedi jiems įveikti sunkumų ir rūpesčių? Todėl Dievo Motinos komandos kilniaširdiškai praktikuoja tarpusavio meilę tiek materialiai, tiek dvasiškai, pakludamos šventojo Pauliaus raginimui: „Nešiokite vieni kitų naštas, ir taip įvykdysite Kristaus įstatymą“ (Gal 6, 2).

Jos stengiasi patenkinti keturis broliškos meilės reikavimus: 1) duoti; 2) priimti (sunkiau negu duoti); 3) paprašyti (dar sunkiau) ir 4) mokėti atsisakyti (tai įmanoma tik turint paprastumo dvasią).

Tarpusavio pagalba turėtų suteikti teisėtą saugumą, kurio daugelis tikisi iš pinigų.

Liudijimas

Apaštalų darbai (Apd 4, 32) pasakoja mums, kad pirmieji krikščionys „buvo vienos širdies ir vienos sielos“. Matydami juos, pagonys stebėjosi: „Pažiūrėkite, kaip jie myli vienas kitą!“, o šis susižavėjimas paskatindavo juos atsiversti. Ar broliška meilė šiame XX-ajame amžiuje prarado įtakos galią ir patrauklumą, kurį ji turėjo Bažnyčios gyvavimo pradžioje? Dievo Motinos komandos mano, kad šiandien, kaip ir anuomet, netikinčiuosius galima laimėti Kristui, jeigu jie matys, kad krikščioniškos poros tikrai myli viena kitą ir padeda viena kitai ieškoti Dievo ir tarnauti savo broliams bei seserims. Taip broliška meilė pranoksta tarpusavio pagalbą ir tampa gyvu liudijimu.

KOMANDŲ DISCIPLINA

Kad Komandų dvasia būtų gyva ir neišsikvėptų, reikalinga taisyklė. Dvasia ir taisyklė, kaip siela ir kūnas, negali būti atskirtos: dvasia turi būti taisyklės siela; taisyklė turi palaikyti ir saugoti dvasią.

Taisyklė turi būti pakankamai lengva, kad neslopintų kiekvienos poros asmenybės ir nekliudytų jos misijai, bet sykiu ir pakankamai stipri, kad apsaugotų nuo ištižimo.

Komanda

Komandą sudaro 4–7 poros. Viena iš šių porų yra komandos vadovė. Svarbu neviršyti šio skaičiaus, nes tuomet bus sunku pasiekti intymią atmosferą ir prarasime kokybę.

Kasmėnesinis susitikimas

Nuo ilgo išsiskyrimo draugystė kenčia; jai reikia reguliarių susitikimų. Būtent todėl komanda susitinka bent kartą per mėnesį. Dalyvavimas šiame susitikime yra privalomas⁵. Susitikimo planas yra toks:

VALGYMAS KARTU. Pageidautina kasmėnesinį susitikimą pradėti bendru valgymu kurios nors poros namuose (jei įmanoma, paeiliui vis kitur). Žmogus neišrado nieko geresnio už valgymą, kas labiau padėtų surinkti žmones ir sukurti draugystės ryšius. Argi šeima nesusirenka kartu valgyti? Ar Eucharistinis valgis nesurenka kartu Dievo vaikų? Apaštalų darbai pasakoja, kad pirmieji krikščionys „savo namuose tai vienur, tai kitur lau-

⁵ Savaime aišku, kad rimtų sunkumų atveju pora gali būti atleista nuo šios prievolės lygiai taip pat kaip ir nuo kitų.

žydavo duoną, su džiugia ir tauria širdimi drauge vaišindavosi“ (Apd 2, 46).

BENDRA MALDA. Bendra malda yra puikus būdas susitikti kitus gelmėje, įgyti bendrą dvasią ir vis geriau suvokti Kristaus buvimą tarp savųjų. Tačiau bendrystės gelmė atsiranda tik tuomet, jei maldai skirtas laikas yra pakankamai ilgas, kad padėtų žmonėms atidėti į šalį savo rūpesčius ir kurtų tylą. Bendrai maldai skiriamas mažiausiai ketvirtis valandos prieš apsikeitimą nuomonėmis/požiūriais.

Iš karto po maldos poros dalijasi savo intencijomis. Norint, kad visi jas priimtų, reikia pateikti daugiau detalių ir žiūrėti, kad jos plauktų iš širdies.

Po to prisimenamos aktualios visos katalikų „šeimynos“ intencijos ir už jas pasimeldžiama (pvz., už persekiojamus krikščionis, sunkumų patiriančias misijas, konkretų apaštalinį projektą, pašaukimus į kunigystę ir t.t.).

Kad ši bendra malda išplėstų širdis ir paskatintų jas plakti pagal Bažnyčios pulsą, ji susidės iš psalmių, maldų ir himnų, esančių brevijoriuje ir mišiole. Šios maldos pateikiamos Dievo Motinos komandų Naujienlaiškyje.

Kita maldos dalis – garsiai išreikštos kiekvieno nario mintys, įžvalgos ir jausmai, įkvėpti Naujienlaiškyje pasiūlytos Šv.

Rašto ištraukos. Turėtų būti palikta laiko ir tylai, kad kiekvienas galėtų įeiti į glaudesnį bei asmeniškesnį kontaktą su Dievu.

BENDRASIS PASIDALIJIMAS⁶ IR PASIDALIJIMAS APIE ĮPAREIGOJIMUS

Kasmėnesinių susitikimų metu derėtų skirti laiko (galima ir valgant) bendrajam pasidalijimui apie visiems svarbius ir rūpimus dalykus, turinčius įtaką šeimai, darbui, pilietinei ar bažnytinei veiklai; apie sėkmes ir nesėkmes, atradimus, džiaugsmus ir liūdesius.

Po maldos yra skiriama laiko pasidalyti apie Chartijos įpareigojimus. Kiekviena pora ganėtinai atvirai pasipasakoja, ar per praėjusį mėnesį laikėsi Chartijoje nustatytų įpareigojimų.

Savaime aišku, jog tai yra intymi ir asmeniška sritis, kurią būtų neteisinga atskleisti draugiškumo dingstimi. Komandų nariai reaguoja į begėdišką porų atvirumą – per daug paplitusį šiandien – kai be jokių dvejonų kiekvienam išplepamos vedybinio gyvenimo problemos. Išskyrus šią vienintelę išlygą, dalijimasis ir paprastas broliškos tarpusavio pagalbos prašymas atitinka evangelinės meilės reikalavimą. Daugybė porų išsigelbsti nuo vidutiniškumo ir net nuo žlugimo, kai jos nelieka vienos kovoje su problemomis.

PASIKEITIMAS POŽIŪRIAIS⁷

Pokalbiai, kurie vyksta ne Dievo akivaizdoje, gali pavirsti lėkštais plepalais. Idėjos plinta kaip gandai, o širdys atsisako atsiverti tiesoms, kurios kviečia permainingoms. Komandų nariai

⁶ „Bendrasis pasidalijimas“ yra platesnis už pasidalijimą naujienomis. Prancūziškame Chartijos tekste jis yra vadinamas „Mise en commun“ remiantis Apd 4, 32: „Jie visa turėjo bendra“.

⁷ „Pasikeitimas požiūriais“ nėra diskusija ar debatai, bet pasidalijimas mintimis apie studijuojamą temą.

ryžtasi būti visiškai lojalūs: kiekviena suvokta tiesa turi tapti žmogaus gyvenimo dalimi.

Pasikeitimas požiūriais yra vaisingas tik tuomet, kai jam pasiruošiamė. Sutuoktiniai turi kartu apmąstyti studijuojamą temą ir, likus kelioms dienoms iki susitikimo, nusiųsti atsakiningajai porai komentarus raštu. Porų liudijimu, šis įpareigojimas skirti laiko apmąstymui kartu duoda gerų vaisių.

Kad poros galėtų viena kitai padėti studijose, būtinas kiekvieno asmens pasiruošimas pasidalyti. Jis yra reikalingesnis nei materialios tarpusavio pagalbos atveju, kuomet žmonės nuogaštuoja ir graužia save, kad gaudami nieko neduoda kitiems.

Studijuojamos temos nėra laisvas komandų pasirinkimas. Jas pateikia Vadovaujanti komanda – ne iš savavališko autoritarizmo, bet siekdama padėti poroms įgyti kiek įmanoma gilesnį krikščionišką supratimą ir supažindinti jas su tikroju santuokinio bei šeiminio gyvenimo dvasingumu.

Pirmieji 3-eji metai yra skiriami esminėms temoms: meilei, santuokai ir vedybiniam dvasingumui.

Po trejų metų komandos gali rinktis temas iš kelių serijų, kurios pateikiamos su studijavimo planais, klausimynais ir nuorodomis⁸.

Be abejo, komandos gali organizuoti papildomus susitikimus, skirtus tiek pasikeisti požiūriais, tiek paprasčiausiai draugystei pagilinti.

⁸ Pagal tėvo Caffarel konferenciją „Dievo Motinos komandos ateizmo akivaizdoje“ 1970 m. Romos susirinkime, studijuojamos temos „remiasi Dievo Žodžiu, kuris yra viso dvasinio gyvenimo pagrindas.“

Kiekvienos poros įsipareigojimai

Poros jungiasi į komandas, ieškosamos pagalbos. Tai neatleidžia jų nuo asmeninių pastangų. Kad nukreiptų jų pastangas tikslinga kryptimi ir jas sustiprintų, Komandos prašo savo narių laikytis šių įsipareigojimų:

a) nusistatyti gyvenimo taisyklę (dėl didžiulės porų įvairovės neįmanoma visoms pasiūlyti vienos taisyklės). Be gyvenimo taisyklės religinis sutuoktinių gyvenimas gali lengvai pasiduoti momentinėms užgaidoms ir virsti chaosu. Ši gyvenimo taisyklė (kiekvienas sutuoktinis dar turi ir savo asmeninę taisyklę) nulemia pastangas, kurias žmogus yra linkęs primesti sau, kad geriau atsilieptų į Dievo valią.

b) ne įsipareigojimų gausybė, bet aiškus jų apibrėžimas padeda sustiprinti valią ir išvengti plūduriavimo. Nuo per didelio ar per mažo veiklumo gali apsaugoti kunigo patarimas ir vadovavimas. Nėra prievolės atskleisti komandai nei priimtą taisyklę, nei jos laikymosi būdą, tačiau dera pastebėti, kad kai kuriems tai yra naudinga.

c) melstis poroje ir su savo vaikais kartą per dieną, nes šeima privalo garbinti Dievą, o bendra malda turi didelę galią;

d) kasdien kalbėti Dievo Motinos komandų maldas vienybėje su visomis Judėjimo poromis;

e) praktikuoti kasmėnesinį „prisėdimą“ – tai proga kiekvienai porai peržvelgti savo gyvenimą;

f) poroje apmąstyti studijuojamą temą, prieš susitikimą atsiųsti komentarus raštu – ir dalyvauti susitikime;

g) skaityti Naujienlaiškio vedamąjį;

h) kasmet dalyvauti bent 48 valandų rekolekcijose kartu su vyru/žmona. Prieš įsijungiant į Komandą vienos rekolekcijos irgi yra būtinos;

i) kasmet atiduoti vienos darbo dienos pajamas kaip atlygį už dvasinį praturtinimą, kad būtų patenkinti materialiniai Judėjimo poreikiai ir užtikrinta jo plėtra;

j) broliškai bendrauti su kitų komandų poromis ir jas priimti, kai atsiranda proga.

Nuo 1970 m. gegužės mėn.⁹ kiekvienas Dievo Motinos komandų narys yra prašomas vykdyti šiuos įsipareigojimus:

- kasdien skirti 10 minučių kontempliatyviajai maldai;
- išsvermingai skaityti Dievo Žodį (kiekvienas gali laisvai apsispręsti, kaip jis/ji tą darys);
- studijuoti, ką reiškia krikščioniškoji askezė, ir pasiryžti paversti ją savo santuokinio gyvenimo dalimi.

KOMANDŲ STRUKTŪRA

Atsakingoji pora¹⁰

Atsakingosios poros vaidmuo ir jos svarba yra apibrėžiami trumpa formuluote: „sutuoktiniai, atsakingi už brolišką meilę“. Būtent jie turi rūpintis, kad komanda gyventų evangelinėje meilėje, o kiekviena pora gautų reikalingą pagalbą.

Jiems primygtinai patariama rengti kas mėnesinį susitikimą drauge su komandos kapelionu.

⁹ Tėvas Caffarel šiuos tris įpareigojimus pateikė konferencijoje „Dievo Motinos komandos ateizmo akivaizdoje“ 1970 m. Romos susirinkime.

¹⁰ Šiame vertime pasirinktas terminas „Atsakingoji pora“, nes jis seniai yra prigijęs ir komandų jau vartojamas, nors pati frazė – tai netikslus prancūziško junginio „Foyer Responsable“, reiškiančio „Namai/Šeima, atsakinga už tai, kas vyksta“, vertimas.

Atsakingoji pora užtikrina ryšį su Judėjimo vadovais, o per juos – ir su visomis Dievo Motinos komandomis.

Kas mėnesį jie siunčia ataskaitą apie savo komandos veiklą Ryšių porai. Dėl šių ataskaitų ir Naujienlaiškio kiekviena komanda gali turėti naudos iš kitų komandų patirties. Ataskaita gali atskleisti komandos suglebimą pačiose jo užuomazgose; ir vadovaujanti komanda gali iškart spręsti iškilusius klausimus. Kiekviena komanda, nenorinti ar negalinti paklusti sąžiningo žaidimo taisyklėms, yra prašoma palikti Judėjimą. Tai būtina dėl drausmės: kiek judėjimų žlugo ar lėtai užduso nuo inertiškų narių naštos, laiku nepaprašę jų pasitraukti.

Kai Atsakingoji pora yra priversta paprašyti, kad įsipareigojimų nevykdanti pora pasitrauktų, ji turėtų padėti išeinantiems suprasti, kad komandos meilė jiems nesusilpnėjo, nors dėl bendrojo komandos gėrio jie turi pasitraukti. Ji užtikrins, kad komandos kontaktai ir draugystės ryšiai su pasitraukusia pora liktų artimi.

Susikūrusi komanda pasirenka atsakingą porą ir po to, komandos metų pabaigoje¹¹, pasirinkimą atnaujina, pasirinkdami tą pačią arba kitą porą. Vadovaujanti komanda turi veto teisę Atsakingosios poros paskyrimo atžvilgiu.

Atsakingoji pora pajėgs gerai atlikti savo pareigas, jei nuolat griebsis maldos. Todėl abu sutuoktiniai įsipareigoja bent kartą per savaitę dalyvauti šv. Mišiose šiokiadienį (išskyrus tada, kai sukliudo tikrai rimtos priežastys) ir kasdien bent 10 minučių melstis kontempliatyviąja malda.

¹¹ Komandos metai baigiasi su vasaros atostogomis.

Kunigo vaidmuo komandoje

Kiekviena komanda privalo užsitikrinti kunigo pagalbą. Jokia programa ar darbas neatstos ugdomojo ir dvasinio kunigo indėlio. Jis ne tik apibrėžia principus, bet taip pat padeda poroms jais praktiškai vadovautis gyvenime. Kunigas ir poros vaisingai bendradarbiauja, mokydami vieni kitus suprasti, vertinti bei paremti: sutuoktiniai palaiko apaštalias kunigo intencijas, o kunigas šv. Mišių aukoje prisimena poras, kurių pastangos, kovos ir troškimai jam taip gerai žinomi.

Naujos komandos kūrimas

Įkurti naują komandą – jautrus reikalas. Per daug skubota pradžia, aiškiai neapibrėžus tikslų ir metodų, beveik garantuotai ves link nesėkmės. Būtina rūpestingai tam pasirengti ir skirti mažiausiai 3 susitikimus supažindinti su Chartija ir jai išaiškinti su Palydinčiosios poros pagalba.

Maždaug po metų naujosios komandos nariai yra kviečiami įsipareigoti. Vadovaujančios komandos atstovo akivaizdoje jie įsipareigoja laikytis Dievo Motinos komandų Chartijos dvasios ir raidės.

Naujos poros priėmimas į komandą

Nauja pora turi susipažinti su Chartija. Ji studijuoja Chartiją padedama Atsakingosios poros arba kurios nors kitos poros komandoje. Po to pora pamažu stengiasi praktikuoti įsipareigojimus.

Po maždaug vienus metus trunkančio išbandymo ji įsipareigoja komandai, kai kitos poros atnaujina savo įsipareigojimą. Kaip naujoji pora turi būti formuojama studijuojant bazines

studijų temas? Šiuo atveju pagalbą turi suteikti Atsakingoji pora, net jei dėl to jiems patiems reiktų atsiprašyti komandos, kad nespėja atsakyti į šiuo metu komandoje studijuojamos temos klausimą.

Komandų Naujienlaiškis

Būtinąs glaudus kontaktas tarp Vadovaujančiosios komandos ir visų Judėjimo komandų, kad ir kaip toli jos būtų išsibarsčiusios. Broliški ryšiai tarp pačių komandų, paremtų tarpusavio pažinimu, pagalba ir malda, taip pat yra svarbūs.

Kiekvienai porai siunčiamas Naujienlaiškis – sukuria ir palaiko dvigubą ryšį: vertikalų ir horizontalų. Jame randamos komandų naujienos, pranešimai apie įdomiausias patirtis, vedamasis (minėtas aukščiau), maldų tekstai kas mėnesiniam susitikimui, informacija ir t.t.

Ryšių poros, sektoriai, regionai

Vien Komandų Naujienlaiškio neužtenka, kad ryšiai tarp Vadovaujančiosios komandos ir kitų komandų būtų tokie glaudūs ir vaisingi, kaip to visi pageidautų. Tuo turi pasirūpinti įvairaus lygmens Judėjimo vadovybė.

Kiekviena komanda pavedama Ryšių porai (kiekviena Ryšių pora rūpinasi 3–5 komandomis). Komandos yra grupuojamos į sektorius, o sektoriai – į regionus. Sektoriaus ir regiono atsakingos poros yra atsakingos už sklandžią joms pavestų komandų veiklą.

Dėl dažnų tarpusavio kontaktų įvairaus lygmens vadovai perteikia informaciją ir gaires iš Vadovaujančiosios komandos, o šią informuoja apie komandų troškimus ir poreikius. Todėl

santykis tarp Judėjimo vadovybės bei komandų pasižymi brolišku nuoširdumu, o ne grynai administraciniu vadovavimu.

Vadovaujančioji komanda

Vadovaujančiąją komandą sudaro kunigas ir sutuoktinių poros. Ji nėra vien administracinis organas, bet varomoji plačiai paplitusio Judėjimo jėga. Jos misija – palaikyti gyvą komandų dvasią ir stiprią drausmę. Jos nariai privalo gyventi arti Dievo maldoje ir arti komandų atidžioje draugystėje.

Komandų nariai savo ruožtu turi remti Vadovaujančiąją komandą malda, pastabomis ir pasiūlymais.

Įstoti į Dievo Motinos komandų Judėjimą ir priimti Chartiją nėra komandų tikslas, bet bendro kelio pradžia. Krikščioniškų namų įstatymas yra meilė, o meilė neturi ribų ir nepažįsta poilsio.

Paskelbta Nekaltojo Prasidėjimo šventėje,
1947 m. gruodžio mėn. 8 d.

P.S. Dievo Motinos komandų Chartija yra neatšaukiama. Kad ji būtų pritaikyta prie Judėjimo ir jo narių evoliucijos, Vadovaujančioji komanda ją turi atnaujinti savo arba Komandų narių iniciatyva.

Jokia porų grupė negali pasivadinti Dievo Motinos komanda, jeigu ji nėra įsipareigojusi Judėjimui.

DOKUMENTAS W 1. Visos teisės saugomos.
5 redakcija, 1972 m. gegužė

Kas yra Dievo Motinos komanda? 1977...

Praktinis atnaujinimas...

Kas yra Dievo Motinos komanda?

1 – SUMANYMAS

„Ateik ir sek paskui mane“: tai Kristaus kvietimas kiekvienam iš mūsų, kiekvienai mūsų porai, raginantis mus būti vis atviresniais Jo meilei ir liudyti ją visur, kur gyvename.

Poros, kurios nori atsiliepti į šį kvietimą, bet suvokia savo silpnumą, pasitikėdamos Santuokos sakramento malone, tikėdamos broliškos savitarpio pagalbos veiksmingumu ir Kristaus pažadu: „Kur du ar trys susirinkę mano vardu, aš esu tarp jų“ (Mt 18, 20), nusprendžia suburti komandą ir paprašyti Judėjimo padėti joms tai padaryti. Tai bendras Dievo Motinos komandas sudarančių porų sumanymas.

2 – PAVIDALAS

Dievo Motinos komanda yra krikščioniška porų bendruomenė

Bendruomenė

Dievo Motinos komanda, kurią sudaro 5–7 poros ir kunigas, sudaroma laisvai. Niekas nėra verčiamas prisijungti ir niekas nėra verčiamas pasilikti. Kiekvienas lieka aktyvus, ištikimas Dvasiai.

Jos nariai sutinka lojaliai žaisti bendruomenės gyvenimo žaidimą, kad įgyvendintų bendrą sumanymą.

Šis bendruomenės gyvenimas turi savo dėsnius ir reikalavimus, kuriuos įkūnija tam tikrų bendrų tikslų pasirinkimas ir labai konkrečios priemonės šiems tikslams pasiekti (plg. 3 dalį); kiekvienas asmuo, įsitraukęs į bendruomenės veiklą, yra atsakingas ir už jos sprendimų priėmimą.

Komanda yra platesnės bendruomenės, tarptautinio Dievo Motinos komandų judėjimo, kurios gyvenimu ji sutinka visapusiškai dalytis, narė.

Krikščionių bendruomenė

Dievo Motinos komanda nėra tik iš žmonių sudaryta bendruomenė; ji renkasi „Kristaus vardu“, o jos tikslas – padėti savo nariams augti meilėje Dievui ir artimui, kad jie galėtų geriau atsiliepti į Kristaus kvietimą.

Kristus norėjo, kad bendruomenė būtų vieta, kur būtų priimama ir įgyvendinama Jo mums perduota meilė. Jis subūrė vieną tokią bendruomenę, pažadėjo jai savo buvimą, suteikė savo Dvasią, patikėjo savo džiugią žinią, kurią ji turi nešti pa-

sauliui. Ši bendruomenė yra Bažnyčia, kuri yra Jo kūnas ir kuri tarnauja žmonių bendruomenei.

Šią didžiąją bendruomenę sudaro mažos, daugialypės bendruomenės. Nors jų struktūra nėra tapati, jos vis dėlto dalyvauja Bažnyčios gyvenime, kaip kiekviena ląstelė dalyvauja viso kūno gyvenime, šiame gyvenime, kuris yra pati Kristaus meilė Tėvui ir žmonijai.

Dievo Motinos komanda yra viena iš tokių mažų bendruomenių, todėl ji nori būti susijusi su Tėvu, glaudžiai bendrauti su Bažnyčia ir būti visiškai atvira pasauliui.

Jos gyvenimas bus atitinkamai organizuojamas, o kunigas, kuris „padaro Kristų esantį kaip mistinio Kūno galvą“ (Vyskupų sinodas, (1971), padės jai neišleisti iš akių tikrojo tikslo.

Porų bendruomenė

Krikščionių pora pati savaime yra „krikščioniška bendruomenė“, tačiau ji pasižymi ypatingu savitumu.

Viena vertus, ši bendruomenė remiasi žmogiška tikrove: laisva, visiška, galutine ir vaisinga meilės dovana, kurią vyras ir moteris dovanoja vienas kitam per santuoką. Kita vertus, Kristuje ši žmogiška tikrovė tampa sakramentu, t. y. ženklų, kuris parodo Dievo meilę žmonijai ir Kristaus meilę Bažnyčiai bei padaro sutuoktinius jos dalininkais.

Taigi Kristus privilegijuotu būdu yra santuokinėje bendruomenėje: jo meilė Tėvui ir žmonijai iš vidaus perkeičia žmogišką meilę. Štai kodėl krikščioniškai išgyvenama žmogiška meilė jau savaime yra Dievo liudijimas; iš jos pilnatvės kyla poros apaštalinė veikla.

Todėl savitarpio pagalba Dievo Motinos komandoje įgauna ypatingą pobūdį: poros padeda viena kitai kurti save Kristuje – poros kūrimas yra nuolatinis procesas – ir savo meile tarnauti Karalystei.

Dievo Motinos komandas globoja Mergelė Marija. Jos nariai pabrėžia esantys įsitikinę, kad nėra geresnės vadovės pas Dievą už tą, kuri „užima pirmąją vietą tarp Viešpaties nuolankiųjų ir vargdienių, kurie viltingai iš jo tikisi ir sulaukia išganymo“ (Lumen gentium – 55).

3 – KELIAS

Kiekvienam krikščioniui tėra vienas kelias – Jėzus Kristus, įsikūnijęs Dievo Žodis:

„Palaiminti, kurie klausosi Dievo žodžio ir jo laikosi“
(Lk 11, 22).

Dievo Motinos komandos savo nariams neprimeta tam tikro dvasingumo; jos tiesiog nori padėti jiems kaip šeimai atsiduoti šiam Kristaus nubrėžtam keliui. Tam komandos siūlo:

- gyvenimo gaires,
- siekius,
- komandos gyvenimą.

Gyvenimo gairės

Pagrindinė gairė yra meilė, kurios Kristus atėjo mums atnešti: „mylėk Viešpatį savo Dievą visa širdimi, visa siela, visu

protu ir visomis jėgomis. [...] Mylėk savo artimą kaip save patį.“ (Mk 12, 30–31).

Augti šioje meilėje yra viso gyvenimo užduotis, ir Dievo Motinos komandos siūlo savo nariams pagalbą. Jos iš savo narių prašo:

- idant padėtų vieni kitiems augti Dievo meilėje:
 - malda turėtų tapti svarbia jų gyvenimo dalimi;
 - reguliariai skaityti Dievo žodį ir stengtis vis labiau gyventi pagal jį;
 - nuolat gilinti savo tikėjimo žinias;
 - dažnai priimti sakramentus, ypač Eucharistiją;
 - stengtis pažinti ir praktikuoti krikščionišką askezę;
- idant padėtų vieni kitiems augti artimo meilėje:
 - išgyventi autentišką santuokinę savitarpio pagalbą – įsiklausymą, dialogą, dalijimąsi – visose srityse, ypač dvasinėje;
 - nuolat rūpintis savo vaikų žmogišku ir krikščionišku ugdymu;
 - praktikuoti svetingumą savo namuose;
 - konkrečiai liudyti Kristaus meilę, visų pirma vienu ar keliais įsipareigojimais Bažnyčioje ar mieste.

Siekiai

Patirtis rodo, kad nesant tam tikrų konkrečių taikymo taškų, kyla realus pavojus, kad gairės liks tik negyva raide. Štai kodėl Dievo Motinos komandos siūlo savo nariams:

- „įsipareigoti“ laikytis šešių tiksliai apibrėžtų siekių: jie vadinami „įsipareigojimais“;

- reguliariai prašyti komandos tikrinti šiuos punktus ir padėti vieni kitiems: tai kas mėnesinio susitikimo „pasidalijimas apie siekius“.

Siekliai yra tokie:

1. reguliariai „klausytis“ Dievo žodžio;
2. kiekvieną dieną skirti laiko tikram „susitikimui“ su Viešpačiu (tylioji malda);
3. kasdien susitikti kartu, vyrui ir žmonai, sutuoktinių (ir, jei įmanoma, šeimos) maldai;
4. kiekvieną mėnesį rasti laiko tikram santuokiniam dialogui Viešpaties žvilgsnyje (pareiga prisėsti);
5. nusistatyti „Gyvenimo taisyklę“ ir kiekvieną mėnesį ją peržiūrėti;
6. kiekvienais metais stoti priešais Viešpatį per bent 48 valandas trunkančias rekolekcijas, jei įmanoma, poroje.

Komandos gyvenimas

Komanda nėra savitikslių, ji yra priemonė, tarnaujanti jos nariams bei padedanti:

- kartu melstis;
- veiksmingai padėti vieni kitiems jų kelionėje pas Viešpatį ir liudijant Jį.

Kaip ir bet kurios krikščionių bendruomenės gyvenime, komandos gyvenime yra trys pagrindiniai aspektai ir momentai:

- su Kristumi komanda kreipiasi į Tėvą, kad priimtų Jo meilę;
- Kristuje komanda dalijasi šia meile: „Jie buvo vienos širdies ir vienos sielos“ (Apd, 32);
- veikiama Kristaus Dvasios, komanda siunčia savo narius į pasaulį atskleisti šią meilę.

Šie trys aspektai pirmiausia patiriami per kasdienesinį susirinkimą.

Tai apima:

- valgymą, kuris ypač palankus draugystei metas;
- bendrą maldą, kuri yra susitikimo centras ir viršūnė, kartais galinti įgauti eucharistinio šventimo formą;
- „pasidalijimą“ (apie siekius) ir „bendrąjį pasidalijimą“; tai metas savitarpio pagalbai, ypač dvasinei ir apaštališkai savitarpio pagalbai;
- keitimasis nuomonėmis studijų tema; tai yra mūsų tikėjimo gilinimo metas.

Tačiau komandos gyvenimas neapsiriboja kasdienesiniu susitikimu: malda vienybėje su kitais komandos nariais ir jų intencijomis, dalijimasis ir savitarpio pagalba tęsis visą mėnesį kiekvienos komandos iniciatyva.

Būtent „atsakingoji pora“, kurią kasmet išrenka komandos nariai, užtikrins, kad visi aktyviai dalyvautų bendruomenės gyvenime, kad savitarpio pagalba būtų veiksminga ir kiekvienas jaustųsi bendruomenės pripažintas, mylimas ir nuoširdžiai globojamas.

Dėl to ji ragina visus konkrečiai apsibrėžti savo narystę Dievo Motinos komandose:

- Komandos lygmeniu:
 - dalyvaujant kas mėnesiniame susitikime;
 - melžiantis ir apmąstant būsimą susitikimą, ypač užrašant savo apmąstymus, kurie kyla perskaičius mėnesio temą.
- Judėjimo lygmeniu:
 - sekant Judėjimo gyvenimą, ypač skaitant komandų naujienlaiškį (ypač redaktoriaus laišką);
 - stengiantis laikytis bendrų Judėjimo kryptių ir dalyvaujant jo paieškose;
 - dalyvaujant įvairių lygmenų susitikimuose;
 - sutinkant dalyvauti Judėjimo gyvenime ir jo apaštališkoje misijoje;
 - priiimant atsakomybę;
 - pervedant metinę auką, apskaičiuojamą pagal vienos dienos pajamas;
 - meldžiantis kiekvieno Judėjimo nario intencijomis.

IŠVADA

Dievo Motinos komandos yra santuokinio dvasingumo judėjimas. Jos siūlo savo nariams komandos gyvenimą ir konkretias priemones, padedančias jiems kaip šeimai augti Dievo ir artimo meilėje. Taip jos rengia savo narius liudijimui, kurio išraišką kiekviena pora pasirenka pati. Taigi, nors jos nėra aktyvistų judėjimas, nori būti aktyvių žmonių judėjimu.

1976 m. rugsėjo mėn.

Tėvo Kafarelio kalba

Europos regiono atsakingųjų susitikimas Chantilly, 1987 m. gegužės 3 d., sekmadienis

Ar norėtumėte akimirką susikaupti, nes tai svarbu? Taip mėginame geriau pažinti Viešpaties mintis, todėl kelias sekundes skirkime maldai.

Štai mano tema: **kokia yra Dievo Motinos komandų steigiamoji charizma?**

Kad būtų aiškiau, leiskite pradėti nuo prisiminimų: maždaug prieš 20 metų buvau Romoje, dirbau Vienuolių komisijoje – institucijoje, kuri prižiūri ir vadovauja visos Bažnyčios kongregacijoms ir vienuoliniams ordinams. Kalbėjausi su vienu šios komisijos dvasininku, ir jis man pasakė: „Kasmet gauname apie 700, 800, 1000 prašymų patvirtinti naujų ordinų steigimą.“ Mane skaičius nustebino, o tas vienuolis, be abejo, šiek tiek mizoginiškas, dar pridūrė: „Tie-

są pasakius, dauguma tokių prašymų gauname iš moterų: jos taip nenori būti novicėmis sename ordine, kad iš karto steigia naują ordiną, idant taptų „generalinėmis vyresniosiomis“. Jis patikslino: „Tas bylas skirstome į tris kategorijas:

- kategorija su visiškai abejotinais motyvais ir idėjomis, tokius prašymus atmetame;
- kategorija tų, kurie turi gerų, labai naudingų idėjų dėl naujos bendruomenės steigimo, tada šiuos prašymus svarstome ir greičiausiai juos patvirtiname;
- ir trečioji kategorija – tų, kur nujaučiame jau pradžioje esant steigiamąją charizmą, bet, tiesą sakant, ji neat-siskleidžia iš pat pradžių, tik laikui bėgant.

Ką turime omenyje sakydami „steigiamoji charizma“? Na, ne tik gerą idėją, ne tik pagrįstą idėją, bet Šventosios Dvasios įkvėpimą, kuris bus tarsi varomoji jėga, ves instituciją per visą jos vystymąsi ir padės jai vykdyti savo misiją. Yra grupių, kurios pradeda savo veiklą turėdamos steigiamąją charizmą, tačiau kartais metams bėgant jos žlunga; Bažnyčios istorijoje gausu tokių grupių, nes įpėdiniai per apmąstymus ir maldą nepakan-kamai susisiejo su steigiamąja charizma, todėl jos sunyksta. Taip vis dar su manimi kalbėjo jis, tas vyras iš vienuolių kon-gregacijos:

„Štai kodėl, – pasakojo jis man, – Taryba labai primygtinai prašė kongregacijų, religinių ordinų, atlikti *aggiornamento*. Tai yra vykdyti atsinaujinimą, atgimimą, pagrįstą apmąstymais, paremtą jiems priklausančiųjų poreikių tyrimu, siekiant atsi-liepti į laikmečio reikalavimus ir žvelgiant į ateitį“.

Taigi *aggiornamento*, kaip jį įsivaizduojame po 40 metų, susideda iš trijų elementų. Grįžimas prie ištakų (nes kartais ištakos būna užpelkėjusios), prie ištakų, kurias aš vadinu steigiamąja charizma. Yra religinių ordinų, kurie laikui bėgant iškrypsta iš vagos; turiu galvoje konkrečių man gerai pažįstamą ordiną. Iš pradžių tai buvo moterų ordinas, įkurtas vargšų vaikų ugdymui, tačiau dabar šis ordinas vadovauja tik internatinėms mokykloms, skirtoms socialiniam elitui; socialinis elitas suteikia daugiau pašaukimų nei neturtingi vaikai. Štai tokia neištikimybė steigiamajai charizmai; vadinasi, grįžti prie ištakų.

Antra, turime atsižvelgti į laikmečio, kuriame gyvename, poreikius ir vertybes. Kiekvienas laikotarpis Bažnyčiai ir visuomenei atneša naujų vertybių. Yra teigiamų ir neigiamų vertybių, ir mes neabejotinai turime atsižvelgti į teigiamas vertybes ir asmenų poreikius. Turime patikrinti, kiek vertybės, kurias planuojame priimti, atitinka steigiamąją charizmą. Prieš kelerius metus kai kurie trapistai prašė savo vyresniojo tapti „kunigais / darbininkais“, o vyresnysis pasitarė ir pasakė, kad toks prašymas neatitinka steigiamosios charizmos, ir tai nereiškia, kad jis niekina kunigus / darbininkus, bet kad trapistų pašaukimas kitoks.

Grįžti prie ištakų, atsižvelgti į dabartinius poreikius ir vertybes, kiek juos galima perimti, o tada žvelgti į ateitį. Kokia kryptimi judėjimas kviečiamas judėti į priekį, visada besilaikydamas steigiamosios charizmos? Ši **ištikimybės steigiamajai charizmai** sąvoka yra labai svarbi, tačiau neturime painioti ištikimybės su nelankstumu. Na, šiandien, po 40 metų, drįstu tikėti, kad Dievo Motinos komandų ištakose veikė steigiamoji

charizma. Tačiau būkite atsargūs, nelaikau savęs įkvėptuoju, pranašu ar šventuoju.

Pradžioje mes nenumatėme, kas laukia ateityje, nesakėme: „Mane veikti paskatino Šventoji Dvasia“. Šiandien, po 40 metų, matydamas komandų raidą, galvoju: 1939 m., kai atsirado pirmosios 4 poros, buvo daugiau nei vien gera idėja, buvo daugiau nei vien entuziazmas. Šis susitikimas buvo daugiau nei atsitiktinis susitikimas, Apvaizda ir Šventoji Dvasia ten buvo dėl tam tikrų priežasčių, ir dabar dėkoju Viešpačiui, bet kartu užduodu sau klausimą. Apie tai ir ketinu su jumis kalbėtis.

Ką per daugelį metų pavyko suprasti apie steigiamąją charizmą? Kas per daugelį metų buvo suprasta netobulai? Ir ko mes negalėjome suprasti, o dabar suprantame geriau?

Kai susiduriame su *aggiornamento*, kaip jūs susiduriate, turite laikytis didžiojo dėsnio, ir ne tik šiais lemiamais momentais, bet ir visos raidos metu. Viena vertus, vadovai, kaip jūs, turi būti labai glaudžiai susiję su pagrindu. Štai kodėl, kai religinis ordinas atlieka *aggiornamento*, konsultuojamasi su visais ordino nariais, turi būti labai glaudai sąsaja su pagrindu, labai dažnai būtent ten išsaugoma tam tikro grynumo steigiamoji charizma.

Tačiau antrasis dėsnis yra tas, kad tuo pat metu reikia palaikyti glaudų ryšį su apačiomis, kad galėtum perduoti tai, ką supranti, ką supranta vadovas; visada labai rimta, kai tarp vadovo ir narių atsiranda atstumas. Tai labai sudėtinga problema, ir tai mačiau Dievo Motinos komandose. Buvo metas, kai su visais atsakingaisiais bendravau kas 15 dienų arba kas mėnesį, ir, aišku, buvo labai tiesioginis ryšys, vėliau po truputį išsivystė hierarchija ir ryšį palaikyti pasidarė daug sudėtingiau.

Bet reikia to siekti bet kokia kaina. Taigi iš pradžių, pirma dalis, kaip sakiau:

Kas buvo įžvelgta, suprasta ir įsisavinta iš steigiamosios charizmos?

Negaliu nepapasakoti apie tas pirmąsias dienas. Tai buvo sėkla, kurioje sutelkta visa varomoji jėga, vedusi Judėjimą į priekį. Vieną 1939 m. kovo dieną pas mane atėjo išteklėjusi moteris ir paklausė, ar galėčiau ją lydėti dvasinėje kelionėje. Žinoma, aš sutikau. Po dviejų savaitių ji manęs paklausė, ar pirmčiau jos vyrą, ir aš sutikau. O dar po mėnesio abu paklausė, ar sutikčiau susitikti su trimis draugų poromis, kurios nori žengti į priekį krikščioniškame gyvenime. Tai buvo keturios jaunos poros iki trisdešimties metų. Abejojau, nes buvau patyręs nemalonių nuotykių. Vienoje abatijoje lydėjau skautų roverių grupę, vyko diskusija ir jie man uždavė tokį klausimą: „Tėve, ar galėtumėte su mumis pasikalbėti apie meilę?“ Taigi, apsiginklavęs savo scholastinės psichologijos žiniomis, aš jiems pasakiau: „Mylėti – tai linkėti kitam gero.“ Jie ėmė garsiai šaukti: „Linkėti kitam gero! Betgi jūs nieko nesuprantate!“ Ir aš atsitraukiau, sakydamas: „Bet verta šiek tiek panagrinėti atspalvius“. Vis dėlto mane šis nedidelis nuotykis sutrikdė. Taigi, kai sulaukiau tokio porų pasiūlymo pirmą kartą, man trūko pasitikėjimo; vis dėlto sutikau. Jie buvo tipiški to meto jauni sutuoktiniai ir buvo pasiekę dvigubą sutaikymą. Pirmą, meilės ir santuokos sutaikymą; tuo metu, o ypač ankstesniais metais, dažnai buvo kartojama tokia frazė: „Meilė yra viena, o santuoka – kita“. Manau, kad šią frazę parašė Maurois arba Mauriac. Ką gi! Tos jaunos poros, iš kurių dauguma buvo skautai, šį sutaikymą

buvo pasiekę; „meilė ir santuoka“ buvo vienas ir tas pats dalykas. Jie anksčiau nebuvo turėję romantinių santykių; jų pirmoji meilė buvo sutuoktinis. Jų santuoka buvo džiaugsminga meilė. Jie atliko ir antrą sutaikymą: „Religija ir meilė Kristui yra vienas ir tas pats“. Nežinau, ar galite įsivaizduoti, kaip tuo metu buvo, o kelerius metus prieš tai, ypač kai mokiausi koležė, mes nekalbėjome apie Dievo meilę, Prancūzijoje vis dar buvome labai paveikti jansenizmo ir pirštu baksnodavome į kunigą, kuris kalbėdavo apie Dievo meilę. Man pasisekė sutikti dvasios tėvą, kuris man kalbėjo apie Kristaus meilę. Tačiau katalikiškuose sluoksniuose dar reikėjo tokį sutaikymą pasiekti, ir šios keturios poros jau buvo tą atlikusios.

Taigi priešais mane buvo poros, kuriuose gyveno dvi meilės: meilė sutuoktiniui ir meilė Kristui. Iš pirmo žvilgsnio galima pagalvoti, kad sutuoktinių meilė ir Kristaus meilė yra totalitarinės, nesutaikomos meilės, ir jie patys turėjo įdomios patirties, kad šios dvi meilės, kurios yra absoliučios, jų dvasiniame gyvenime tobulai derėjo, tačiau jie iš tiesų nesugebėjo suprasti, kaip vyksta šis meilės sutuoktiniui ir meilės Kristui suderinimas, todėl labai norėjo sužinoti, kaip su šiomis dviem meilėmis širdyje žengti šventumo link. Pirmasis susitikimas buvo labai džiaugsmingas, kupinas užmojų, ir remdamiesi didžiuliu savo džiaugsmu, kad myli vienas kitą ir myli Kristų, jie man uždavė 36 klausimus. Dėl to mano nuogaustavimai išsisklaidė, net nustebau, kad jaučiuosi toks laisvas, ir dabar supratau, kodėl jaučiausi laisvas, nes kokius 10, 15 metų gyvenau su Kristumi meilės santykiyje, ir kai šios poros kalbėjosi su manimi apie savo meilę, supratau, kad dėsniai, kuriuos atradau savo santykiyje su Kristumi, visur yra tokie patys. Štai kas mane iš karto

užkariavo ir sužavėjo – kad mes galėsime padėti vieni kitiems; jie atnešdavo man konkretų gyvenimą, kurį gyveno, o aš jiems atnešdavau kelias savo dvasingumo sampratas. Tiek daug kartų esu sau sakęs, kad jei, užuot susitikęs su šiomis keturiomis poromis, savo pažintį su santuoka būčiau pradėjęs klausykoje, būčiau visai kitaip vystęsis, būčiau patyręs moralinių sunkumų, psichologinių sunkumų, būčiau daug niūriau įsivaizdavęs vyro ir moters sąjungą. Laimei, pažintį su santuoka pradėjau su šiomis keturiomis poromis.

Todėl kita idėja buvo nuo pat pradžių atrasti Dievo mintį apie porą ir visas poros realijas. Manau, kad tai yra vienas iš esminių steigiamosios charizmos elementų, todėl sudarėme visų poros ir šeimos gyvenimą sudarančių elementų sąrašą ir pasakėme sau, kad paeiliui ieškosime Dievo valios dėl visų šių elementų. Nė neįtarėme, kad po keturių mėnesių bus paskelbtas karas ir keturios šeimos bus išsklaidytos, o aš pats išeisiu į kariuomenę.

Antroji kryptis: visi lengvai suvokė, kad jų pašaukimas yra šventumas, ir šventumą laikė meilės išsipildymu. Santuokinės meilės ir Kristaus meilės išsipildymu. Ir tada apmąstymai paskatino juos iškart visiškai naujai atrasti Santuokos sakramentą, kuris yra ne tik formalumas, bet ir nuostabių malonių šaltinis: Kristus ateina išgelbėti nuo gimtosios nuodėmės sergančios meilės ir atneša jai didžiulę pagalbą bei malones.

Kitas dalykas mums pasirodė labai svarbus – atėjęs per moterį viename susitikimų, kur mes meldėmės, nes kiekviena-me iš šių susitikimų spontaniškai meldėmės – tai buvo poreikis ir visų pirma poreikis šlovinti Dievą už tai, ką šios poros patiria ir ką atranda apie Dievo mintį. Jie buvo apstulbę, kad Dievas

turi tokią nuostabią idėją apie žmogiškąją meilę. Na, o vieną dieną per maldą viena moteris taip kreipėsi į Dievą: „Viešpatie, dėkojame Tau už dviejų mūsų sakramentų – kunigystės ir santuokos – sąjungą“. Manau, kad ši įžvalga labai gili, ir manau, kad ji yra dalis pradžios dinamizmo: sandora tarp kunigystės, kuri atstovauja Bažnyčiai, Bažnyčios mokymui, ir porų, kurios atsineša savo turtus, poreikius, klausimus ir dialogo poreikį, kad Bažnyčios mokymas nebūtų atitrūkęs nuo konkrečios tikrovės, bet stengtųsi atsiliepti ne tik į poreikius, bet ir į porų įkvėpimą. Ir per visą komandų gyvavimo laikotarpį mes labai stengėmės dėl šios dviejų sakramentų sąjungos. Surengėme keturis susitikimus, ir viskas. Bet to pakako, ketinau pasakyti, kad apsispręščiau dėl savo pašaukimo. Labai entuziastingai dalyvavau šiuose susitikimuose, o 40-ųjų liepą grįžau tris kartus pabėgęs nuo vokiečių, buvau paskirtas parapijos vikaru ir iškart sutikau kitų porų, su kuriomis pasidalijau mūsų patirtimi. Jie prašė manęs surengti tokius porų susitikimus.

Buvo visiškai kitokios aplinkybės, vyko karas, buvo daug apribojimų, kančių, grasinimų, kartais vienus ar kitus namus aplankydavo gestapas ir išveždavo vyrą į deportacijos stovyklą. Išlaikėme prieškarinį entuziazmą, nes jį grindė Dievo mintis apie santuoką, bet kartu supratome, kad žmogaus gyvenimas nėra lengvas. Todėl su dideliu ryžtu ir atkaklumu stengėmės gilintis į santuokos doktriną, Bažnyčios mokymą apie visus santuokos aspektus: klausėme savęs, kaip krikščioniškai išgyventi santuokos ir šeimos tikrovę. O tada savo klausimą išplėtėme: kaip atitikti visus krikščioniško gyvenimo reikalavimus santuokoje? Manau, kad taip būtų tiksliau. Ir mums tapo aišku, kad turime sukurti dvasingumą susituokusiems krikščionims,

nes buvo akivaizdu, kad dabartinis Bažnyčios, kunigų mokymas vyrams ir moterims, norintiems šventėti, yra vienuolių sukurtas dvasingumas. Taigi reikėjo padaryti atradimą, kitaip buvome pasmerkti likti aklavietėje; poros niekada toli nenueis šventumo keliu, jei laikysis vienuolių dvasingumo. Taid pirmas dalykas, kurį padarėme tais okupacijos metais, buvo gilinimasis į doktriną, nujaučiant, kad niekada neišsėsime Dievo minties apie santuoką.

Antras pagilinimas – tai draugystės pagilinimas tokiomis sunkiomis, kartais net dramatiškomis aplinkybėmis, apie kurias ką tik kalbėjau; mes supratome, kad tokie porų susitikimai nėra skirti vien gilintis į doktriną, bet taip pat padeda megztis draugystėms, padėdami vieni kitiems. Ir staiga tos porų grupės suprato, jog vienas jų pašaukimo aspektų yra savitarpio pagalba. Savitarpio pagalba ir malda. Pirmą kartą, kai vienas iš mūsų sutuoktinių buvo suimtas gestapo, prisimenu, popietę iškart paskambinome visoms kitoms šeimoms ir sutarėme eiti į tuos namus visą naktį melstis. Damos užėmė sofas, lovas, o mes, vyrai, buvome svetainėje, po antklodėmis, ir visą naktį atsidavėme maldai tuose namuose, iš kurių buvo deportuotas vyras. Bet tokia būtinybė melstis mums buvo didžiulė, ir nuo tada negalėjau įsivaizduoti porų susitikimo, šeimų susitikimo be maldos. Taip vyko nuo 40-ųjų iki 45-ųjų. Kaliniai, deportuotieji grįžo, kiti, deja, ne. Grupių daugėjo, jos tapo madingos, į jas ateidavo norėdami gilintis į Dievo mintį, taip pat susirasti draugų ir galbūt buvo ateinančių ir iš snobizmo.

Puikiai jaučiau, kokia grėsmė kyla šioms grupėms – išsikvėpimas. Užuoť siekus aukšto idealo, pasitenkinti lengvais dalykais. Tai buvo lemiamas posūkis. Būtent tuo momentu

buvau paskatintas susimąstyti, užduoti sau klausimą, kaip yra, kad pašvęstieji visą gyvenimą eina šventumo link nepargriūdami, neprarasdami drąsos, neapleisdami kelio? Jie turi regulą. Ir man šovė į galvą tokia mintis, prie kurios sustojau ir kalbėjausi su kitais: „Bet jei norime išvengti žlugimo ar bent jau supaprastinimo, ar nereikėtų mums turėti regulos?“ Tad 45, 46, 47 galvojome apie Chartiją, bet iškart supratome, kad jei to norime, rizikuojame prarasti nemažai porų. 1947 m. gruodžio 8 d. Paryžiaus šv. Augustino bažnyčios kriptoje susirinko visos regiono poros, sklido gandas, kad pateiksime didelius reikalavimus, ir tikrai atkrito trečdalis porų, jie nepriėmė reiklumo įstatymo. Tai mus sujaudino, klausėme savęs, gal per daug užsimojome, bet galiausiai ateinančiais metais pamatėme, kad porų grupės, kurios išsilaikė, yra tos, kurios reikalavimų laikėsi.

Ir tada įvyko sprogimas, netikėta plėtra į 4 pasaulio šalis. Ir mūsų didieji susitikimai, ypač didieji susitikimai Lurde ir Romoje. Prisimenu, kad 59-aisiais buvo užduotas toks klausimas:

„Pažiūrėkime, ar Dievo Motinos komandos yra įvedimo į santuokinį ir šeimos dvasingumą judėjimas? Bet jei tai įvedimo judėjimas, tai įvestas iš jo išeini; juk vaikas nelieka darželyje visą gyvenimą?“ Ir iš tiesų, pajutome pavojų, kad Dievo Motinos komandos gali tapti suaugusiųjų darželiais. Ar mūsų Judėjimas yra tobulėjimo judėjimas? Romos susitikime buvo atsakyta, kad komandos turi būti ir įvedimo, ir tobulėjimo judėjimas. Paprasčiau yra su įvedimo judėjimu, o tobulėjimo judėjimas reikalauja sugalvoti taisykles, leidžiančias tiems, kurie jam priklauso, daryti pažangą kelyje. Tai tiek. Ar turėčiau apibendrinti steigiamosios charizmos elementus, kaip jie išryškėjo per daugelį metų?

Galiu paminėti septynis:

- pirma, santuoka yra Dievo kūrinys ir Dievo šedevras;
- antra, santuoka turi sielą, kuri yra meilė, o nepaisyti meilės reiškia pasmerkti santuoką;
- trečia, vyrai ir moterys negali būti ištikimi meilei be Kristaus pagalbos, todėl Jis įsteigė Santuokos sakramentą;
- ketvirta, susituokę krikščionys, kaip ir kiti, pavyzdžiui, vienuoliai, yra pašaukti į šventumą, ir tai buvo gana originalu. Dar nebuvo įvykęs II Susirinkimas, ir būtent jame buvo pabrėžtas pasauliečių pašaukimas į šventumą;
- penkta, santuokinis gyvenimas kupinas didžiulių turtų ir didelio reiklumo;
- šešta, būtina ugdyti poros dvasingumą, kuris yra kitoks nei viengungio ar vienuolio dvasingumas;
- septinta, tai galima pasiekti tik padedant Judėjimui, kuris kreiptų mintis ir suteiktų gyvenimo rėmus.

Štai kas buvo gerai suvokta iš steigiamosios charizmos, o dabar norėčiau papasakoti, kur suvokimą dar reikia pagilinti.

Pirma, susižavėjęs šiomis meilės kupinomis jaunomis šeimomis, maniau, kad meilė bus didysis tobulumo veiksnys ir kad jiems reikia pasakyti: „Likite ištikimi meilei!“ Nebuvau prisiminęs, kad tiems, kurie nori siekti tobulumo, Kristus duoda dvi priemones: meilę ir savęs išsižadėjimą. Dievas nori, kad krikščionys būtų tobuli, nori, kad poros būtų tobulos, Dievas nori, kad žmonės taptų tobuli, ir jie taps tobuli tik būdami ištikimi meilei ir savęs išsižadėjimui, kitaip tariant, atiduodami ir pamiršdami save. Meilė ir savęs išsižadėjimas yra dvi tos

pačios monetos pusės: negali būti meilės be išsižadėjimo, o išsižadėjimo, jei jis nėra išsižadėjimas dėl meilės, neįmanoma praktikuoti.

Kai apie tai pagalvojau, supratau, kad Viešpats sugalvojo santuoką kaip puikią meilės ugdymo ir savęs išsižadėjimo skatinimo priemonę. Ir supratau, kad išsižadėjimo negalima atskirti nuo meilės, kad tikrasis išsižadėjimas yra niekada nenu-stoti mylėti, nuolat gyventi su nuostata „dėl tavęs“ ir niekada su nuostata „dėl manęs“. Kad eitume žemės keliais, Viešpats mums davė dvi kojas; kad eitume šventumo keliais, Viešpats mums davė dvi priemones: meilę ir savęs išsižadėjimą. Dabar supratau, kad raginau poras šokuoti ant vienos kojos, kad pasiektų tikslą, tačiau jei teks šokuoti tik ant vienos kojos, toli nenueisite; ir kad į priekį reikia eiti abiem kojomis, statant vieną už kitos. Aš nesu tikras, ar Dievo Motinos komandose tai jau gerai suprantama. Santuoka – puiki meilės ir savęs atsižadė-jimo priemonė, puiki savęs atsižadėjimo priemonė būtent tam, kad meilė taptų įmanoma.

Prisimenu štai ką: po konferencijos apie santuokinį dva-singumą prie manęs priėjo moteris, maždaug 60 metų, ir tarė: „Tėve, kaip aš Jums dėkoju, bet ak, mes su vyru viso to nežinojome, kai susituokėme. Viską Jums papasakosiu; na, pulkininkas (kai ji kalbėdavo apie savo vyrą, visada sakydavo pulkininkas, lyg žemėje būtų vienintelis pulkininkas), kai aš už jo ištekėjau, jis jau buvo labai toli pažengęs dvasiniame gyve-nime. Ak, galiu papasakoti, jis buvo pranciškonų tretininkas (ir koks pasitikėjimas), nešiojo ašutinę, bet turiu pridurti, kad ji graužė mane labiau nei jį. Man norėjosi jai pasakyti, laimei,

susilaikiau neleptelėjęs: „Bet jis turėjo suprasti, kad užtenka gyventi su moterimi, nebūtina dar nešioti ašutinės“.

Šios istorijos moralas yra tas, kad **tikrasis būdas** numirti sau, nes senasis egoizmas niekada nenustoja veikti mummyse, yra mylėti, **mylėti nuo ryto iki vakaro** ir niekada neleisti sau grįžti prie požiūrio „dėl manęs“, o visada išlikti vargšo padėtyje. Viešpats įsteigė santuoką kaip geriausią būdą daryti pažangą meilės ir savęs atsižadėjimo srityje. Pašvęstieji turi kitus dalykus, bet susituokusiems žmonėms duota tai.

Antrasis punktas nebuvo pakankamai aiškiai suformuluotas. Lytiškumas santuokoje nebuvo nutylimas, ir net šios jaunos poros labai laisvai apie tai kalbėjo. Tačiau faktas lieka faktu, kad mes neįsigilinome į šį klausimą, neįsigilinome į žmogišką lytiškumo prasmę ir krikščionišką lytiškumo prasmę, kad nepakankamai padėjome komandų nariams siekti žmogiško tobulo lytiškume ir krikščioniško tobulo lytiškume. Aš taip stipriai jaučiau, kad 1970 m., kai planavome piligriminę kelionę į Romą, popiežius mūsų paklausė, kokia tema jam kalbėti, tad aš pasiūliau, kad jis mums kalbėtų apie žmogišką ir krikščionišką lytiškumo prasmę, ir mes parengėme 30 puslapių pastabas šia tema, kurios buvo pateiktos Pauliui VI, o Paulius VI man atsakė: „nebrandu, negaliu išpildyti jūsų noro“. Ir tam tikra prasme mes nesigailėjome, jis pasakė tą mums visiems žinomą puikią kalbą. Tačiau siekdami palengvinti Pauliaus VI darbą, pradėjome didelę apklausą, kurią sudarė maždaug šimtas ar šimtas penkiasdešimt klausimų apie kiekvieno iš komandų narių lytinį gyvenimą, ir aš labai tvirtai įsipareigojau, užtikrindamas, kad anonimiškumas bus visiškai išlaikomas, ir prašydamas atsakyti labai atvirai. Į šią apklausą gavome dau-

giau nei tūkstantį atsakymų. Kai popiežius atmetė šią temą, ta apklausa pragulėjo keletą metų ir tik praėjusiais metais pasakiau sau:

„Negalime leisti, kad ji tiesiog gulėtų“, ir pradėjau ją peržiūrėti. Manau, kad jau peržiūrėjau apie 800 atsakymų, kurių apimtis svyruoja nuo 20 iki 50 puslapių. Tai nėra menkas darbas, bet man tai buvo tikras atradimas. Nebuvau vaikas širdyje, jau buvau išklauses daugelį porų, tačiau turėjau tik bendrą vaizdą apie komandų porų lytinį gyvenimą. Tai mane daug ko išmokė. Vis dar esu labai sužavėtas ir tikiuosi, kad, jei Dievas duos, savo išvadas galėsiu sudėti į knygą.

Pirma, didžiausią įspūdį man padarė tėvų tyła šiuo klausimu – 95 proc. tėvų jį **ignoruoja**. Galima pasakyti, kad atsakymus pateikę žmonės gyveno 1969 m., o ne 1987 m., bet nesu tikras, kad šioje srityje padaryta didelė pažanga. Taigi tėvai tyli, o tai reiškia sunkumus daugumai vaikų, berniukų ir mergaičių; sunkumus, apie kuriuos jie nedrįsta kalbėti, o tai reiškia kaltę, kuri dažnai yra neurotinė. Mane apstulbino šie vaikystės sunkumai, šie sąžinės trikdymai metų metais, o tai reiškia blogai išgyventas sužadėtuves, nes tėvai nieko nesako, ir kunigai nepasako nieko daugiau. Labai dažnai sužadėtuvių būna netinkamai išgyventos, sužadėtiniai tiksliai nežino, kaip sako: „kas leidžiama, kas draudžiama“. Santuokos pradžia dažnai būna katastrofiška, nemaniau, kad ji tokia bloga. Žinoma, mes apie tai nekalbame. Seksualinė harmonija retai pasiekama iš pat pradžių, dažnai tai užtrunka dvejus ar trejus metus, kartais 10 ar 15 metų, ir daugelyje porų ji nepasiekama, o ši apklausa man padėjo suprasti, kaip tai svarbu.

Ši apklausa taip pat atskleidė, kad tarp komandų porų beveik visiškai ignoruojama krikščioniška lytiškumo reikšmė. Nė 2 proc. iš jų nepateikia tikrai gero atsakymo į klausimą: kokia yra krikščioniška lytiškumo prasmė? Kaip krikščioniškai išgyvenate savo lytiškumą? Kitas dalykas, kuris iš viso to kyla, dabar, kai situacija labai pasikeitė, yra tai, kad daugumai atsakiusių porų labai sunku gerbti tai, ką jie vadina Bažnyčios įstatymu. Jie tai pasiekia sunkiai, dažnai su dideliu nekantrumu ir galbūt maištaudami, tačiau jiems nerūpi žmogiška lytinių santykių kokybė, o skaitydamas, studijuodamas ir apmąstydamas šiuos atsakymus supratau, kad negali būti tikros moralės lytiškume, jei nėra lytiškumo kokybės. Ir štai čia aš pripažįstu, kad Bažnyčios žmonės šiuo požiūriu nėra ištikimi savo misijai. Mes skelbiame santuokos moralę, sakome, kas leistina ir kas draudžiama, bet susituokusiems krikščionims nesiūlome nė vienos knygos, ji neegzistuoja, arba pasakykite man, jei žinote tokią.

Atsiprašau už pasakymą, anksčiau jo nekenčiau, jis šiek tiek vulgarus, bet manau, kad svarbu gerai mylėtis, kad lytiniai santykiai būtų geri. O krikščionių poros, kaip ir kitos poros, gyvena barbariškame lytiškume, ir dabar neturiu laiko pasakoti, kaip nuo to laiko pasikeičiau, perskaitęs atviravimus ir tyrimus, kuriuos atlikau su tam tikromis šeimomis. Taigi sakau jums, – kaip tai, kas nebuvo padaryta, ir kaip tai, kas turi būti padaryta, – yra absoliučiai būtina **vesti šeimas link žmogiško ir krikščioniško tobulo lytiniuose santykiuose**. Greičiausiai taip pat sumenkinau Bažnyčios mokymą apie gimtąją nuodėmę.

Trečiasis steigiamosios charizmos aspektas, kuris, man atrodo, buvo nepakankamai suprastas, bet, tiesą sakant, tik

per daugelį metų pavyko jį suprasti, yra Dievo Motinos komandų misija. Mat Dievo Motinos komandos turi pašaukimą – padėti poroms pašventinti save. Dievo Motinos komandos turi misiją Bažnyčioje, ir šiuos du aspektus – pašaukimą ir misiją – reikia nuolat turėti omenyje. Taigi po 40 metų tai lengviau suprasti, ir norėčiau pasakyti kai ką, kas gali atrodyti kaip kvietimas didžiutis, bet taip nėra. Dievo Motinos komandų atsiradimas ir plėtra Bažnyčioje yra didelis įvykis Bažnyčiai. Iki 1939 m. Bažnyčioje nebuvo porų grupių. Buvo daugybė pavienių asmenų grupių, bet nebuvo porų grupių! Tai buvo kažkas visiškai neįprasto. Jų negalėjo būti būtent todėl, kad šeimos neturėjo patirties, apie kurią ką tik kalbėjome. Pavyzdžiui, su pirmąja grupe, kuriai vadovavau, nusprendėme surengti rekolekcijas, ir aš nuėjau paskambinti į tėvų jėzuitų rekolekcijų namų duris: „Ar galime pas jus surengti rekolekcijas?“ „Taip, žinoma (ir pridėjo), bet ar ten bus moterų?“ „Aišku, kad bus, *retro satanas!*“ Jie dar niekada nebuvo priėmę į savo jėzuitų namus nė vienos moters. Aš nuėjau pas ponias iš Aukštutinio kambario: „Bet bus vyrų? Nejmanoma!“ Šis nedidelis anekdotas gali parodyti porų judėjimo naujumą. Ir štai tada atrandame steigiamosios charizmos aspektą, kurio nebuvo gerai pastebėjęs.

Bažnyčioje galiausiai beveik nieko kito nematėme, tik individą, reagavome taip tarsi didžiojo Dievo sumanymo kuriant visatą viršūnė, aukščiausia viršūnė, tobuliausias Dievo kūrinys būtų individas, visiškai pamiršdami šias eilutes iš Pradžios knygos: „Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą, pagal Dievo paveikslą sukūrė jį; vyrą ir moterį; sukūrė juos, ir jie tapo vienu kūnu“. Piramidės viršūnė yra ne individas, bet pora. Tai kažkas labai naujo, ir šis Judėjimas, norėjau pasakyti, turėtų

priversti Bažnyčią šiek tiek peržiūrėti savo antropologiją ir dalykų sampratą. Šventasis Jonas Auksaburnis, Bažnyčios tėvas, kuris nebuvo Dievo Motinos komandų kapelionas, parašė šią labai stiprią frazę: „Kas nėra susituokęs, tas nėra vienas, jis yra pusė vieno!“ Tačiau tai labai gilu. Vyras ir moteris turi tą pačią žmogišką prigimtį, todėl jie yra lygūs. Jie turi tą pačią žmogišką prigimtį, bet skirtingais būdais. Taigi susijungę jie papildo vienas kitą ir sudaro darinį – porą. Pora yra Dievo kūrinys. Turėjau tokią nuojautą dėl šių pirmųjų keturių porų, bet neanalizavau šio dalyko, labiau akcentavau meilę, santuoką, bet, manau, kad Bažnyčioje neturime pasitenkinti kalbėjimu apie santuoką ir meilę. Turime kalbėti apie porą, ir tai dar reikalingiau šiuo metu būtent todėl, kad imame neigti lyčių skirtumus. Tai, kad ponis Badinter – buvusio teisingumo ministro žmona – parašė knygą „Vienas yra kitas“ („L'un est l'autre"), kur vyrai ir moterys yra sukeičiami vietomis, yra viena iš didžiausių mūsų pasaulio, besibaigiančio XX a., nelaimių. Kadangi lytiškumas buvo nureikšmintas, nebevertinamas papildomumas, galiausiai susiduriame su visuomenės išskydimu; per 15 metų Prancūzijoje santuokų skaičius sumažėjo nuo 450 000 iki 225 000 ar pan. Taigi būkime atsargūs kalbėdami apie Dievo Motinos komandas, įvardinkime, kad tai porų judėjimas. Ir tai yra didysis patvirtinimas, kurį turime padaryti Bažnyčioje. Neturiu laiko papasakoti apie Giraudoux pjesę „Sodoma ir Gomora“, bet tiek to.

Antras Dievo Motinos komandų misijos aspektas: prieš pasirodant Dievo Motinos komandoms, prieš šį įvykį, kuris, kaip jums sakau, yra revoliucinis, vyravo mokymas: „Jei nori būti tobulas, atsisakyk santuokos ir rinkis pašvęstąjį gyvenimą“.

Taip man pasakė vienas kunigas, kai atlikau savo paskutines rekolekcijas koledže, o aš naiviai atsakiau: „Bet galiausiai, jei klausytume jūsų, nebeliktų žmonijos, visi stotų į vienuolynus arba taptų kunigais“. Visu penkiolikmečio naivumu maniau, kad visi nori būti tobuli. O ką sako Dievo Motinos komandos? Kad galima būti pašventintam santuokos būsenoje ir per santuokos būseną. Aš to per daug nepabrėšiu, nes jums tai pernelyg gerai žinoma. Tačiau tai nauja sąvoka, kuri nėra paplitusi Bažnyčioje.

Trečioji „revoliucija“, jei taip galima pasakyti: iki Dievo Motinos komandų – ir Bažnyčioje taip dar yra iki šiol – mes buvome gana manichėjiški, materija ir kūnas buvo tai, ko turėjome kuo labiau atsikratyti, priartėjome prie Platono mąstymo: „Kūnas yra sielos kapas“. Na, o su Dievo Motinos komandomis Bažnyčia patvirtina, kad lytiškumas yra pašventinimo veiksnys, jei tik jis priimamas ir evangelizuojamas, kad malonumas yra šventa tikrovė, atitinkanti Dievo tvarką, ir jo negalima įtarinėti, kaip kad įtarinėjo tie mums dažnai pažįstami šagreniški dvasingumai. Ir tai eina daug toliau, t. y. sakoma, kad visame pasaulio gyvenime prigimtinės vertybės neturi būti niekinamos, jos turi būti priimamos, o lytiškumas yra tipiška vertybė. Dabar, vykstant lytiškumo dramai, taip svarbu visa tai suprasti, siekiant išgelbėti lytiškumą nuo nureikšminimo bei erotizmo.

Ketvirtoji „revoliucija“: – kai buvau vaikas, dainuodavome: „Turiu tik vieną sielą, kurią reikia išgelbėti“. Šventumas buvo kiekvieno asmeninis reikalas: mes už tave tavęs nepašventinsime! Tu pats save išgelbėsi! O Dievo Motinos komandos Bažnyčioje sako: savitarpio pagalba yra tai, ko Dievas norėjo, kad mes keliautume šventumo link. Mes negalime išgelbėti

savęs vieni. Savitarpio pagalba tarp sutuoktinių ir savitarpio pagalba tarp porų Judėjime yra naujas dalykas.

Penktoji „revoliucija“ – atkreipkite dėmesį, kad žodį „revoliucija“ vartoju su šypsena, neteigiu, kad nieko iš to nebuvo numatyta anksčiau, bet vis dėlto tai labai tipiška. Anksčiau šventumas būdavo suvokiamas kaip „puoselėk savo dvasinį grožį“. Tačiau kai kalbame apie sutuoktinių šventumą, prisimeiname Kristaus žodžius: „Apie medį bus sprendžiama iš vaisių“, ne pagal jo grožį, bet iš vaisių. Kai Dievas paėmė Abraomą, žmogų, kurį norėjo padaryti visų šventųjų tėvu, Jis parodė jį žvaigždės danguje ir tarė jam: „Štai tavo palikuonys“. „Tavo šventumas bus tavo vaisingumas“. Bažnyčioje tai gana nauja; kalbama ne apie savo grožio puoselėjimą, bet apie dalyvavimą kūrinių evoliucijoje, kuri juda pabaigos link. Ši pasaulio evoliucijos ir būtinybės prie jos prisidėti idėja yra labai šiuolaikiška. Tačiau santuoka aiškiai parodo, kad kalbama apie gyvenimo perdavimą, o ne tik apie savo asmeninio tobulumo šlifavimą.

Štai penki aspektai, trys aspektai, kurie nebuvo deramai įvertinti. Neberandu savo popierių, ką gi, prisiminsite!

Gailiuosi dėl vieno dalyko, pasakysiu jums, bet, tarp mūsų kalbant, toli gražu nieko nekaltinu; gailiuosi, kad Dievo Motinos komandos, žvelgiant iš jų misijos perspektyvos, neturėjo pasirengimo santuokai centrų. Jie atsirado iš Dievo Motinos komandų, tačiau labai dažnai tapo labai nekrikščioniški. Nemačiau, kad Dievo Motinos komandos turėjo vadovauti rengimui santuokai, tačiau manau, kad Dievo Motinos komandos turėjo turėti rengimo santuokai centrus, kurie būtų atskaitos taškas kitiems centrams, remiantis būtent jų atrastu dvasingumu. Antra, apgailestauju, kad santuokos konsultantai, kurių dau-

gelis yra iš Dievo Motinos komandų, nebuvo apmokyti ir palaikomi komandų; jie daug labiau remiasi Freudų psichologija nei santuokiniu ir šeimos dvasingumu. Ir čia vėlgi norėčiau, kad Dievo Motinos komandos turėtų santuokos konsultantų, ir ne pretenduotų į monopolį, bet užtikrintų, kad būtų perduodamos nuorodos, atitinkančios steigiamąją charizmą. Laikas bėga šiek tiek per greitai, o man reikia aptarti paskutinį punktą. Matau, kad Žanina žvilgčioja į savo rankinį laikrodį...

Pasakiau, kas buvo gerai matoma, kas buvo mažiau matoma ir ko nebuvo galima pamatyti ir įmanoma įvertinti tik dabartinėje situacijoje. Pirmiausia šiuo metu turime pradėti nuo apačios – yra daug pradedančių porų, kurios nėra turėjusios tikros katechezės ir labai gerai neišmano krikščioniško gyvenimo bei neatitinka krikščioniško gyvenimo reikalavimų. Šiuo metu žinau apie Dievo Motinos komandas, kuriose stengiamasi užtikrinti, kad visos šeimos sekmadieniais eitų į Mišias. Šis klausimas nebūtų iškilęs prieš 40 metų, tai faktas, tai religinės praktikos klausimas, bet visų pirma tai religinės formacijos klausimas. Menka katechezė paaiškina, kodėl yra šeimų, kurios, turėdamos labai menką krikščionišką išsilavinimą, vis dėlto nori prisijungti prie Dievo Motinos komandų. Brazilijoje buvo įsteigti propedeutikos metai, paruošiantys Dievo Motinos komandoms. Reikia kažką daryti, mes neturime teisės nuvilti šeimų, kurios minties ir praktikos požiūriu yra labai toli, bet vis dėlto nori dalyvauti Dievo Motinos komandose.

Antra, ko anksčiau nebuvo galima pastebėti, bet dabar geriau suprantama – yra porų, kurios jau 10, 20, 30 metų dalyvauja Dievo Motinos komandose ir jaučia poreikį eiti toliau. Pažįstu šias komandas, pažįstu tas poras, kai kurios iš jų ateina

pas mane išpažinties jau daugiau kaip 40 metų, ir nuostabu matyti jų pažangą, tačiau kaip reikia pradėti nuo apačios, taip galbūt reikia labiau padėti tiems, kurie nori eiti toliau. Tai nelen-gva, tai klasės mokytojo problema, ar mes lygiuosimės į vidu-tinius mokinius, ar padėsime geriausiems, kad jie progresuotų ir taptų geriau parengtais žmonėmis. Nežinau, ką daryti, ne-duodu atsakymo, bet man liūdna matyti poras, kurios po tam tikro skaičiaus metų nusivilia savo Dievo Motinos komanda.

Tiesa, kad toje pačioje Dievo Motinos komandoje yra ir nepadariusių pažangos, ir ją padariusių bei turinčių didelių dvasinių poreikių. Kaip mes į tai reaguojame? Nežinau, bet negalime nuvilti tų, kurie nori žengti toliau. Keliu klausimą, bet neturiu jokių nepajudinamų idėjų. Šiuo metu kai kurios iš šių porų, siekiančių šventesnio gyvenimo, yra viliojamos bendruo-menių, kuriose prisijungia prie viengungių, vienuolių ir kunigų. Jau penkiasdešimt metų matau poras, gundomas steigti porų bendruomenes, tačiau nė viena iš man žinomų per tuos pen-kiasdešimt metų neišsilaikė. Klausdavau savęs, kodėl, jei tai turėjo prasmės, tačiau kai kurie žmonės šį klausimą užduoda ir dabar. Neturiu absoliutaus atsakymo, bet žinau viena – pora turi labai tvirtą ir nuoseklią realybę, apie kurią kalbėjau anksčiau. Ir kad porų bendruomenei daugiau ar mažiau gresia pavojus ištirpti platesnėje bendruomenėje, ypač jei ji yra reikli, ir ypač bendruomenėje, kurioje gyvenama kartu. Tą esu paty-ręs. Tam tikra prasme susituokusi pora vienu metu gali būti per daug remiama ir, tiesą sakant, per mažai remiama. Įdomu, ar čia nepaliečiame pagrindinio dėsniu: pora yra visuomenė, bendruomenė, kurią visų pirma reikia saugoti, kuri yra autono-miška; tuo tarpu porų judėjimai, jeigu jie gerai atsiliepia į savo

pašaukimą, yra tarsi poras stiprinanti užuovėja. Dievo Motinos komandose mes neištirpstame, nenusiimame atsakomybės nuo savęs. Taigi ką turėtumėte daryti, ką turėtumėte pasakyti tiems, kurie jums užduoda šį klausimą? Grįžtame prie to, ką sakiau anksčiau, o tai galbūt reiškia, ką daryti tiems, kurie turi didesnių dvasinių poreikių, kaip jiems padėtų Dievo Motinos komandos ir jie nesvarstytų kitų galimybių.

Ketvirtas dalykas, kurio negalėjome numatyti prieš 50 metų – toks kontracepcijos būdų ir priemonių išplitimas. Tai nuostabą keliantis pokytis Dievo Motino komandose, nes anksčiau dauguma šeimų labai rūpinosi laikytis Dievo įsakymo, o dabar nesuskaičiuojamai DMK šeimų praktikuoja kontracepciją, ir tai man kelia nežmonišką rūpestį. Neplėtosiu šio klausimo, per ilgai užtrukčiau. Jie imasi kontracepcijos, nes, kaip ką tik kalbėjau, neišmokėme šeimų gerai suprasti lytinių santykių kokybės ir staiga moralė tampa nepriimtina. Kai asmuo pažeidžia Viešpaties įstatymą, sakoma, kad jis netenka malonės būsenos. Kai Judėjime yra didelė proporcija, nors visiškai nežinau, kokia ji – 20%, 40%, 70% – tikrai nežinau; kai Judėjime yra didelė proporcija, kuri atmeta ir nenori girdėti kalbant apie Dievo įsakymą, toks judėjimas rizikuoja prarasti savo malonės būseną ir nuslysti į dekadentizmą bei iškrypimą.

Penktas ir paskutinis punktas – kas nebuvo įžvelgta pradžioje, tas gali būti neįžvelgta ir dabar. Prašau, padėkite komandų poroms oriai pasenti, gerai numirti, sėkmingai išgyventi našlystę. Pažįstu daugybę draugų, kurie vis dar priklauso Komandoms, todėl reikia toliau padėti senukams tobulėti šventume. Senatvė yra labai didelis koziris tobulėti Dievo meilėje. Ar pakankamai padaryta? Nieko nežinau, nepakankamai sekiau

jūsų spaudą. Padėkite Komandų poroms oriai mirti! Senatvė ir mirtis. Bet prieš senatvę ir mirtį yra pensija. Klausiu savęs, ar DMK pakankamai padarėme, kad atskleistume krikščionišką pensijos – labai svarbaus gyvenimo meto – prasmę. Pasakau tai per daug čia nesustodamas.

Ir dar yra nedarbo tragedija – ar DMK atradome, kaip krikščioniškai išgyventi nedarbą? Štai, ko nebuvo galima įžvelgti prieš 40 metų, štai su kuo susiduriame šiandien. Baigdamas noriu jums paskaityti, šiek tiek užtrunku, bet neužtruks ilgai, paskaitysiu labai gražią ištrauką, kalbančią apie tai, ką dabar pasakiau. Skaitau iš „Aukso žiedo“.

Senukas ketina parašyti savo poros istoriją, skirtą gausiai šeimai:

Prieš baigdamas pirmą skyrių, skirtą sužadėtuviams, jis parašė to skyriaus P.S.: „Derėtų čia baigti šį skyrių, bet norėčiau pridurti dar kelis puslapius, jie galbūt atrodytų pertekliniai, jei būčiau tikras, kad pavyks pabaigti savo gyvenimo istoriją, bet kaip galiu turėti tiek drąsos ir manyti, kad man bus duota laiko iki galo įgyvendinti užduotį, kurią sau prisiskyriau? Man 77. Kol dar galiu, o rytoj gal jau negalėsiu, noriu paskutiniuose šio pirmo skyriaus puslapiuose paliudyti savo mylimajai Siuzanai. Ji už mane jaunesnė aštuoneriais metais, ji mane pergyvens. Tegul ji, skaitydama šiuos puslapius, pajunta švelnumą, kai manęs nebebus, ką mirties artume galvoju apie ją. Siuzana buvo mano gyvenimo laimė, myliu ją po 45 metų bendro gyvenimo, myliu labiau nei mylėjau, kai ji pirmą kartą ištiesė man rankas, mano švelnumas tapo ir karštesnis, ir gilesnis, mes dar ne viską pasakėme; ramūs bučiniai, švelnūs apsiminimai iškelia tolimų pavasarių prisiminimus, bet ypač mūsų

sielos susilieja tame pačiame tikėjime, toje pačioje viltyje. Kai kasmet vis ateina liepos 6-oji, man yra taip pat malonu pakartoti lemtingąjį „taip“ kaip vienuoliui, kuris gerai jaučiasi savo pašaukime, atnaujinti įžadus. Taip nebūtų, jei manoji Siuzana nebūtų stropiai, kartais net didvyriškai, atlikusi savo žmonos ir motinos pareigų.

Mano intelektualinis skonis, nesugebėjimas uždirbti pinigų, panieka pasaulietiskumui, aistra knygoms ir, be abejo, man nežinant, daugelis kitų mano polinkių buvo skirti jai erzinti ir skaudinti. Norėčiau rašyti, kad ji nekentėjo, kad ji niekada man nepriekaištaudavo, kad manęs niekada neskaudino matyti, kokį sielvartą nenoromis jai sukėliau, bet esu nusprendęs rašyti tik tiesą. Tačiau, kaip dangus lieka mėlynas virš debesų, ji nuolat stengėsi, kad mano gyvenimas būtų saldus ir prasmingas pagal jos širdies švelnumą. Ji padovanojo man 6 vaikus. Kaskart, kai išsiskirdavome, ji kasdien rašydavo man laišką, nepaisydama visų išpuolių iš išorės ir mano paties ydų, be atlygio dovanojo man savo paguodžiančią pagarbą, visada man šypsojosi ir visa tai darė gyvenime, kuriame ligos, fizinių kančių, gedulo ir moralinių kančių dienų buvo beveik tiek pat, kiek ir sveikatos bei ramybės dienų. Paliksiu šią žemę būdamas tikras, kad kol ji mane pergyvens, ji nenustos melsti, kad dangaus galios atsivertų mano sielai. Tegul Dievas ją laimina ir apdovanoja, o palikuonys tegul gerbia jos atminimą!”

Kaip galime nenorėti, kad taip būtų visiems ir visoms poroms, kurioms padedame? Nesiruošiu daryti išvadų – išvados yra jūsų, o ne mano reikalas. Mano vaidmuo buvo tiesiog liudyti ir kviesti jus būti ištikimais steigiamajai charizmai ir šioje ištikimybėje būti kūrybingais. Tačiau pabaigai norėčiau atkreipti

dėmesį į sutapimą: Chartijos 40-ąsias metines švenčiate metais, kuriuos popiežius paskelbė Marijos metais. Kaip žinote, Marijos metai prasideda kitais metais per Sekmines, o baigiasi 88-aisiais, per Marijos paėmimą į dangų. Ką gi, aš tai laikau Apvaizdos ženklu, nes tikėjimas Marija, jos meile, jos užtarimu buvo nuo pat Dievo Motinos komandų pradžios, todėl Dievo Motinos komandos vadinasi Dievo Motinos. Tai nėra atsitiktinumas, todėl kviečiu jus kaip niekada atnaujinti pasitikėjimą Mergele Marija, kurios rankose komandų likimas.

Antrasis Kvėpavimas 1988

1. DIEVO MOTINOS KOMANDŲ CHARIZMA ŠIANDIEN

Prieš keturiasdešimt metų, kai buvo paskelbta Dievo Motinos komandų chartija, dar nebuvo įmanoma numatyti, kokios naujos situacijos iškils Judėjime, Bažnyčioje ir pasaulyje. Istorija keičiasi, bet Dvasios charizma veikia nuolat, įkvėpdama poras meilės tarnystei atsižvelgiant į laiko ženklus.

Mūsų šiame dokumente siūlomo apmąstymo tikslas – padėti komandoms atrasti naujų padrąsinimo motyvų ir parodyti kryptis, kaip įgyventi Dievo Motinos komandų įkvėpimus.

1.1 Dabartinė Judėjimo padėtis

Kiekvieną istorijos akimirką po truputį atsiveria Dievo Motinos komandoms skirta Dievo valia, suvokiama peržvelgiant įvykius. Taip pat, siekdami bendro tikslo, Tarptautinė atsakingoji komanda ir superregionų atsakingieji drauge apmąsto idėjas, atsižvelgiama ir į poreikius, apčiuoptus susisiekius su įvairių padalinių atsakingaisiais bei komandomis.

Tėvas Kafarelis savo paskaitose dažnai primindavo apie pastangą likti ištikimiems, taip pat pabrėždavo, koks svarbus kūrybingumas, turint galvoje nuolatinį atsinaujinimą, idant

Komandos, kurios toli gražu nėra paprastas konservatoriškas judėjimas, Bažnyčioje išlaikantis tikėjimą, iš tiesų būtų „atsinaujinimo raugas“.

Šis atsinaujinimo raugas, kurio funkciją Komandos norėtų atlikti Bažnyčioje, šiandien turi veikti kitokiomis aplinkybėmis. Tai tėvas Kafarelis aptarė susitikime su Europos regionų atstovais 1987 m. Tam tikri pradinės charizmos aspektai dar nėra giliai išvystyti, nes prieš keturiasdešimt metų jie nebuvo visiškai aiškiai suvokti.

Pavyzdžiui, konstatuojame:

- pirmas klausimas, kuris nebuvo gerai išaiškintas Judėjimo pedagogikoje – vien tik meilė nėra vienintelis poros tobulumo faktorius. Taip pat reikia ir pasiaukojimo, o jei pasiaukojimo neįkvepia meilė, jis praranda tikrąją savo prasmę.
- antras klausimas – Judėjimas pakankamai nepagilino žmogiško ir krikščioniško lytiškumo supratimo, todėl nepadėjo poroms suprasti santuokinio dvasingumo lytinio matmens ir kaip deramai juo naudotis. Todėl moraliniai reikalavimai kartais atrodo nepriimtini ir lengvai randama, kaip pateisinti pažeidimus. Šioje srityje reikia veikti skubiai, ypač jei kalbama apie Bažnyčios judėjimą.
- trečias klausimas – Dievo Motinos komandų kaip porų judėjimo misijos svarba Bažnyčioje ir pasaulyje. Nuo pat pradžių tai buvo mažytė revoliucija, ir šiandien išliekanti kaip naujovė. Turime padėti Bažnyčiai peržvelgti, kaip ji suvokia žmogų, teologiją ir poros, kūrinijos viršūnės, mistiką: „kaip vyrą ir moterį sukūrė juos“.

Taip pat yra ir kitų dalykų, kurių nebuvo įmanoma numatyti prieš keturiasdešimt metų ir kurie atsiskleidė tik bėgant laikui: būtinybė daugumai jaunų porų suteikti pamatinę krikščionišką formaciją, palydėti tuos, kurie nori eiti „toliau“, taip pat į poros gyvenimą integruoti moters darbą ir išmėginimą nedarbu, padėti poroms gražiai senti, deramai numirti bei palaikyti našlius.

Galiausiai reikėtų geriau panaudoti tarptautiškumo turtus, tačiau pasirūpinti, jog tai nepažeistų Judėjimo vieningumo.

1.2 Dabartinė Bažnyčios padėtis

Bažnyčia taip pat yra atsidūrusi lemtingoje istorijos akimirkoje. Nuo Vatikano II Susirinkimo (1964) Bažnyčia, keliaujanti Dievo tauta, panoro labiau įsipareigoti pasauliui ir pasaulyje. Niekas, kas žmogiška, negali būti svetima Bažnyčiai, kurios pašaukimas yra būti Dievo karalystės užuomazga konkrečių žmonių gyvenimuose.

Bažnyčia išreiškė savo valią didesnę dėmesį skirti vargšams ir jaunimui, ieškoti ryšio su materialistine visuomene, vis dėlto ieškančia abejotinos mistikos, spręsti sudėtingo pliuralizmo įtampas, leisti ieškoti naujosios evangelizacijos būdų, kurie pasiektų visus žmogaus matmenis.

Visais laikais Dievo Dvasia įkvepia drąsių charizmų, iš kurių, atsiliepiant į naujų kartų poreikius, gimsta religiniai ordinaai ir judėjimai. Šiandien nėra neįprasta manyti, kad naujoji žemiškųjų realybių evangelizacija bus ypač įtikima dėka meilės ženkle, turinčio didelį poveikį ir liudijimo galią: santuokinė meilė, šeimos meilė, krikščioniškose bendruomenėse patiriama meilė. Štai tokios tarnystės, misijos Bažnyčia reikalauja, ir skubiai, iš Dievo Motinos komandų. Bet šios susituokusių pasauliečių

meilės, be šių šeimų, kurios išmoko dalintis, be šių tikėjimo bendruomenių, sudarytų iš porų, kaip antai, Komandos, Bažnyčiai sunkiai seksis įtikinti mūsų pasaulį, kad Evangelija yra kvietimas meilei ir kad su tokia meile tikrai gali būti gyvenama.

1.3 Dabartinė pasaulio padėtis

Apibūdindami pasaulio padėtį dvasiniu požiūriu, esame lengvai sugundomi įžvelgti tik trūkumus, žaizdas, nuodėmes. Vis dėlto, nepaisant visų šių neigiamų ženklų, žinome, kad Dievo Dvasia veikia, kad Viešpats yra su mumis iki pat laikų pabaigos. Tai mus paskatina įžvelgti ir vilties, malonės ženklus.

Augantis individualizmas, smurtas, draskantis didelę žmonijos šeimynos dalį ir kurio pasitaiko visuose santykiuose, negebėjimas ilgai stengtis, galimybė išsilaisvinti iš visų moralės reikalavimų, baimė įsipareigoti ilgai ištikimybei, lytiškumo subanalinimas ir t. t. Visa tai egzistuoja ir giliai veikia porą. Bet taip pat egzistuoja ir vis labiau pastebima naujų autentiškumo ir nuoseklumo vertybių paieška, išorinės ir vidinės ramybės troškimas, turtingesni tarpasmeniniai santykiai poroje, tarp tėvų ir vaikų, grįžimas prie nemanipuliuojančios prigimties.

Tad pasaulis skleidžiasi su visomis Dievo sukurtomis galimybėmis, kurias regime tikrai sumišusias su nuodėme; būtent todėl mes taip gyvai jaučiame poreikį vis iš naujo derintis prie kiekvienos istorinės situacijos.

2. GEROJI NAUJIENA SANTUOKAI

Krikščionių poros šiandien privalo turėti galimybę iš tiesų priimti „gerąją naujieną“ su aptarta ir trapia santuokinės meilės realybe besisiejančiose srityse.

Ši geroji naujiena moko mus, kad Santuokos sakramentas patarnauja meilei, laimei ir šventumui. Tik santuoka–sakramentas patenkina dvigubą žmogaus meilės ir laimės siekį ir padeda atsiliiepti į žmogaus širdyje įrašytą, tik ne visada suvokiamą, troškimą: kvietimą į šventumą. Komandos nori būti kelias, vedantis į Santuokos sakramento turtus ir gilią poros bendrystę. Manome, kad būtent čia yra skelbimas, kurio taip reikia šiuolaikiniam pasauliui. Viešpats laukia, kad skelbtume žodžiais ir darbais.

2.1 Santuoka patarnauja meilei

„Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą, pagal savo paveikslą sukūrė jį;
kaip vyrą ir moterį sukūrė juos.“ (Pr 1, 27)

Vyras ir moteris yra tokios pačios prigimties, bet dėl skirtin-
gų, vienos kitas papildančių, savybių, jie susijungdami sudaro
vieną esybę – porą. Toks įsitikinimas skatina šlovinti Dievą,
kuris sugalvojo žmonių meilę; taip pat įkvepia nuolankumą,
nes suvokiame, kaip mums reikia kito žmogaus, kad pasijus-
tume esą viena, reikia ir valingos nuostatos, ištikimybės tapti
tik vienu kūnu.

Turėdami prieš akis tokią poros realybę, įžvelgiame, koks turtingas yra lytiškumas, Dievo panorėtas ir sukurtas. Tad svarbu, kad krikščionių šeimos rūpintųsi ir žmogiška, ir krikščioniška savo lytinių santykių kokybe. Krikščioniškas dvasingumas yra įsikūnijęs dvasingumas. Santuokinis dvasingumas ir yra išskirtinis dėl lytinio matmens, kuris įrašytas Santuokos sakramente.

2.2 Santuoka patarnauja laimei

Santuokos sakramentas padeda mums pereiti per krizės ir dykumos laikotarpius. Krizės būtinos, kad augtume meilėje, jos padeda pašalinti kliūtis, išmėgina mūsų kūrybiškumą ir veda į naujas situacijas ir naują elgseną. Krizės yra teigiamas elementas, jei porai tuo jos gyvenimo metu pavyksta išskirti Dievo valią.

Siekti, kad kitam žmogui būtų gera jo darbe, būnant motina ar tėvu; rūpintis kito žmogaus psichologine pusiausvyra, laime – netgi lytiniame gyvenime; suprasti, kad susitaikymas nėra pasidavimas, bet galimybė susitikti iš naujo; gyventi laikantis dovanojimo laikysenos; nuspręsti likti įsimylėjusiam(-ai)... Tai toli gražu mūsų neapriboja ir nėra skirta mums kamuoti, atvirkščiai, tokios nuostatos atveria kitam žmogui ir kitiems žmonėms; atveria mus laimei.

2.3 Santuoka patarnauja šventumui

Susituokę krikščionys yra pakviesti į šventumą. Tai nėra vien asmeninis kvietimas, nors kiekvienas asmuo visada išlaiko kitiems nesuvokiamą ir neperduodamą dalį, bet kelias, einamas poroje. Tai didysis santuokinio dvasingumo atradimas: dvi

meilės – santuokinė ir Dievo meilė – viena kitos neištumia, bet susijungia, ir poroje galima atsiliiepti į visus krikščioniško gyvenimo reikalavimus.

Santuokos išmintis – išmokti gyventi laikantis nuostatos „tau“, o ne „man“. Bendrystė ištrykšta iš abipusės dovanojimo ir priėmimo srovės, ir tai yra pati didžiausia vienybės forma, kokia tik gali būti poroje, nes ji kyla iš to, kad jie Jėzuje yra viena. Bendrystė nėra vien santuokinės meilės viršūnė, tai taip pat didelė dovana, kurią pora gali dovanoti. Vaisingumas ir auklėjimas, svetingumas ir vienybė, darbas ir įsipareigojimas – visa tai parodo neįveikiamą bet kurios bendrystės polinkį virsti dovanomis.

Krikščionių pora, kuriai pažįstamas toks santuokinės malonės būvis, kuri maitinasi Dievo žodžiu ir Gyvenimo Duona, tikrai dalyvauja eucharistiniame gyvenime. JIS visą savo gyvenimą pavertė „šventąja Ostija“. Vyras ir žmona yra ženklai, Dievo meilės „sakramentas“ vienas kitam ir drauge savo vaikams bei pasauliui.

3. SANTUOKINIO DVASINGUMO IR PORŲ TARPUSAVIO PAGALBOS JUDĖJIMAS

Atrasti Viešpaties buvimą susituokusioje poroje ir dalytis broliška meile su kitomis poromis – štai ką siūlo Dievo Motinos komandos, štai kaip jos nori dėkoti Dievui ir liudyti pasauliui. Toks naujas poros gyvenimo būdas nebūtinai labai skirsis nuo ankstesnio, bet tokiaime gyvenime bus daugiau jėgos, šviesos bei vilties. Savo silpnumą ir sunkumus suvokiančios poros nusprendžia kurti komandą ir sudaryti tikėjimo bendruome-

nę, kad drauge, atsiremdami vieni į kitus, keliautų atsivertimo keliu.

Tarpusavio pagalba patiriama vis augant draugystei, per gilų bendrąjį pasidalinimą savo gyvenimu, per pasidalijimą apie siekius, kad geriau suprastume Dievo valią, atrastume tiesą apie save, patirtume susitikimą ir bendrystę.

Pats žodis *bendrystė* nurodo, kad nekalbame apie nusistatytą tobulumo pasiekimą, bet kad kiekviena pora, išvien su kitomis poromis, įsitraukia į gyvą ir dinamišką procesą, siekdama sutaikyti tai, kas padalinta, suartinti tai, kas nutolę, sustiprinti tai, kas susilpnėję, pastatyti tai, kas neužbaigta, atlikti bendrą užduotį laikantis broliškos meilės, kuri vienija mus su Kristumi.

Santuokinis dvasingumas sutelktas į porą, bet neatskiria šeimos matmens. Vaikai buvo pakviesti į gyvenimo bendrystę per jų tėvų meilę, ir šeima suvokiama tokioje bendrystės bei dalyvavimo perspektyvoje.

Pedagogika, kurią poros stengiasi įsisavinti komandos gyvenime – išmokti palaikyti dialogą, gerbti kitą ir bendrai dalytis. Taip perimamas ypatingas ugdymo būdas, leidžiantis

„leisti būti“ kiekvienam iš vaikų, padėti jiems pasiekti visišką brandą, drauge su vaikais ugdyti tikėjimo patirtį, padėti jiems asmeniškai susitikti su Kristumi.

Taip galime tikėtis, kad vaikams pavyks tapti „pačiais savimi“, kad santykius su kitais žmonėmis jie kurs laikydamiesi laisvės ir solidarumo nuostatų, prisiims savo įsipareigojimus visuomenei, savo tėvų žodžio ir liudijimo dėka gyvens pagal krikščioniškos santuokos vertybes.

Kita vertus, Dievo Motinos komandos yra pasauliečių judėjimas, skirtas poroms, suvienytoms Santuokos sakramento,

ir jų vedimas priklauso nuo pačių porų bendrystės dvasios. Ši atsakomybė prisiimama glaudžiai bendradarbiaujant su kunigais / komandų dvasios patarėjais, kad kiekvienas iš šių dviejų sakramentų atskleistų pasauliui tik jam būdingą Dievo veidą.

3.1 Nuolatinio ugdymo mokykla

Dievo Motinos komandos yra porų formacijos mokykla. Nekalbame vien tik apie žinių apie tikėjimą gilinimą, bet ir apie žmogiško bei krikščioniško ištyrimo pasitelkimą, kai įdarbinamas ir protas, ir širdis, stengiantis, kad tikėjimas bei gyvenimas kuo labiau derėtų.

Tokį ištyrimą maitina keli šaltiniai – „temos“ studijos poroje ir komandoje, Judėjimo dokumentų skaitymas, formacijos sesijos, rekolekcijos, gilinimasis į Judėjimo siūlomas periodines gaires. Tokia formacija yra asmeninis, sutuoktinių ir bendruomenės ieškojimas, vykstantis priimant sakramentus, ypač Eucharistijos, vis labiau atsiveriant maldai, klausantis Dievo žodžio ir atidžiai skaitant laiko ženklus.

Ši formacija mums paskatina, padeda išskaityti Dievo sumanymą mūsų porai bei ragina savo santuokinį, šeiminių ir profesinį gyvenimą derinti prie Evangelijos vertybių. Suprasti krikščionišką vyro ir moters darbo reikšmę Dievo plane, neatskirti asmeninės moralės reikalavimų nuo visuomenės moralės – visa tai yra siektini tikslai.

3.2 Siekiai

Meilė yra apsisprendimas, kurį pora atnaujiną kiekvieną dieną. Tokio sprendimo laikytis nusprendžiame jo link kreipdami savo širdį, o įgyvendinamas jis dedant valios pastangą.

Komandos siūlo konkrečias priemones, kad padėtų poroms maitinti tą meilę, palaikyti šį sprendimą ir toliau eiti atsivertimo keliu.

Šios priemonės nėra dalykai, kuriuos privalu atlikti, bet nuostatos, kurias reikia pažadinti ir įsisavinti. Nuostatos neveikia pavieniui; reikia visa apimančio vyksmo, kuriuo gyvenimas po truputį kreipiamas nusistatyta kryptimi – Viešpaties valios link.

Reikia suprasti, kad šie siekiai yra būdai, vedantys į vis gilesnį dalykų svarstymą viduje ir į gyvenimo suvienijimą. Siekiai surašyti kaip pasiūlymas, o ne paliepimas – taip atskleidžiama jų dvasia.

Prisiminkime, kokie yra siekiai:

- uolus Dievo žodžio klausymas;
- kas dieną skirti laiko tikram susitikimui su Viešpačiu (asmeninė malda);
- kas dieną vyrui ir žmonai melstis sutuoktinių malda (ir, jei įmanoma, šeimos malda);
- kas mėnesį skirti būtino laiko tikram sutuoktinių pokalbiui Dievo žvilgsnyje (Pareiga prisėsti);
- nusistatyti „gyvenimo taisyklę“, raginančią kuo labiau suvienyti asmenį ir padedančią sužinoti kuo daugiau tiesos apie save;
- kas metus skirtis laiko stoti Viešpaties akivaizdon – jei įmanoma, porai kartu – dalyvauti rekolekcijose, kurios padės apmąstyti ir sutvarkyti savo gyvenimą Jo akivaizdoje.

Marija Komandoms suteikia savo vardą, nes ji yra geriausia šio susivienijimo su Dievu kelio vadovė; ji moka klausytis ir yra nuolanki, maitindamasi Dievo žodžiu bei Kristaus gyvenimu.

Poros šių priemonių imasi turėdamos galvoje tris pagrindines gaires:

- palaipsniškumas:

Viešpats paima mus iš ten, kur esame. Nereikia peršokinėti etapų ir skubinti laiko; kalbame apie norą žengti į priekį iš ten, kur kiekvienas esame.

- pritaikymas asmeniui:

tas pats ritmas visiems netinka, nes kelias yra ir asmeniškasis, ir poros. Siekiai neturi mūsų išgąsdinti, priešingai, turi mus įkvėpti ir padėti per visą gyvenimą.

- pastanga:

kaip meilė negimsta be susitikimo akimirkos ar asmeninė malda be gilaus klausymo ir pokalbio, taip nebus ir asmeninio ar poros atsivertimo nepriėmus sprendimo, kiek pabirus mūsų progreso troškimus paversti konkrečiais tiksliai apibrėžtais veiksmais, kurie pakeis mūsų gyvenimą ir po truputį mus kurs.

Komandų kelionės etapai

Dievo Motinos komandos poroms siūlo kelią, kur kiekvienu jų gyvenimo etapu suteikiamos deramos priemonės tikram susitikimui su Viešpačiu įvykti ir galimybei įsipareigoti sekti paskui Jį.

Šis kelias visada eina per komandą, krikščioniško gyvenimo bendruomenę – penkias ar šešias poras ir kunigą. Dėl kunigo, kuris yra tikras komandos narys, Kristus tampa regimas kaip bendruomenės galva. Komandas dviejų sakramentų – Šventimų ir Santuokos – susitikimas praturtina. Ten, kur kunigų trūkumas kliudo sudaryti naujas komandas, galima ruošti poras palydėjimo vaidmeniui atlikti. Šio kelio, galinčio trukti visą gyvenimą, etapai nėra apsaugoti nuo bendrame gyvenime išskylančių sunkumų. Todėl pridera juos pasitikti su džiaugsmu, drąsa ir vertinti realistiškai.

Etapai yra tokie:

- Įvedimas

Šiandien reikia remtis į kitokią realybę, trūksta pamatinės krikščioniškos formacijos, dėl to reikia įvadinės katechezės santuokinio ir bendruomeninio gyvenimo temomis, taip pat vien tik religinės formacijos. Baigiantis įvedimui, poros gali pasirinkti, koks kelias joms tinkamesnis – Dievo Motinos komandos ar kiti porų judėjimai.

- Palydėjimas

Ypatinga formacija santuokinio dvasingumo ir pamatinių Dievo Motinos komandos metodų temomis vyksta padedant palydinčiai porai. Reikia, kad palydėjimas vyktų pagal visam judėjimui bendrą planą, idant užtikrintume, jog Dievo Motinos komandos kaip tarptautinis judėjimas vystosi ant to paties pamato.

Po palydėjimo tarpkomandinė formacijos sesija padėtų sutvirtinti, drauge ir kitoms poroms, tai, kas buvo išmokta ir įsisavinta.

■ Komandos gyvenimas

a) Po šio etapo yra būtina atrasti gilią santuokinio dvasingumo prasmę studijuojant temas apie santuokinę meilę, Kristų ir Bažnyčią.

b) Kiekviena komanda gali pasirinkti jai tinkamiausią studijų temą iš paruoštų judėjimo ar iš kitų, atsižvelgiant į Dievo Motinos komandų išskirtinumą.

Porų dalyvavimas judėjimo rengiamose formacijos sesijose yra būtinas norint geriau suprasti Dievo Motinos komandų visuotinumą pagal Bažnyčios paveikslą, tai pat jų misijos pasaulyje svarbą.

c) Su amžiumi ir įgijus daugiau patirties, poros, ar bent kai kurios jų, gali panorėti reiklesnio kelio, neapsiribojančio vien nauja studijų tema; tai gali būti progresyvus gyvenimo peržvalgos metodas, naujas maldos pagilinimas ar reiklesnis įsipareigojimas.

Judėjimas turėtų padėti tokioms poroms surasti ar nurodyti papildomų kelių, toliau keliaujant drauge su komanda.

Šie etapai neišsemia visų Dvasios įkvėptos poros gyvenimo galimybių. Jos parodo augimo, kuris, kaip ir veiklioji meilė, neturi ribų, pradžios tašką.

4. GYVENTI BENDRYSTĖJE, KAD ATSILIEPTUME Į PAŠAUKIMĄ IR ĮVYKDYTUME MISIJĄ

Kad ir kokia būtų poros dvasinės raidos stadija, kiekvienas stengiasi šioje tikėjimo bendruomenėje – komandoje – išmokti gyventi bendrystėje. Tad nereikėtų nei užsidaryti savyje, nei manyti, kad komanda yra tikslas, nes bet kokia bendrystė neišvengiamai virsta dovanojimusi kitiems. Dievo Motinos komandos yra dvasingumo judėjimas, o tikras dvasingumas nurodo, kad būtų dalijamasi tuo, ką gavome dovanai.

Dovana, kurią judėjimas turi įteikti Bažnyčiai ir pasauliui, – dalyvauti Dievo karalystės statybose, tampant nauju poros paveikslu.

„Jie nebeturi vyno“, – ištarė Marija per Kanos vestuves, šitaip gilia savo intuicija aplenkdama išganytojišką Kristaus įsikišimą. Šiandien žemės vestuvėse vis dar trūksta visokiausio „vyno“.

Dievo Motinos komandos turi būti jautrios tokiems trūkumams, – kartais tik numanomiems, kartais išsakytiems, materialiams ar dvasiniams, – kad išlaikytų atvirą žvilgsnį į didžiulios mūsų laikų klausimus, liktų atidūs santuokiniame matmenyje pasitaikančioms kančioms ir galiausiai būtų pasirėngę šiuo klausimu bendradarbiauti su kitais judėjimais.

Komandos turi tiesioginį ypatingą tikslą: padėti poroms pilnavertiškai gyventi remiantis į jų Santuokos sakramentą.

Taip pat jos turi misijos tikslą – skelbti pasauliui krikščioniškos santuokos vertybes žodžiais ir gyvenimo liudijimu.

Tad kur nukreipsime savo pastangas per kelis ateinančius metus?

4.1 Judėjime

Įgaudami antrąjį kvėpavimą turėtume komandoje kartu stengtis kuo labiau auginti tarpusavio pagalbą ir bendrystę. Jau kalbėjome apie siekius bei pristatėme juos kaip nuostatas, kuriomis turime persiimti. Nereikia pamiršti, kad tai tik priemonės. Krikščioniškas gyvenimas – asmeninis ir poroje – yra kasdienė kova, ir todėl Dievo Motinos komandos siūlo priemones, padedančias žengti į priekį dvasiniame gyvenime. Bet nereikia pamesti iš akių, kad vienintelis įstatymas yra meilės Dvasia. Tai reikšmingomis savo gyvenimo akimirkomis patirs kiekvienas jūsų ir kiekviena pora.

Be to, kūrybingumas turėtų padėti išvengti pragaištingų įpročio kelių, skatinančių išsilaisvinti iš visokių suvaržymų. Komandoje kyla didelė rizika – dėl to, kad gyvename kartu, kad būname su draugais, – iš anksto atsiprašinėti už paklydimus, atmesti asmeninę ir poros atsakomybę krikščioniškam įsipareigojimui.

Taip pat reikia būti kūrybiškiems ir kitoje srityje. Kelio etapuose susidursime su poreikiais, į kuriuos tinkamai atsiliepti dar nemokame. Kaipantai, besiruošiančios komandos: atrodė tinkama, kad kiekviena šalis jas augintų pagal savo poreikius ir pagal tai, kas būdinga jaunoms poroms, su sąlyga, kad tarp šalių bus dalijamasi patirtimi. Taip pat dar reikia vystyti „gilesnio įsipareigojimo“ formas.

Būkime išradingi ir dalinkimės šiomis patirtimis – tai bus tarpusavio pagalba, nes norime keliauti „toliau“, kad judėjimas galėtų atsilipti į tikrai ieškančių porų poreikius ir joms nereikėtų keliauti ieškoti kitur.

Mūsų judėjimas visada stengiasi duoti nuorodų ir įžvalgų poros formacijai. Poros lieka atsakingos ir laisvos, bet turi būti palaikomos jų paieškos suprasti Dievo žodį susiduriant su laiko ženklais. Tam reikia nuolatinės formacijos ir aktualių paieškų, kad tikėjimo realybės būtų perduotos suprantama kalba.

Be to, kiekvienas turi suvokti porų, kurios prisiima atsakomybių judėjime vesti ir patarnauti, misijos svarbą ir jas palaikyti.

4.2 Bažnyčioje

Apie Dievo Motinos komandas dažnai sakoma, kad tai yra aktyvių žmonių judėjimas, o ne akcija – ta prasme, kad kiekviena pora, gaunanti didžiulių galimybių dvasiniam atsigavimui, nusistato, ko Viešpats iš jos laukia. Taip kiekvienas tampa misionieriumi ten, kur yra, rinkdamasis asmeniškai. Tikra tiesa, kad pačios komandos neįsitraukia į kokią nors apibrėžtą bendrą veiklą, nes kiekviena pora turi suprasti, į kokią Viešpaties kvietimą turi atsilipti. Bet dėl tokios vaisingos laisvės įsipareigojimų atžvilgiu neturime pamiršti, kad judėjimas turi savo charizmą ir negali apleisti panašių į save, taip pat girdimi ir ypatingi vyskupų kvietimai dėl šeimų pastoracijos. Be to, svarbu, kad komandos atsivertų kitoms socialinėms aplinkoms ir rūpintųsi savo šalies poreikiais, pirmenybę teikdamos tiems, kuriuos nurodo vietos bažnyčios.

Įvardinsime kelias šeimų pastoracijos veiklos sritis, kur labiausiai jaučiamas poreikis:

- palydėti jaunimo komandas;
- ruošti sužadėtinius krikščioniškai santuokai;
- keliauti su jaunomis susituokusiomis poromis;
- padėti sunkumų patiriančioms poroms arba dar kartą susituokusiems išsiskyrusiems žmonėms;
- rūpestis dėl kartu gyvenančių jaunuolių.

Negalime šių paskutiniame punkte įvardytų porų įtraukti į Dievo Motinos komandas, nes tai sukeltų sumaištį, bet galime galvoti apie gretutines struktūras, kurioms patarnautų komandų poros.

4.3 Pasaulyje

Idant atsilieptume ir į savo pašaukimą, ir į šių dienų pasaulio lūkesčius, reikia praktikuoti ir skelbti tris dalykus:

a) santuoka patarnauja meilei. Santuoką krizė ištiko greičiausia dėl to, kad iš tiesų nebetikima ryšiu tarp meilės ir santuokos. Mes tuo tikime ir dėl to nusprendėme mylėti vienas kitą visą gyvenimą.

b) santuoka patarnauja laimei. Liūdname, nerimo kamuojamame pasaulyje, kur vien žodis laimė skamba tarsi keistas dalykas, gyvenkime santuokinį gyvenimą ir parodykime jį kaip kelią į laimę – savo elgesiu ir liudydami būdus, kurie mums padeda tą laimę pakurstyti.

c) santuoka patarnauja šventumui. Greičiausiai čia slypi Dievo Motinos komandų išskirtinumas: ne vien kviesti į šventumą pasauliečius, susituokusius žmones, bet patvirtinti, kad žmogaus lytiškumas gali būti šventumo kelias. Bažnyčioje šis kelias išlieka naujas, o pasaulyje tai kone revoliucinga... Antrojo vėjo perspektyva siūlo mums evangelizuoti lytiškumą. t.y. išmokti jį valdyti, prisijaukinti ir gyventi juo pagal Dievo sumanymą, kad jis tarnautų Dievo Karalystei.

Mieli draugai, šis grūdas, kurį sėjame Lurde, prie Marijos kojų, turi bręsti, sudygti, augti, duoti vaisių, visai kaip Kūdikis, jos nešiotas įsčiose, tapo žmogumi, išganyto žmogumi. Dėl to mums reikia laiko ir kruopštumo, vilties ir kantrybės, taip pat Dvasiai, Dievo netikėtumui, atviros širdies.

Patikime Marijai šią antrojo kvėpavimo pastangą, kad ji neštų Komandas ten, kur Viešpats jų laukia savo Karalystės statybose.

Exultavit Spiritus meus, in Deo salutari meo.

Pašaukimas ir misija trečiojo tūkstantmečio pradžioje 2018 m.

Ižanga

Pasaulio, kuriame gyvename, permainos dar labiau sustiprina būtinybę su viltimi ir drąsa įžvelgti ir priimti laiko ženklus. Visame pasaulyje veikiančios Dievo Motinos komandos, susirinkusios į šį XII tarptautinį susitikimą Fatimoje, negali to nedaryti.

Jau 1988 m., VI tarptautinio susitikimo Lurde proga, Tarptautinė atsakingoji komanda dokumente „Antrasis kvėpavimas“ norėjo nagrinėti šiandienos porų „prioritetinius poreikius“ ir, siekdama į juos atsiliepti, pasiūlyti keletą būdų, kaip paskatinti komandų narių kūrybiškumą ir neleisti išsikvėpti.

Po trisdešimties metų akivaizdu, kad santuokos bei šeimos tikrovė nenustoję keistis ir kad aplinka, kurioje gyvena šiandieninės poros, nebeturi daug bendro su 1947 m., kai buvo paskelbta Chartija, ar 1988 m. „Antrojo vėjo“ aplinka, nors pagrindinis klausimas, kurį 1939 m. iškėlė tėvas Kafarelis, lieka toks pats: „*Kaip mylėti sekant Kristų?*“

Atrodo, kad ateizmo paženklintame materialistiniame pasaulyje krikščionių poros, per bažnytinį ir sakramentinį gyvenimą patiriančios nepakartojamą santuokos turtingumą, nebegali pasitenkinti liudydamos šio santuokinio modelio vertę. Visuomenėje, kuri nebepripažįsta iš anksto nustatytų tiesų sistemos, būtina, – jei nenorime apleisti savo apaštalinės misijos kaip pakrikštyti žmonės, priėmę Santuokos sakramentą, – savo veiksmais parodyti ir pagrįsti, kaip krikščioniškos santuokos ypatybės yra suprantamos, priimtinos ir naudingos žmogaus protui, net jei jis nėra nuskaidrintas tikėjimo.

Mūsų krikščioniško tikėjimo patirtis daro mus privilegijuotais liudytojais ne tam, kad primestume savo moralę visuomenei, kuri jos nenori, bet tam, kad atskleistume sėkmingos žmogiškos meilės bruožus visuomenei, kuri juos slepia. Šiandienos iššūkis – rasti naujų būdų įrodyti, ypač jaunimui, kad pora ir šeima nėra kalėjimas, bet, priešingai, vidinės laisvės ir atvirumo šaltinis, kelias į laimę ir kelias pas Dievą.

Visą gyvenimą tėvas Kafarelis nenustojo kartoti, kad, norint išlaikyti Judėjimo gyvybę, jis turi vystytis. Jo nuomone, gyvas judėjimas – tai judėjimas, kuris kasdien kuriamas kiekvieno jo nario veiksmais. Štai kodėl ERI šio trečiojo tūkstantmečio pradžioje panorė išreikšti savo mintis apie Judėjimo ateitį.

Rašydami šį dokumentą vadovavomės 1987 m. gegužės 3 d. Chantilly, per Europos regionų atsakingųjų susitikimą, tėvo Kafarelis pasakyta kalba, kuri nuo to laiko tapo pavyzdžiu Dievo Motinos komandoms.

Tėvas Kafarelis savo pranašiška dvasia jau buvo numatęs naujas situacijas, kurios susidarys Judėjimo lygmeniu, atsižvelgiant į vykstančius didžiulius pasaulio ir Bažnyčios pokyčius.

Jis išdėstė tris principus, kurių reikia laikytis svarstant *aggiornamento* klausimą: „Kokią misiją porai suteikia Santuokos sakramentas“:

I „Grįžimas prie ištakų, nes kartais ištakos būna užpelkėjusios, prie ištakų, kurias aš vadinu steigiamąja charizma“;

II „Atsižvelgti į laikmečio, kuriame gyvename, poreikius ir vertybes“;

III „Žvelgti į ateitį. Kokia kryptimi judėjimas kviečiamas judėti į priekį, visada besilaikydamas steigiamosios charizmos? Ši ištikimybės steigiamajai charizmai sąvoka yra labai svarbi, tačiau neturime painioti ištikimybės su nelankstumu“.

Pirmoje dalyje grįšime prie ištakų, kaip ragino tėvas Kafarelis, ir išskirsime nekintamus pašaukimo ir misijos elementus, susijusius su steigiamąja charizma, laisvės ribas, leidžiančias reaguoti į mūsų laikmečio iššūkius. Antroje šio dokumento dalyje bus mėginama išryškinti esminius mūsų „epochos pokyčio“ tiek teigiamus, tiek neigiamus bruožus.

Trečioje dalyje bus siūlomi tolesni būdai, kuriuos galima išbandyti šioje srityje, padedant ir remiant judėjimui, norinčiam Bažnyčioje būti pasiūlymų turinčia jėga ir veikėju santuokinio dvasingumo, steigiamosios charizmos branduolio, srityje.

Šis dokumentas „Pašaukimas ir misija trečiojo tūkstantmečio pradžioje“ yra sinodo dinamikos, įgyvendintos Dievo Motinos komandose, vaisius, atsakant į popiežiaus Pranciškaus raginimą visuotinei Bažnyčiai „dėl naujo evangelizacijos etapo“ (EG1).

„Grįžti prie šaltinio“

Pašaukimas ir misija

I-1 Pašaukimas

Prancūzų kalbos žodis „pašaukimas“ kilęs iš lotynų kalbos veiksmažodžio *vocare*, kuris reiškia „kviesti“. „Anneau d’Or“, 111–112, pavadinimu „Santuoka, didingasis sakramentas“, tėvas Kafarelis aiškiai pabrėžia kvietimą, skirtą Santuokos sakramento suvienytoms poroms. Jis sako, kad krikščionių pora yra Dievo „išrinkta“, „pašaukta“. Ir kaip Krikštas pašventina asmenį, taip Santuokos sakramentas yra ženklas, kad Dievas pašventina krikščionių poros pašaukimą. Santuokos sakramentas yra Kristaus ir Bažnyčios, Dievo ir pasaulio sandoros ženklas. Dievas yra meilės šaltinis. Būtent Dievas įlieja savo meilę į žmogaus meilę, kad pora galėtų atsiverti šiam pasauliui, kurį Dievas myli ir dėl kurio atsiuntė savo Sūnų. Dėl to santuokinė meilė yra perkeičiama, jei krikščionių pora, šitaip įvesta į Dievo karalystę, sutinka tapti Bažnyčios ląstele. Tada šis perkeitimas po truputį vyksta per visą jų gyvenimą, nes „sekti Dievu“ reikalauja daug pastangų.

Šventumo kelias, kurį pora pasirenka santuokos dieną, tęsiasi visą likusį gyvenimą. Tai ilga piligriminė kelionė, kuri turi mus vesti vis tolyn nuo nuodėmės ir Dievo link. Per Santuokos sakramentą Šventosios Dvasios patepimas pripildo mūsų esybę ir mus lydi. Kaip savo knygoje „Geroji santuokos naujiena“ rašo tėvas Louisas de Raynalis: „apie santuoką galime kalbėti kaip apie nuolatinį sakramentą“. Poros ir šeimos pašaukimą paversti savo krikščionišką gyvenimą bendrystės su Dievu gyvenimu lydi Kristaus meilė, kuri vienija, atkuria ir pamažu tobulina santuoką, „Dievo šedevrą“, kaip tvirtina mūsų steigėjas.

Kiekvienos Santuokos sakramentą priėmusios poros vedimas link santuokinio ir šeiminio gyvenimo perkeitimo Kristuje yra pamatinė mūsų judėjimo įžvalga. Dvasingumas ir veiksmas vienas kitą praturtina.

Taigi du krikščionys, nusprendę priimti Santuokos sakramentą, įsipareigoja vienas kitam ir Bažnyčiai. Enciklikoje „*Mystici Corporis*“ Pijus XII pareiškė: „*Kristus ypatingu būdu pasirūpino organiškais Bažnyčios poreikiais, įsteigęs du sakramentus: Santuoką ir Šventimus*“, du vienas kitą papildančius sakramentus, „*skirtus kitų žmonių išganymui*“ (Katalikų Bažnyčios katekizmas – 1534).

I-2 Misija

Kaip ir kiekvieną pasaulimą, Dievo pasaulimą krikščionių porai lydi funkcija, kurią reikia atlikti tarnaujant Dievui. Kiekvienas krikščionis dėl gauto krikšto ir sutvirtinimo jau turi prisidėti prie Bažnyčios augimo. Tačiau krikščionių porai tenka ypatingas ir nepakeičiamas vaidmuo.

Pirmasis šios apaštališkos misijos aspektas – skelbti Dievą, Jo meilę. Iš tiesų, pasak šventojo Pauliaus, meilė skatina mus skelbti Gerąją Naujieną kitiems ir dalytis dvasiniais gyvenimo su Dievu turtais. Tėvas Kafarelis šioje misijoje jau įžvelgė atsaką į krikščionims metamą iššūkį kovoti su mūsų pasaulį apėmusiu ateizmu.

Anot Jono XXIII, antrasis šios apaštališkosios misijos aspektas yra poros suvokimas, kad jie yra tėvai. Tėvas Kafarelis pabrėžė, jog Dievas mums patikėjo užduotį būti Jo meilės liudytojais ir pranašais savo vaikams. Šeima yra tikėjimą ugdomi

aplinka. Joje vaikai pirmą kartą susiduria su tikėjimu. Leidinyje „Santuoka, didingasis sakramentas“ tėvas Kafarelis teigia: „*Klausykitės Kristaus, sakančio jums: „Su jumis ir per jus, tėvai, aš noriu padauginti naujus Dangaus Tėvo vaikus ir juos išugdyti*“. Nejmanoma svajoti apie atnaujintą visuomenę, jei neatsinaujina šeima. Būtent čia ugdomi ir formuojami „nauji žmonės, galintys pakeisti pasaulį“ (kardinolas Pironio).

Tačiau tėvas Kafarelis apaštališkos krikščionių poros misijos neapriboja tik vaikais; trečiasis šios misijos aspektas turėtų paskatinti sutuoktinius klausti savęs, ką jie gali padaryti dėl visų pasaulio žmonių, kurie laukia Gerosios naujienos apie santuoką.

Tėvo Kafarelio nuomone, krikščionių pora ir šeima turi apaštalausti priimdami ir būdami svetingi, tarpininkaudami tarp pasaulio ir Bažnyčios. Jie turi būti stotelė kelyje į Bažnyčią žmonėms ar poroms, kurie yra silpni, izoliuoti, nusivylę, traumuoti, taip pat neofitams.

Krikščioniškus namus jis apibūdino kaip „*nepaprastai veiksmingą apaštalavimo priemonę*“. Liudydami neišardomą santuoką kaip gyvenimo pasirinkimą, neturime prarasti gebėjimo ir noro lydėti visus meilės ištroškusius žmones. Dievo Motinos komandos kviečia komandų poras eiti šventumo keliu – o jų kelionės palydovas būtų Jėzus, – kad klestėtų santuokos mailonės, pagrįstos neišardomumu bei ištikimybe. Tėvas Anri Kafarelis manė, jog netikintieji turėtų gauti galimybę susipažinti su Bažnyčia lankydamiesi krikščionių namuose.

Tėvas Kafarelis aiškiai pabrėžia, kad krikščioniškos poros apaštalavimas neturėtų apsiriboti šeima ir keliais draugais. Jo nuomone, ši meilė, kurią Kristus mummyse įkvepia, turi skliti į

išorę ir būti vienybės raugu pasauliui. Tai peržengia paprasto liudijimo rėmus. Tėvo Kafarelio žodžiai nedviprasmiški: „*Apaštalavimas yra ne tik liudijimas, bet ir užduotis*“. Jo nuomone, santuokinė meilė ir apaštalavimas yra glaudžiai susiję. Tai, ką šventasis Paulius pasakė apie Akvilo ir Priskilės namus: „mano apaštalavimo pagalbininkai“, Kristus turėtų pasakyti apie kiekvieną krikščionių porą. Kaip tikra mistinio Kūno dalis, pora negali pasitenkinti vien gavimu; ji turi duoti ir būti aktyvi. Mūsų įkūrėjas visada primindavo Dievo Motinos komandoms, kad neliktų susitelkusios į save, nesimėgautų vien patogiu buvimu tarp savų, nesusidurdamos su tuo, kas vyksta išorėje. Iš čia ir šis lyrinis paraginimas, kurį tėvas Kafarelis įdėjo į Dievo lūpas ir ištarė savo kalboje „Ateizmo akivaizdoje“ Romoje 1970 m.:

„Žmonių pora... ar supranti, kokią didžiulę viltį dedu į tave? Tu esi mano reputacijos, mano šlovės nešėja, tu visatai esi didžioji vilties priežastis, nes esi meilė...“

Šie kartojami tėvo Kafarelio įspėjimai rodo, kad, priešingai, nei kartais girdime, misija jo akyse atlieka esminį vaidmenį, nes pašaukimas be misijos neįmanomas. Šantiji kalboje jis primena mums Kristaus žodžius: „*Apie medį bus sprendžiama iš jo vaisių*“ ir priduria: „*Ne pagal jo grožį, bet iš vaisių [...], tai ne grožio puoselėjimo, bet dalyvavimo šioje kūrinijos evoliucijoje, kuri krypta į pabaigą, klausimas*“. Jam mūsų misijos laukas konkrečiau yra santuoka. Štai kodėl pasaulyje, kuriame krikščioniška santuoka ir šeima yra kelias į laimę ir šventumą tik mažumai, metas paklausti savęs, kiek Dievo Motinos komandų žinia šiandien yra perduodama už paties Judėjimo ribų, ir apmąstyti, kaip pateikti naujus ir tinkamus atsakymus, jei nenorime atsiriboti nuo savo artimųjų ir nebebūti apaštalais.

I-3 Veikimas

Tėvas Kafarelis prieštaravo ne pačiam veikimui, bet veikimui, atsietam nuo dieviškojo šaltinio. Toks yra nepakeičiamas komandos vaidmuo, padedantis mums įkrauti baterijas. Įvairias apaštalavimo formas porai priskiria Dievas, visos meilės šaltinis. Iš šios meilės kyla krikščionių porai teikiama ir ją stiprinanti malonė. Kad šis šaltinis neišsektų, kad apaštalavimo ištekliai būtų gausūs, tėvas Kafarelis ragina mus „*atsistoti priešais Kristų*“. Būtent per gyvą tikėjimą, maitinamą Dievo žodžio, maldos ir vidinio gyvenimo, į sutuoktinius kiekvieną dieną vis labiau skverbiasi Kristaus požiūris į pasaulį ir įvykius. Taip mes, kaip pora, keisimės, ir vis geriau spręsimė bei veiksime pagal Kristaus požiūrį. Kristaus žodis Evangelijoje porą paverčia meilės bendruomene. Iš to kyla misionieriška poros stiprybė. Tėvas Kafarelis labai gerai pasakė:

„Maldos bendruomenė ir misionierių bendruomenė yra tarsi dvi poros, meilės bendruomenės, monetos pušės... Kaip ir krikščionybė, šeima nyksta, jei nebesiremia Evangelija. Ir poros, kaip ir Bažnyčios, atsinaujinimas visada vyksta sugrįžus prie Evangelijos. Nes Evangelija yra Jėzus Kristus. O Jėzaus Kristaus žodis yra dvasia ir gyvenimas.“

(*Anneau d'Or* 117–118: „Santuoka – kelias į Dievą“)

Dievas kviečia mus gyventi šia didžia Meile; negalime tylėti apie tai, kuo gyvename, ir turime pareigą patraukti į šią meilę kitus.

„Atsižvelgiant į laikmečio, kuriame gyvename, poreikius ir vertybes“ Besikeičiantis pasaulis – iššūkis DMK

Gyvename ne tik permainų, bet ir epochų kaitos laikotarpiu. Esame liudininkai, kaip ateina nauja kultūrinė sistema, kuri, nors dažnai remiasi mūsų krikščioniškomis vertybėmis, atrodo, kad nuo jų tolsta, jas iškraipo ir struktūriškai kvestionuoja.

Atrodo, kad šiandienos visuomenė nėra pasirengusi prisitaikyti prie iš anksto nustatytų tiesų ir papročių. Priešingai, šiuolaikiniame pasaulyje būtent gyvenimo realybė meta iššūkį normoms, reikalaujama pateisinimų ir nuoseklių atsakymų.

Mūsų pasaulis vis dar yra toli nuo krikščioniško integralaus žmogaus vystymosi idealo, gerbiančio kūriniją ir pasiekiančio visas pasaulio tautas. Pastarųjų dešimtmečių pasaulinę ekonominę ir technologinę pažangą lydėjo nukrypimai bei disbalansas, dėl kurių nukentėjo tiek išsivysčiusių, tiek skurdesnių šalių šeimos.

Gyvename pasaulyje, kupiname prieštaravimų ir pertrūkių, kuriame ateitis nėra aiškiai numatoma. Būtent todėl turime veikti, nes galime tai pakeisti!

Todėl yra neatidėliotini Bažnyčios raginimai su viltimi, drąsa ir džiaugsmu pasitikti besikeičiančio pasaulio, kupino žaizdų ir nusivylimų, bet kartu ir galimybių, iššūkių. Dievo Motinos komandos entuziastingai priima šį vis atsinaujinantį kvietimą leisti Šventajai Dvasiai jas evangelizuoti, kad savo ruožtu galėtų evangelizuoti pačios.

Tačiau jei norime būti nuoseklūs apaštalai, turime susivokti, kur esame – dvasiškai, kultūriškai ir krikščioniškai.

Ekonominėje srityje esame panirę į gamybos priemonių, vartojimo įpročių ir informacijos globalizacijos kultūrą. Galimybės kurti darbą ir gerovę bet kurioje planetos vietoje lydi didelė konkurencija tarp valstybių, dažnai mažėjanti socialinė apsauga, neribotas žemės išteklių naudojimas, spekuliacinė veikla ir korupcija. Vienas iš padarinių – didelę dalį žmonių lydinti nuolatinė įtampa ir labai išaugusi laisva ar priverstinė migracija. Dėl to kyla sunkumų kuriant stabilią santuoką ir šeimą, kurios yra gerovės šaltiniai, atveriančios galimybes svetingumui ir mainams, suartinančios su kaimynais.

Ekonominė globalizacija yra susijusi su pasauline urbanizacija. Gyventojų susitelkimas didžiuosiuose miestuose ir plintanti miesto kultūra yra kita tuštėjančių kaimų ir tradicinių vertybių atsisakymo pusė. Miestai yra privilegijuotos vietos naujai evangelizacijai, tačiau norint sukurti patrauklias ir prasmingas susitikimo ir bendrystės erdves jų gyventojams, reikia daug vaizduotės.

Šiuolaikinio pasaulio raida taip pat susijusi su technologine pažanga gamtos, gyvenimo ir komunikacijos srityse. Tai neabejotinai pažanga, kelianti žmonijos gerovę, gerinanti gyvenimo sąlygas ir laisvę. Tačiau sukelia ir perdėtą savipakankamumo ir pasitenkinimo savimi jausmą, verčiantį žmones labiau rūpintis *kaip*, o ne *kodėl* priimti sprendimus. Tai efektyvumo ir utilitarizmo kultūra: vertę turi tik tai, kas naudinga; manipuliavimui gamta nėra jokių etinių ribų, jei tik tenkinami individo norai.

Socialinėje srityje, kai konkurencingumas ir vartotojiškumas slepia etikos, taip pat ir Dievo nuosmukį, pereiname prie *atmetimo ir nesaugumo kultūros*. Žmonės sutraukiami iki gebėjimo gaminti ir vartoti. Tie, kurie neturi šio gebėjimo, yra ne

visuomenės apačioje ar periferijoje, bet išorėje. Toks gyvenimo būdas, atstumiantis daugybę žmonių, lėmė globalų abejingumą visame pasaulyje: iki galo nesuvokdami, mes tampame anestezuoti, prarandame gebėjimą matyti ir padėti tiems, kurie yra kelio pakraštyje. Šis pagalbos trūkumas taip pat turi įtakos pagyvenusiems žmonėms, kurių skaičius nuolat auga, ir jie rizikuoja tapti našta. Šių žmonių priklausomybė kartais net išnaudojama ekonomiškai. Daugeliui jų vienvietė tampa nepakeliama, nors nemaža dalis sulaukia meilės ir paramos iš savo šeimų, priėmimo ir dvasinio dėmesio iš Bažnyčios bei jos judėjimų.

Atmetimo kultūra taip pat yra švaistymo, „panaudojamų ir išmetamų daiktų“ kultūra, kuri kenkia gamtai bei gyvenimo kokybei. *Dievas kalba žmonijai per regimųjų kūrinijų*, ir tai, ką girdime kartu su apleistų žmonių raudomis, yra mūsų sesers Žemės, su kuria elgiamasi blogiau nei bet kada anksčiau, šauksmas, reikalaujantis keisti kryptį. Dievas atidavė savo Kūrinijų įporos rankas, todėl mes esame paveldėtojai ir atsakome už tai, kad šie bendri namai įgyvendintų grožio ir pilnatvės viziją, apie kurią Jis svajojo. Žinoma, žmogus yra gamtos viršūnė, tačiau jei Žemė risis žemyn, o mūsų paveldėtojų gyvenimo kokybė ir toliau prastės, mūsų žinios apie meilę bei santuoką nebebus atidžiai klausoma; žmonių prioritetai bus kitokie.

Jausminių, santuokinių ir šeimos santykių srityje įžvelgiame daug teigiamų pokyčių, bet taip pat ir didelių prieštaravimų bei grėsmių. Bendras abejingumas lemia nesidomėjimą poromis ir šeimomis. Socialinės struktūros mažiau nei anksčiau remia žmonių emocinį ir šeiminių gyvenimą. Yra daug paradoksų. Viena vertus, daug jaunų žmonių kenčia dėl būsto ir esamų

poreikių tenkinimo; dėl nesaugių darbo sąlygų sunku susikurti namus ir priimti gyvybę. Šeima ir namai yra du dalykai, kurie neatsiejami vienas nuo kito, tačiau dažnai vieno iš jų trūksta. Kita vertus, ta pati konkurencingumo ir hedonistinio vartotojiškumo kultūra kitiems jauniems žmonėms suteikia tokių galimybių, kad jie nemato prasmės įsipareigoti kurti šeimą.

Senosios šeimos formos, kurioms būdingas autoritarizmas ir patriarchato perteklius, nyksta, kad atskleistų tikrąją santuokos „sielą“ – Meilę. Vis dėlto atrodo, kad šiandienos visuomenė nuvertina monogaminę vyro ir moters sąjungą, pagrįstą neišardomumu ir atvirą gyvybei. Pridursime, kad žodis šeima šiandien mūsų visuomenėje apima skirtingas realybes.

Pripažįstant vienodą vyrų ir moterų orumą padaryta didelė pažanga, nors išlieka nepriimtinas smurtas, atsiranda naujų moterų kūno išnaudojimo formų. Feministinė kova, kad ir kokia teisėta, kartais veda prie kraštutinių, neracionalių ir nerimą keliančių teorijų, grindžiamų natūralaus lyčių skirtingumo ir papildomumo neigimu bei siekiu autoritetingai primesti vadinamąją „lyčių teoriją“, pagal kurią žmogaus lytinė tapatybė priklauso nuo asmens pasirinkimo.

„Aš“ išaukštinimas taip pat yra mūsų laikų ženklas. Troškime ugdyti geriausius kiekvieno žmogaus bruožus ir laisvai vadovauti savo gyvenimo projektui galime įžvelgti teigiamų vertybių. Tačiau savidisciplinos ir kilnių tikslų stoka gali lemti nesugebėjimą dosniai atiduoti save. Taigi *individualizmo kultūra* pamažu skverbiasi į šeimos sritį ir daro jai žalą. Jei karaliauja „aš“, o ne „mes“, tuomet santuoka ir šeima tarnauja individui, o ne atvirkščiai. Tada santuoka ir šeima kuriama bei keičiama

pagal kiekvieno individo jausmus ir troškimus, todėl lengviau pateisinti įsipareigojimų stoką ir iširimą.

Minėta atmetimo kultūra taip pat neskatina tikros meilės, pagrįstos ištikimybe; dėl to žmonės greitai vartoja jausmais grįstus santykius, lengvai pereidami nuo vieno prie kito. Poros krizės išgyvenamos paviršutiniškai, nekantriai ir savanaudiškai. Išsiskyrimai skatina naujus santykius ir naujas sąjungas, kaskart sukuriant situacijas, kurias sunkiau suprasti ir išgyventi, ypač vaikams, kurios problemiškos ir krikščionišku požiūriu.

Paradoksas tas, kad tokiomis aplinkybėmis žmonių širdyse išlieka stiprus stabilios sąjungos ir šeimos troškimas, ir tai motyvuoja Bažnyčią.

Religijos srityje individualistinė kultūra lemia moralinį reliatyvizmą, o Dievas nustumiamas į privačią sritį. Tai skurdina viešąjį gyvenimą ir visuomenę, kuri netenka vertybių, objektyviai gerų kiekvienam, ir nesugeba aiškiai paremti bei nukreipti žmonių, susiduriančių su didžiais klausimais, ypač šiandien kylančiais etikos srityje. Bažnyčia šiandien turi kompensuoti šį trūkumą.

Silpnėjant tikėjimui ir religinei praktikai, šeimos taip pat tampa bejėgiškesnės savo sunkumų akivaizdoje. Daugelis žmonių kenčia vienatvės pragarą, kurį sukelia santykių trūkumas ir Dievo nebuvimas jų gyvenime. Tuomet juos gali patraukti nauji religiniai „pasiūlymai“ – vieni linkę į fundamentalizmą, kiti siūlantys dvasingumą be Dievo. Šie netikri pasiūlymai dažnai randa palankų atgarsį periferijose ir skurdžiausiose vietovėse, kur žmonės kenčia didelį nepriteklių ir gyvena skausme.

Be to, kartu su popiežiumi Pranciškumi turime pripažinti, kad *jei kai kurie mūsų pakrikštytieji nedalyvauja Bažnyčios veiklo-*

je, taip yra ir dėl to, kad kai kuriose parapijose ir bendruomenėse egzistuoja tam tikros struktūros ir nedraugiškas klimatas.

„Žvelgti į ateitį. Kokia kryptimi judėjimas kviečiamas judėti į priekį?“ Į kokius konkrečius iššūkius Judėjimas gali atsiliepti ir kaip?

Mūsų misija turi pagrindinį iššūkį ir tikslą: padėti žmonėms atrasti ir patirti tikrąją žmogiškos meilės prigimtį, kurią šiandieninė kultūra linkusi iškreipti. Apaštališkojo paragavimo „Amoris laetitia“ ketvirtame skyriuje parodomas tikrosios meilės spindesys: tai menas, atliekamas nesuskaičiuojamose kasdienio gyvenimo džiaugsmuose ir varguose, galimybė mylėti nuo ryto iki vakaro, priiimant ir įveikiant savo bei kitų netobulumą; tikrovė, kuri einant gyvenimui perkeičiama neprarasdama savo esmės; galutinis ir ilgalaikis įsipareigojimas, reikalaujantis vienybės su Dievu ir ją sukuriantis. Galiausiai mūsų misija – parodyti ir pasiūlyti kelią į laimę bei šventumą.

Dievo Motinos komandos žino, kad Viešpats nenustoja joms teikti jėgų ir išteklių, reikalingų drąsiai eiti pirmyn vykdant šią užduotį. Kaip sakė popiežius Pranciškus, 2015 m. kreipdamasis į Judėjimo atsakinguosius, turime dalytis tuo, ką turime. Tai neabejotinai raginimas pasitelkti komandų pedagogiką savo misijai; joje slypi mūsų stiprybė ir ją galime dalytis.

Žinoma, Dievo Motinos komandos turi atsiliepti į Bažnyčios kvietimą pradėdamos nuo savęs. Gyventi savo misija remiantis mūsų charizma reiškia vykdyti ją poroje, dalytis komandoje ir pasikliauti Judėjimo paskata bei apsauga.

Šiame naujame etape Judėjimas aiškiai suvokia tikrąją savo misijos Bažnyčioje ir pasaulyje prasmę. Todėl jis dar kartą patvirtina, kad jo charizma yra ne tik ugdyti santuokinį dvasingumą, bet ir skatinti kiekvieno nario, kiekvienos komandos misionierišką dvasią. Tokiu būdu, nesumenkindamas komandos narių laisvės ir asmeninės iniciatyvos, Judėjimas savo organizacija ir vadovavimu remis ir skatins konkrečias programas, skirtas lydėti poras naujose situacijose, su kuriomis susiduriama šiuolaikinėje visuomenėje. Tai konkretus indėlis, kurį galime pasiūlyti Bažnyčiai ir pasauliui šiandien. Tai mūsų stiprybė.

Kaip galime dar labiau sukonkretinti šią dvasią ir naują misionierišką dinamiką? Įkvėpimo semkimės iš pagrindinių popiežiaus Pranciškaus žodžių: *atpažinti, priimti, lydėti*.

III-1 Atpažinti ir priimti

Priėmimas: šis žodis yra Judėjimo tapatybės, išreikštos jo steigimo chartijoje, dalis. Leidinyje „Santuoka, didysis sakramentas“ tėvas Kafarelis kalbėjo apie krikščioniško svetingumo tarnystę – labai svarbią funkciją, prisidedančią prie Bažnyčios gyvenimo ir augimo. Šeima ar maža bendruomenė, priimanti į savo artumą ilgesniam ar trumpesniam laikui, dovanoja ne tik žmogišką šilumą, bet ir savo meilės spindesį bei pačią Kristaus egzistenciją. Taip „netikintis ar mažai tikintis, nelaimingas, apleistas, nusidėjęs susitiks su didžiąja Bažnyčia, susipažins su ja ir pasisuks į sakramentus bei liturgiją“. Žvelgiant iš naujosios evangelizacijos perspektyvos, labai svarbu išlaikyti šią priėmimo dvasią Dievo Motinos komandose ir ją praktikuoti

nepamirštant, kad *Viešpats priima žmones mano, o ne kaimyno namuose*.

2017 m. Florianopolyje susirinkusi Tarptautinė kolegija norėjo su empatija ir pragmatiškai, atsižvelgdama į komandoms būdingą charizmą, priimti popiežiaus Pranciškaus žodžius, išsakytus „*Amoris Laetitia*“. Taigi ne tik pasaulis, bet ir Bažnyčia šaukiasi komandų, nes mūsų charizma tarnauja jai.

Popiežiaus Pranciškaus propaguojama „**išeinančios Bažnyčios**“ idėja sujungia veiksmo jausmą su priėmimo praktika, kurią įžvelgė jau tėvas Kafarelis: „*kas taip gerbia svečią, tas nelauks, kol kas nors pasibels į jo duris, jis žinos, kaip pakviesti. Tai pirmoji svetingumo dorybės apraiška. Širdies intuicija leidžia lengvai surasti asmenį, kuriam reikia skirti kvietimą*“.

(Santuoka, didysis sakramentas)

Savo kreipimesi į Dievo Motinos komandas (Roma, 2015 m.) popiežius Pranciškus pirmiausia ragina mus praktiškai ir nuodugnai, su pastovumu ir ištverme įgyvendinti bei patirti santuokos dvasingumą. Tačiau jis taip pat primena, kad toks dvasingumas, jei nėra misionieriškas, nepasiekia savo tikslo. Daug ką gauname iš Kristaus ir Bažnyčios komandose, ir dėl to Judėjimas jaučiasi *nenumaldomai siunčiamas liudyti ir perduoti tai, ką gavo*. Kaip norėjo tėvas Kafarelis, komandos turi būti Bažnyčios, kuri išeina iš savo komforto zonos, kad susitikimų su pažeidžiamiausiais, „kovos būriai“.

Tai bendruomeninis ir asmeninis kvietimas: naujoji evangelizacija reiškia naują kiekvieno komandos nario, o ne vien įgijusių kvalifikaciją narių, įsipareigojimą. Mūsų ribotumo suvokimas bus nuolatinė paskata vengti vidutinybės ir siekti šventumo: misija atveria formavimosi ir brendimo kelią.

Visa tai gali reikšti **naują impulsą ir naują dvasią Judėjimo sklaidai**. Iš tiesų svarbu naujosios evangelizacijos kontekste kuo daugiau šalių supažindinti su krikščioniškos santuokos turtais. Žinome, kad DMK pedagogika yra raugas teigiamai vyro ir moters santykių raidai.

Šiandien ant mūsų namų slenksčio, ar bent jau kaimyniniame rajone, mus pasitinka tarptautiškumas, kultūriniai, socio-ekonominiai skirtumai, kitokių katalikiškų apeigų bendruomenės. Metas sugriauti daugybę užtvarų plečiant Judėjimą ir skleidžiant Gerąją Naujieną, kuri eina kartu. Kai į komandą norime įtraukti naują porą, kai planuojame DMK sklaidą ar informacijos skleidimą savo sektoriuje, ar ieškome tik tokių kaip mes, ar pasvarstome galimybę priimti svetimšalį? Dažnai liekame žvejoti pažįstamuose vandenyse ir baiminamės leisti į menkai pažįstamas jūras!

Kaip auginti savo gebėjimą priimti, laikantis iš Judėjimo gautos charizmos ir kanoninių įstatų? Atsakyti nėra paprasta, bet iš biologijos mokslo žinome, jog sveikai ląstelei reikia tvirtos branduolio ir porėtos membranos, kad tam tikromis aplinkybėmis vyktų mainai. Bažnyčios raginimai taip pat neleidžia DMK likti gyventi užsiglaudus tvirtovėje.

Kanoniniai DMK įstatatai nurodo taisykles, kurių reikia laikytis priimant naujus narius. Šios taisyklės nubrėžia tikslų kontūrą, ką reiškia visiškai priklausyti Judėjimui. Tuo pat metu Judėji-

mas, susidūręs su ypatingomis situacijomis, veikia vedamas ištyrimo, gailestingumo, įžvalgos ir meilės dvasios. Pridera išnagrinėti kiekvieną situaciją, kiekvieną atvejį su meile, niekada nepaleidžiant iš akių steigiamosios charizmos. „Amoris Laetitia“ aštuntame skyriuje nurodoma, kad tokiam priėmimui reikia palydėjimo, kuris galiausiai atvestų iki tam tikro dalyvavimo judėjimo dinamikoje, vis dėlto nereiškiant, kad priklausai jam. Žvelgiant iš komandų pašaukimo ir misijos perspektyvos, toks atsakymas dera su mūsų santuokinio dvasingumo charizma, jei pripažįstame, kad kiekviena pora – vyras ir moteris – turi daugiau ar mažiau santuokinio dvasingumo, jei įsipareigoja tikrai meilei ir tikroms Dievo paieškom.

Gebėjimo priimti ištyrimas primena mūsų Dievo slėpinį, amžino ir begalinio, kuris tapo mažučiu, kad visus mus pasiektų savo gailestingumu.

III-2 Iširti ir palydėti

Popiežius Pranciškus įspėja dėl didelio kultūrinio, dvasinio ir ugdymo išsūkio, kuris turi būti išspręstas pereinant prie visiškai krikščioniško gyvenimo ir priimant kitokį gyvenimo būdą. Šeima yra ypatinga vieta tokiam perėjimui: ji yra vieta, kur gyvybė priimama ir saugoma; vieta, kurioje auginame pirmuosius meilės, pasidalijimo bei pagarbos visiems įgūdžius; vieta, kur parodome svetingumą. Tuo remdamasi Bažnyčia pabrėžia būtinybę stiprinti vaikų ugdymą ir įveikti kliūtis, trukdančias perduoti tikėjimą šeimoje.

Šeima yra ideali vieta kartų dialogui ir mainams. Jaunimas yra jautresnis ir dosnios dvasios, daug kas pasigėrėtinai kovoja

už teisingesnį ir atviresnį pasaulį ir gali padėti mums grįžti į keletą pagrindinių pertvarkos bei misijos kelių, kuriuos mums nurodo Bažnyčia:

- puoselėti ekologišką sąmonę, kuri skatintų paprastesnį, nuolankesnį ir solidaresnį gyvenimo būdą;
- įveikti pasitikėjimo praradimą, gynybinį požiūrį ir išeiti iš burbulų, kad susitiktume su kitais, nes ten taip pat dvelkia Dvasia;
- skatinti pagarbą asmens orumui ir etišką bei atsakingą naudojimąsi laisve, ypač jausminių ir seksualinių santykių srityje.

Bažnyčia pripažįsta, kad *krikščionių poros per Santuokos sakramento malonę yra pagrindiniai šeimos pastoracijos veikėjai*. Kalbama ne apie teorijų išdėstymą ar doktrinų primetimą, bet kaip remiantis patirtimi parodyti sutuoktinių ir šeimos meilės patrauklumą, kuris atitinka giliausius žmogaus lūkesčius ir yra priešnuodis šiandienos pasaulį užvaldančiam savęs garbinimui.

Mes – susituokę krikščionys – turime patirties, kad meilė yra stipresnė už visas mirtis, kurias gali patirti pora, jei liksime susivieniję su Kristumi. Gerai žinome, kad pora yra vyksmas; ji palaipsniui juda į priekį, priimdama vis daugiau Dievo dovanų. Tai džiaugsmas ir viltis, kuriuos galime perduoti.

Raktinis žodis yra „palydėti“. Popiežius Pranciškus pabrėžia, kad pažangos keliuose būtina taikyti „*palydėjimo meną*“. Mes – komandos – jau esame įvestos į šį meną, kuris apima ištyrimą, priėmimą, klausymą, atjautą, rūpinimąsi, kantrybę,

abipusiškumą. Bažnyčia ragina mums ypatingą dėmesį skirti sunkesniems momentams: keliui iki tvirto ir ilgalaikio įsipareigojimo; pirmiesiems poros gyvenimo metams; krizės ir sunkumų etapams; sudėtingoms situacijoms, susidariusioms dėl išsiskyrimo, apleidimo bei nesutarimų.

III-3 Praktikuoti „palydėjimo meną“

Ugdymo ir tikėjimo perdavimo srityje

Vienas iš pagrindinių šiandienos šeimų uždavinių, be abejo, yra ugdymas, kuriam dėl dabartinės kultūrinės padėties ir didelės žiniasklaidos įtakos reikia dėti daugiau pastangų. Tikėjimo perdavimas, kuris kadaise atrodė savaime suprantamas, dabar tampa problemiškas. Desakralizuotame ir materialistiniame pasaulyje, kuriame abejojama viskuo, Dievo Motinos komandos turi spręsti šį klausimą ir padėti komandų tėvams ugdyti savo vaikus krikščioniškai. Jos turi bendradarbiauti, imdamosi atitinkamų pastoracinių veiksmų, kad patys tėvai galėtų atlikti ugdomąją funkciją.

Būtų naudinga, jei atsakingieji per Sektoriaus dienas ar kitus susitikimus bandytų pasiūlyti vaikams religinės temos užsiėmimų. Pavyzdžiui, kodėl per rekolekcijas nepakvietus komandos narių vaikų į maldos mokyklą? Ugdymo susitikimus su vaikais gali palengvinti vis tobulėjančios ryšių ir pramogų technologijos. Vaikams reikia simbolių, gestų, pasakojimų. Paauglius paprastai ištinka autoriteto ir normų krizė, todėl reikia skatinti jų tikėjimo patirtį ir šviesiai liudyti, darant poveikį

grožiu. Dievo Motinos komandų – Jaunimo atgaivinimas būtų logiška tokio jaunimui skirto dėmesio pasekmė.

Tėvas Kafarelis gyrė pavyzdžio vertę; anot jo, misionieriškoje šeimoje ne tik gimsta vaikai misionieriai, bet ir daug pašaukimų. Šiandien, kai šeimoms sunkiau perduoti tikėjimą, Dievo Motinos komandos, kaip visos Bažnyčios bendruomenės, turi stengtis padėti tėvams. Tai daryti mus skatina brolystė.

Pasirengimo santuokai ir jos palydėjimo srityje

Dievo Motinos komandų pagrindinė užduotis, žinoma, yra skleisti gerąją naujieną apie santuoką. Daug komandų narių jau seniai dirba Pasirengimo santuokai centruose, tačiau tėvo Kafarelio apgailestavimas, išreikštas kalboje, pasakytoje 1987 m. Šantiji, vertas apsvarstyti. Jis sakė: „*Nemanau, kad Dievo Motinos komandos turėjo vadovauti rengimui santuokai, tačiau manau, kad Dievo Motinos komandos turėjo turėti rengimo santuokai centrus, kurie būtų buvę atskaitos taškas kitiems centrams, remiantis būtent jų atrastu dvasingumu.*“

Taip pat reikia apsvarstyti galimybę apmąstyti ir sukurti mūsų Judėjimo pedagogika paremtus modulius bei programas, kuriuos būti galima pasiūlyti neseniai susituokusioms jaunoms poroms, norinčioms gauti pagalbą pirmaisiais santuokos metais, tačiau nedalyvaujančioms Judėjime. Popiežius Pranciškus tiksliai išsakė šį šiandien kylantį poreikį „*Amoris Laetitia*“: „*Tiek artimuoju rengimu, tiek ilgesniu lydėjimu siektina, kad sužadėtiniai santuoką laikytų ne kelio pabaiga, bet pašaukimu, vedančiu juos į priekį tvirtai ir realistiškai apsisprendus išvien pakelti visus išbandymus bei sunkius momentus. Ikisantuokinė ir santuokinė pastoracija pirmiausia turi būti ryšio pastoracija, kai perteikiama*

tai, kas padeda ir bręsti meile, ir įveikti sunkias akimirkas. Tai nėra vien dogminiai įsitikinimai ir niekada negali būti apribota Bažnyčios siūlomais vertingais dvasiniais ištekliais, bet turi būti praktinės programos, išmintingi patarimai, iš patyrimo kilusios strategijos, psichologinės gairės. Visa tai sudaro meilės pedagogiką, kuri, kad juos viduje mobilizuotų, negali ignoruoti jaunuolių dabartinių jautrybių." (AL 211).

Dievo Motinos komandos šiandieniniame pasaulyje negali ignoruoti tų jaunų žmonių, kurie nedrįsta pasirinkti vedybų kelio ir pageidauja gyventi „de facto sąjungoje“. Priežastys tam gali būti įvairios. Mūsų pareiga būtų be teismo ar prozelitizmo artintis prie jų ir paaiškinti, kodėl krikščioniška santuoka, kitaip nei manoma šiandien, yra laimės kelias. Pasitelkę komandų pedagogiką, jie gali būti paskatinti ne tik rinktis santuoką, bet ir trokšti eiti toliau tikėjimo keliu. Jau yra keletas pavyzdžių, kaip antai, „Tandemo grupės“, „Mas Pareja“ arba „Bendruomenės patirtis“, jau egzistuojantys įvairiose šalyse. Pakanka juos pritaikyti ir praturtinti, atsižvelgiant į kiekvienos šalies realybę ir kultūrą.

Judėjimo atsakingieji turi aktyviai dalyvauti vyskupijos pastoracinėje veikloje. Tai iššūkis, su kuriuo susiduriame norėdami, kad mūsų Judėjimas būtų vaisingas „išorėje“.

Poros krizių srityje

Taip pat žinome, kad šiandien niekas nėra apsaugotas nuo vadinamosios „poros krizės“, kuri dažnai ištinka pirmaisiais bendro gyvenimo metais... Ar ši krizė neišvengiama, dėl jos nieko negalima padaryti? Jei Dievo Motinos komandos mano, kad ne, jos turi veikti.

Ar jie, kaip „poros specialistai“, neturi atlikti vaidmens visuomenėje, kuri šiuo metu kaip išeitį iš poros krizės siūlo tik gyvenimą atskirai ir skyrybas? Norint pasiekti šį tikslą, labiau nei bet kada būtina sukurti tikrą palydėjimo pastoraciją, be jau pateiktų pasiūlymų, kuriuos, kai įmanoma, reikėtų skatinti ir plėtoti. Ar jos negalėtų pasiūlyti poroms palydėjimo sprendimų kartu su šios srities specialistais, kol krizė netaps nepataisoma? Argi neįmanoma parodyti poros didybės, turty, grožio ir ilgaamžiškumo, nepaisant audrų, kurios, savaime suprantama, ją supurto?

Laikui bėgant Dievo Motinos komandos sugebėjo parengti pasiūlymus, kuriuose būtų atsižvelgta į skirtingas poros gyvenimo aplinkybes. Bet kuriuo atveju DMK siekė užtikrinti, kad per neišvengiamas krizes sutuoktinių sąjunga išliktų tvirta, tvari ir besiremianti tikėjimu.

Išmokti iš anksto numatyti krizę, kol ji netapo neišsprendžiama, tikrai būtų geras dalykas. Dievo Motinos komandos turi kompetenciją veikti šioje srityje. Kai kurios šalys imasi labai įdomių iniciatyvų, su kuriomis verta susipažinti, kad jas galėtų išbandyti kuo daugiau šalių. Pavyzdžiui, komandų nariai gali būti kviečiami dalyvauti santuokos patarėjų mokymuose, kad galėtų veiksmingiau padėti krizę patiriančioms poroms, ir daugeliu atvejų būtų galima išvengti išsiskyrimo. Beje, tėvas Kafarelis jau savo kalboje Šantiji išsakė tokią pačią mintį:

„Norėčiau, kad Dievo Motinos komandos turėtų santuokos konsultantų, ir ne pretenduotų į monopolį, bet užtikrintų, kad būtų perduodamos nuorodos, atitinkančios steigiamąją charakterizmą.“

Kai kuriose šalyse atsakingieji, kur įmanoma, visus metus reguliariai rengia atviras konferencijas su šeima ir pora susijusiais klausimais. Du privalumai: Dievo Motinos komandos kreipiasi ne tik į komandų narius, ir gali padėti rasti atsakymų į visuomenei aktualius klausimus (švietimas, etika, lytiškumas, meilės ir poros antropologija ir t. t.).

Be to, tokia pagalba galėtų būti teikiama atokesnėse arba mažiau prieinamose vietovėse, naudojantis įvairiomis šiandien turimomis komunikacijos priemonėmis.

Dar Judėjimas skirtinguose lygmenyse galėtų sudaryti komandas, galinčias viešai kalbėti tam tikru klausimu.

Porų, sukūrusių naują sąjungą, srityje

Taip pat negalima ignoruoti atsiskyrusių ar išsiskyrusių porų, sukūrusių naują sąjungą ir norinčių, kad ta sąjunga būtų tvirta ir remtųsi tikėjimu, klausimo. Jau daugelį metų popiežiai ir vyskupai kviečia mus suvokti šią tikrovę. Šiuo požiūriu popiežiaus Pranciškaus kalba, 2015 m. pasakyta Dievo Motinos komandoms, yra labai aiški. „*Todėl svarbu, kad galėtumėte liudyti ir parodyti savo patirtį, kad ji padėtų krikščionių bendruomenėms suprasti konkrečias šių žmonių situacijas, priimti juos su žaizdomis ir padėti jiems keliauti tikėjime ir tiesoje Kristaus, Gerojo Ganytojo, žvilgsnyje, kad jie rastų savo vietą Bažnyčios gyvenime.*“ Pasitikėjimo komandos yra variantas, tačiau turime žengti pirmyn, jei norime, kad kuo daugiau žmonių patirtų Dievo gailestingumą.

Aišku, norint, kad visi šie pasiūlymai būtų veiksmingi, jie negali būti įgyvendinami individualiai ar parengti be dvasinių patarėjų paramos. Užduotis padėti atkurti tikėjimą tenka patarėjams: „*nejmanoma atsieti kunigo misijos nuo Kristaus misijos;*

ji ją pratęsia šimtmečiais“ (Tėvas Anri Kafarelis). Judėjimas Sektorių ar Regionų lygmeniu kiekvienu konkrečiu atveju turi inicijuoti svarstymų grupes, pradėti eksperimentus, palaikydamas glaudžius santykius su vyskupijomis, kurios, mūsų nuomone, yra tinkamiausia instancija siekiant užtikrinti tinkamą sklaidą.

Senjorų srityje

Mūsų Judėjimas turi prisitaikyti prie šiuolaikinio pasaulio, nepalikdamas savo vyresniųjų. Reikia atsižvelgti į juos kankinančią vienatvę. Iniciatyvos bus iš esmės kuriamos ir įgyvendinamos vietoje, atsižvelgiant į pareikštus lūkesčius. Tai iššūkis mums visiems.

Luiso našlė Marija d'Amonville, abu seni tėvo Kafarelio bendradarbiai, pasiūlė, kur tik įmanoma, sukurti naują judėjimą, susijusį su Dievo Motinos komandomis, pavadintą „Gyvenimu prieš mus“, kad kaip malonės laiką išgyventų pasirengimą „didžiajam perėjimui“.

Šio naujo judėjimo pradžia yra įrodymas, kad steigiamoji charizma tebėra vaisinga ir veikia. Dar reikia laiko apmąstymams ir įžvalgoms bei skirti tam erdvės, jei iš tikrųjų norime atsakyti į mūsų pasaulio iššūkius.

Dvasinės minties ir jos sklaidos srityje

2017 m. gruodžio mėn. Paryžiaus Bernardinų koledže vykusioje konferencijoje, skirtoje tėvui Kafareliui, sesuo Fernanda Barbiero kalboje apie leidinį „Aukso žiedas“ pabrėžė, kokį svarbų vaidmenį jis atliko savo laikų dvasinėje visatoje. Pasak kalbėtojos, „*Aukso žiedas*“ atvėrė kelius, kuriuos dar reikia nueiti“. Taigi šis žurnalas, pasiekęs daug daugiau žmonių nei

įmanoma vien per komandų narių ryšius, atvėrė perspektyvų, kurias dabar reikėtų išplėsti ir įgyvendinti.

Argi šiuo didelių permainų metu nereikėtų atverti mąstymo ir kūrybiškumo erdvės, kuri galėtų paskatinti mūsų amžininkus domėtis svarbia santuokos dvasingumo trečiojo tūkstantmečio pradžioje tema ir paversti ją įtikinama?

Žinoma, naudojamos priemonės nebūtų panašios į „Aukso žiedo“; reikėtų pasitelkti visas šiuolaikinės komunikacijos priemones, kurios leistų labai tiesiogiai ir asmeniškai pasiekti komandų narius ir galbūt platesnę auditoriją.

Šiam uždaviniui galėtų būti skiriami Judėjimo atsakingųjų ir, platesne prasme, visų komandų narių, kurie čia įžvelgia esminį savo misionieriško darbo matmenį, pamąstymai ir kūryba.

Išvados

DMK ateitis visada bus grindžiama vis didesne bendryste. Tik laikydamiesi meilės ir dovanos logikos galėsime pasiekti šią bendrystę įvairiose gyvenimo srityse, Judėjime ir Bažnyčioje. Dievo Motinos komandų nariai taip pat dalyvauja Kristaus kaip pranašo, kunigo ir karaliaus funkcijoje Bažnyčioje ir visame pasaulyje.

Evangelizuoti nėra kvietimas, į kurį galima atsiliepti, jei nori, o nuolatinė pareiga.

„Evangelizacija – tai prisipažinti esant misionieriškoje Bažnyčioje“. Tai pripažinti Dievo kvietimą.

Atėjo metas, kai DMK jaučiasi pajėgios priimti ir atsakyti į didžiulius pasaulio iššūkius, suteikdamos jiems prasmę per savo misionierišką tapatybę ir išskirtinumą, ir kiekvienai porai prisiimant visą atsakomybę už misiją.

Judėjimo tikslas – ugdyti, vesti ir motyvuoti poras tapti Gerosios Naujienos skelbėjais pasaulyje, kuriame gyvename, kad skelbtume Evangelijos vertybes poroje ir šeimoje; tuos ramsčius, palaikančius tiltą, kurį turime pereiti, ir kuriems išsilaikyti reikia vis didesnio meile paremto įsipareigojimo.

Atnaujinti ir pritaikyti formacijos priemonės išlaikant lojalumą mūsų charizmai, kad būtų galima spręsti konkrečius šiandienos iššūkius – tai pirmas žingsnis.

„Išeinančioje bažnyčioje“, pasak popiežiaus Pranciškaus, DMK gali atlikti neįkainojamą evangelizacijos darbą. Dėl to DMK negali apsiriboti asmeniniu dvasingumu, o turi imtis pastoracijos, kuri būtina pasaulio perkeitimui.

Jei visame pasaulyje santuoką ir šeimą apšviesime tikrosios Evangelijos šviesa, atsivers naujas kelias, kuris visiems suteiks vilties ir džiaugsmo.

Mūsų Judėjimas negali būti apribotas griežtu siekių laikymusi, nesistengiant apsižvalgyti aplinkui ir nepamatant, ką „padaryti sau artimu“. Kai kurie, nors ir laikosi siekių, kartais pamiršta tikrus krikščioniško gyvenimo reikalavimus (tikėjimas ir darbai). Tėvas Kafarelis niekada neatskyrė mūsų pašaukimo nuo misijos; jis sakė, kad reikia nuolat atsižvelgti į šiuos du aspektus. Pasistenkime įsisavinti kiekvienų Mišių pabaigoje tariamus žodžius: „eikite tarnauti Viešpačiui“.

Pabaikime tėvo Kafarelio žodžiais:

„Daugiau meilės porose, daugiau veikliosios meilės komandose ir daugiau misionieriško dinamizmo...“

Bažnyčia pirmą kartą pripažįsta DMK (Kardinolo Feltini laiškas) 1960

Bažnyčioje, kaip ir pilietinėje visuomenėje, ateina metas, kai kiekviena asociacija turi išreikšti savo prigimtį, tikslus ir metodus Nuostatų forma. Privalumas – nedaryti to per greitai, kad nebūtum įkalintas per daug siauroje liejimo formoje, galinčioje apsunkinti evoliuciją bei pasikeitimus. Tačiau reikia, kai tik įmanoma, įrėminti save, kad būtum garantuotas, jog vystymasis ir plėtra vyksta tinkama kryptimi, be tuščių dvejonių ir diskusijų apie išskirtinį grupės charakterį. Naujas institucijas Bažnyčioje pirmiausiai patvirtina vietos vyskupas, po to Šventasis Sostas, jeigu manys tai esant reikalinga ir tinkama.

Kaip sužinojote iš paskutinio Naujienlaiškio, Dievo Motinos komandų Nuostatai ką tik nusiųsti į Romą, kur yra analizuojami. Prieš tai juos patvirtino Jo Eminencija kardinolas Feltinas, kurio ypač svarbų laišką rasite žemiau. Šis dokumentas aiškiai ir tiksliai apibūdina mūsų Judėjimo bruožus. Jį verta perskaityti ir apmąstyti asmeniškai bei panagrinėti komandos susitikime.

Mūsų vieta krikščionybėje sulaukė paties tiksliausio apibūdinimo.

„Veikimo linija – labai aiški, tad tik nuo kiekvieno mūsų priklauso, kiek būsime jai ištikimi.“

Tėvas Anri Kafarelis

Būdamas DIEVO MOTINOS KOMANDŲ plėtros Prancūzijoje ir visame pasaulyje liudininku ir suvokdamas, kad šių komandų poros auga dvasiškai, džiaugiuosi gavęs progą išsakyti savo mintis Judėjimo vadovybei.

Kaip vietos vyskupas išanalizavau man pateiktus Nuostatus ir su malonumu informuoju Judėjimo vadovybę, kad jiems pritariu. Jie yra ilgametės patirties vaisius, parodę, jog tvirti ir sykiu lankstūs administraciniai rėmai gali sudaryti palankias sąlygas meilės augimui bei sutuoktinių porų įtakos sklaidai.

Visi nariai telieka ištikimi pirminiam įkvėpimui ir Judėjimo charakteristikoms: dvasingumui, virštautiškumui ir pasauliečių vadovavimui.

1 – Dievo Motinos komandos yra ir privalo likti dvasinės formacijos judėjimu.

Šių komandų egzistavimo tikslas – padėti savo nariams (pakrikštytiesiems krikščionims) atrasti savojo pašaukimo reikalavimus bei didingumą ir Judėjimo Nuostatų bei struktūros pagalba paskatinti juos „siekti krikščioniško gyvenimo tobulybės santuokinio ir šeiminio gyvenimo kontekste“, kaip sakė

Popiežius Jonas XXIII 1959 m. gegužę, kreipdamasis į tūkstantį Judėjimo porų kaip į Romą atvykusius piligrimus.

Dievo Motinos komandų – „tobulumo mokyklos“ – nereikėtų statyti į vieną gretą su Katalikų Veikimu ar šeimų sąjūdžiais. Jos gali teisėtai jaustis kovotojų parengimo arena, kurie galbūt bus asmeniškai pašaukti gausiai įsijungti į Katalikų Veikimą ir į hierarchijos patvirtintus gerus darbus. Jie toliau užsiims savo darbais pasaulyje, tačiau sykiu jiems rūpės liudyti krikščionišką gyvenimo būdą ir sukurti tokią socialinę tvarką, kuri atitiks Bažnyčios mokymą.

2 – Dvasinės formacijos tikslas pateisina Dievo Motinos komandų viršautiškumo idealą.

3 – Dvasinis gyvenimas neturi sienų, o ši didi dvasinė ir viršautinė porų brolystė unikaliame Judėjime, apimančiame daugiau nei 20 šalių, yra vertingas liudijimas ir nuostabi viltis.

Norint, kad šis viršautiškumas nebūtų iliuzija, bet atvestų į Kristaus meilės lygmenį, Komandų vadovams bei nariams reikia stiprios vadovybės ir ištikimos drausmės dvasios, kitaip Judėjimas, susidūręs su visoms dvasinėms grupėms gresiančia pagunda (labiau atsigręžti į besaikę veiklą), nusilps. Dievo Motinos komandos, pasidavusios šiai pagundai, taptų savo egzistencijos išdavikėmis.

4 – Puiku, kad visuose lygmenyse vadovauja pasauliečiai.

Tai atitinka pasauliečių integracijos tendenciją, kurią per paskutiniuosius 30 metų taip skatina Šventasis Sostas. Kunigo, kuris pagal Nuostatus padeda Sektoriaus porai, misija – gaivinti poras dvasiškai, joms patarti ir užmegzti ryšį su vietos vyskupu.

Tarptautinės Atsakingosios komandos lyderis (ERI) – kunigas, skiriamas Kardinolo Paryžiaus Arkivyskupo, kurio atsakomybė – mokymas ir dvasinis palydėjimas. Iki šiol šį vaidmenį atliko Tėvas Kafarelis – Dievo Motinos komandų įkūrėjas. Patvirtinimas, kurį suteikiame Nuostatams, leidžia Mums dar kartą patvirtinti Tėvą Kafarelį šioms pareigoms ir išreikšti visišką pritarimą jo dvasiniam bei ugdomajam indėliui į Dievo Motinos komandų Judėjimą, taip pat pasidžiaugti išmintimi, su kuria jis ir jo bendradarbiai veda komandas absoliutaus klusnumo ir ištikimybės vyskupams bei Šventajam Sostui dvasia.

Patvirtinimas duotas Paryžiuje 1960 m. kovo mėn. 25 d.

Pasirašė: Kardinolas Maurice FELTIN,

Paryžiaus arkivyskupas

DMK PRIPAŽINIMO DEKRETAS 1992

Dievo Motinos komandos buvo įkurtos Paryžiuje 1938 m. kelių sutuoktinių porų, kurios, vadovaujamos Tėvo Anri Kafarelį, troško santuokoje įgyvendinti savo, kaip pakrikštytųjų, krikščionišką pašaukimą.

Oficialus Judėjimo įkūrimas – Dievo Motinos komandų Chartijos priėmimas 1947 m. gruodžio mėn. 8 d.

Tuometinės Judėjimui vadovaujančios poros, vadovaujamos Tėvo Kafarelį, Chartijoje patvirtino savo įsipareigojimą:

- įgyvendinti savo krikšto pažadus;
- besąlygiškai atsiduoti Kristui;
- tarnauti Jam be dvejonų;
- šeimos gyvenimą grįsti Evangelija;
- stengtis, kad jų meilė, pašventinta Santuokos sakramentu, teiktų šlovę Dievui, liudytų kitiems, kad Kristus yra meilės atpirkėjas, ir atsisteisti už nuodėmes prieš santuokos ryšį;
- jos visada ir visur siekia būti Kristaus misionieriais;

- jos trokšta išreikšti savo atsidavimą Bažnyčiai, pasirengusios atsiliepti į dvasininkijos ir vyskupų prašymus;
- jos stengiasi būti kompetentingos savo pašaukimuose ir kasdieniniame gyvenime;
- jos trokšta visą savo veiklą paversti bendradarbiavimu su Dievu Jo darbe ir per tarnavimą kitiems;
- gerai pažindamos savo silpnumą ir savo stiprybės ribas, nepaisant geros valios, kasdien patirdamos, kaip sunku įkūnyti krikščioniško gyvenimo idealą mūsų bedieviškame pasaulyje, ir turėdamos nepajudinamą tikėjimą draugystės jėga bei tarpusavio pagalba, *jos nusprendė susijungti į komandas.*

Dievo Motinos komandos yra pavedusios save Dievo Motinos globai, nes nėra geresnio vadovo Dievo link už Motiną Mariją. Jos trokšta būti dvasiniu porų sambūriu, daryti pažangą kelyje į šventumą, o per santuoką savo bendrame gyvenime įteisinti santuokinį dvasingumą, padedant komandai.

Paskutiniaisiais metais vis aštriau juntamas šeiminio gyvenimo ir krikščioniškosios santuokos atnaujinimo poreikis, kurį pranašišškai įžvelgė Tėvas Kafarelis ir Judėjimą kūrusios poros, ir kuriam stipriai pritarė II Vatikano Susirinkimas, ir jis nėra kiek nesilpnėja. Taigi komandos parama, tais pačiais idealais gyvenančių porų padrąšinimas, Judėjimo teikiamas nuolatinis dvasinis penas darosi vis reikalingesnis.

Per visą savo egzistavimo istoriją Dievo Motinos komandos, pasklidusios po įvairias šalis bei žemynus, stengėsi atsiliepti į šį poreikį porų gyvenime pasėty šventumo sėklų brandimo dėka. Judėjimo dvasinė kokybė ir apaštalinė jėga jau

tapo svarbiu indėliu į santuokos atnaujinimą visame pasaulyje ir tikėtina, kad šis indėlis ateityje taps dar didesnis.

Daug vyskupų, laikydami Dievo Motinos komandas Dievo dovana Bažnyčiai ir pasauliui, išreiškė savo paramą Judėjimui ir palaikė jo prašymą, 1990 m. rugsėjo mėn. 19 d. įteiktą Popiežiškajai Pasauliečių reikalų Tarybai, būti pripažintu Tikinčiųjų Asociacija pagal privačią teisę.

Kruopščiai išstudijavusi patvirtinimui pateiktus Nuostatus ir gavusi Jo Šventenybės Jono Pauliaus II pritarimą, duotą Jo Eminencijai Kardinolui Eduardui Pironio 1992 m. kovo 26 d. audiencijos metu, Popiežiškoji Pasauliečių reikalų Taryba pripažįsta Dievo Motinos komandas kaip Tikinčiųjų Asociaciją pagal privačią teisę sutinkamai su 298 – 311 ir 321 – 329 kanonų reikalavimais ir patvirtina jos Nuostatus *ad experimentum* 5-erių metų laikotarpiui.

Šis oficialus pripažinimas te sustiprina ištikimybės saitus su Bažnyčia ir jos magisteriumu, kurie nuo pat Judėjimo atsiradimo buvo išskirtinė jo žymė. Tegu Mergelė Marija – Dievo ir kiekvienos krikščioniškos poros Motina – toliau veda Komandas keliu į šventumą, kurį tik Kristus gali suteikti. Kartu su ja dėkokime Dievui:

„Mano siela šlovina Viešpatj,
mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju,
nes jis pažvelgė į nuolankią savo tarnaitę...”

Duota Vatikane, šią 1992 metų balandžio mėnesio 19 dieną
Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Prisikėlimo šventėje

Paul J. Cordes
Viceprezidentas

Kardinolas Eduardo F. Pironio
Prezidentas

DMK Pripažinimo dekreto ir kanoninių įstatų patvirtinimas 2002

Dievo Motinos komandos kelių porų iniciatyva įkurtos Prancūzijoje 1938 m. ir lydimos kunigo Anri Kafarelis susitikdavo kas mėnesį, kad kartu iš naujo atrastų santuokos prasmę ir šio sakramento turtus. Pirmasis grupės susitikimas įvyko 1939 m. vasario 25 d. Paryžiuje. Netrukus šios poros patyrė tiek naudos savo santuokiniam gyvenimui, kad paragino ir daugiau porų semtis tokios patirties. Taip 1947 m. gruodžio 8 d. buvo parengta Dievo Motinos komandų chartija, laikoma šio Judėjimo steigimo aktu.

Dievo Motinos komandos yra sutuoktinių dvasingumo judėjimas, sukurtas siekiant patenkinti krikščionių porų, norinčių gyventi visavertį santuokinį gyvenimą, poreikius, remiantis Santuokos sakramentu. Pasak įstatų, „DMK yra dvasinio ugdymo ir atsinaujinimo judėjimas, padedantis savo nariams stiprinti meilę Dievui ir artimui; kviečia broliškai savitarpio pagalbai, kad nariai galėtų asmeniškai ir savo namuose priimti konkrečias santuokinio, šeiminio, profesinio ir socialinio gyvenimo sąlygas pagal Dievo valią; skatina narius suvokti savo

evangelizacinę misiją Bažnyčioje ir pasaulyje liudijant santuokinę meilę ir kitais jų pasirinktais veiklos būdais.“ (Įstatai, str. 3).

Popiežius Jonas Paulius II, pabrėždamas santuokinės bendrystės reikšmę ir vertę, Jubiliejiniais 2000-aisiais metais sakė, kad „per Santuokos sakramentą sutuoktiniai (...) stengiasi vienas kitam išreikšti ir pasauliui liudyti stiprią ir neišardomą meilę, kuria Kristus myli Bažnyčią. Tai yra „didis slėpinys“, kaip vadina apaštalas Paulius (plg. Ef 5, 32) (Jonas Paulius II, Jubiliejaus homilija šeimoms, 2000 m. spalio 15 d., 4).

Tiek Vatikano II Susirinkimas, tiek posinodinis magisteriumas ypatingą dėmesį skyrė susivienijimo formoms Bažnyčios gyvenime, rodydami joms gilią pagarbą ir dėmesį (plg. dekretas dėl pasauliečių apaštalavimo *Apostolicam actuositatem*, 18, 19 ir 21; Jonas Paulius II, Posinodinis apaštališkasis paraginimas *Christifideles laici*, 29).

Stovint ant trečiojo tūkstantmečio slenksčio, popiežius Jonas Paulius II rašė, kad, siekiant stiprinti bendrystę, reikia skatinti įvairias susivienijimo formas – nesvarbu, ar tai būtų bažnytinių sąjūdžių tradiciškesnės, ar naujesnės formos, – tebetiekiančias Bažnyčiai gyvastingumo, kuris yra Dievo dovana ir autentiškas „Dvasios pavasaris“ (Apaštališkasis laiškas *Novo millennio ineunte*, 46).

Todėl:

- atsižvelgdama į tai, kad Popiežiškoji pasauliečių taryba 1992 m. balandžio 19 d. dekretu pripažino Dievo Motinos komandas privačia tarptautine tikinčiųjų asociacija, turinčia juridinio asmens statusą, ir patvirtino jos įstatus *ad experimentum*;

- atsakydama į 2002 m. kovo 11 d. Tarptautinės Dievo Motinos komandų tarptautinės komandos atsakingųjų Gérard'o ir Marie-Christine de Roberty Dikasterijai pateiktą prašymą galutinai patvirtinti įstatus;
- kartu pritardama įstatų teksto pakeitimams;
- atsižvelgdama į Judėjimo apaštališką pobūdį ir Dievo Motinos komandų narių, visus šiuos metus tarnaujančių šeimai ir visuomenei, gilinamą formaciją, padedant šeimoms krikščioniškai gyventi santuokinį gyvenimą ir atrasti bei įgyvendinti Dievo planą, skirtą joms kasdieniame gyvenime;
- atsižvelgdama į Apaštališkosios konstitucijos *Pastor Bonus* apie Romos kuriją 131– 134 straipsnius ir Kanonų teisės kodekso 312 kanono 1 § 1°, Popiežiškoji pasauliečių taryba nutaria:

1. Patvirtinti Dievo Motinos komandų judėjimo pripažinimą privačia tarptautine tikinčiųjų asociacija, turinčia juridinio asmens statusą pagal Kanonų teisės kodekso 298–311 ir 321–329 kanonus.

2. Galutinai patvirtinti Dievo Motinos Marijos komandų įstatus, kurių originalas saugomas Popiežiškosios pasauliečių tarybos archyvuose.

Vatikanas, 2002 m. liepos 26 d. du tūkstančiai antrųjų metų liepos dvidešimt šešta diena, liturgijoje minint šventuosius Joakimą ir Oną – Švenčiausiosios Mergelės Marijos tėvus.

Stanislaw Rylko
Sekretorius

James Francis Card. Stafford
Pirmininkas

Dievo Motinos komandų kanoniniai įstatai su Popiežiškosios pasauliečių tarybos patvirtintais pakeitimais 2014 PREAMBULĖ

Dievo Motinos komandas (DMK) įkūrė keturios poros, kurios norėjo visiškai įgyvendinti krikšto reikalavimus santuokiniame gyvenime ir per jį bei kunigas Anri Kafarelis, įžvelgęs Santuokos sakramento dvasinius turtus.

Pirmasis susitikimas įvyko 1939 m. vasario 25 d. Paryžiuje. 1947 m. gruodžio 8 d. kunigo Anri Kafarelis ir tuometinių atsaikingųjų iniciatyva parengta DMK chartija yra tikrasis Judėjimo, norėjusio pavesti save Dievo Motinos globai, steigimo aktas.

Pagrindinis šios preambulės tikslas – įvardyti, kaip šie įstatai atitinka pradinę Judėjimo įkūrimo įžvalgą, įgalinant DMK

drąsiai ir užtikrintai žengti pirmyn, laikantis ištikimybės steigiamajai charizmai.

Kaip teigiama Dievo Motinos komandų chartijos 1 pastaboje ir kaip 1988 m. per Velykas priminė tėvas Kafarelis Dievo Motinos komandų steigimo tekstų rinkinyje, nuo pat pradžių komandos turėjo būti „santuokinio dvasingumo judėjimas, o ne tik draugiškas krikščionių porų, norinčių išvengti izoliacijos, susibūrimas, ne šeimų judėjimas ar katalikiškos veiklos judėjimas“. Nuo pat pradžių jos taip pat būrė ne pavienius asmenis, bet poras, ketinančias keliauti šventumo link santuokoje bei per santuoką.

Pagrindinė pirmųjų susitikimų įžvalga, davusi pradžią tam, kas buvo pavadinta „santuokiniu dvasingumu“, buvo ta, kad Santuokos sakramentą priėmusios poros yra pašauktos pašventinti save ne nepaisant santuokos, bet joje ir per ją. Prieš penkiasdešimt metų vargu ar buvo įmanoma suvokti tokio teiginio naujumą. Net ir šiandien dar yra kur padirbėti.

Bendraudamas su tomis jaunomis poromis tėvas Kafarelis atrado „didžio slėpinio“, apie kurį kalbėjo šventasis Paulius (Ef 5, 32), prasmę. Santuokos sakramentą priėmusioms poroms pašventinimo reikia ieškoti ne kur kitur, o tik savo meilėje, kurią atgaivina ir perkeičia dieviškoji meilė. Kaip mėgo kartoti tėvas Kafarelis: „Santuoka – tai savęs dovanojimas vienas kitam, kad kartu dovanotume save.“

Pirmosios komandos suformavo ir kitą įžvalgą: dviejų meilės santykių – žmogaus ir Kristaus bei poros – paralelę. Abu vystosi panašiai: po susitikimo džiaugsmo ateina nakties išbandymas, kai meilė tarsi pranyksta. Norint atsilaikyti, reikia tvirto tikėjimo ir ištikimybės.

1945 m. tėvas Kafarelis pradėjo leisti „L'Anneau d'or, Cahiers de spiritualité conjugale et familiale“. Ten buvo išspausdintas didelę įtaką padaręs redakcinis straipsnis „Un devoir méconnu“, kuriame, remiantis šv. Luko evangelija, pristatyta „Pareiga prisėsti“, paremta principu: „Namas galiausiai sugriūva, jei neprižiūrimas karkasas“. Poros, kurios nesustoja pagalvoti... rutina pradeda imti viršų... santuokinė sąjunga sutrūkinėja.

Vis daugiau porų, žinodamos savo silpnąsias vietas ir ribas (nes kasdien patiria, kokie siauri vartai, koks sunkus ilgas kelias), nusprendžia sudaryti komandą lanksčios, bet kartu ir griežtos struktūros Judėjime.

Įkvėptos daugiau nei penkiasdešimties metų patirties, DMK yra įsitikinusios, kad Judėjimas dabar geriausiai atsako į porų ir Bažnyčios poreikius. Judėjimas, šiuo metu įsisteigęs maždaug šešiasdešimtyje šalių, nori į pasaulį nešti krikščionišką liudijimą.

Vadovaudamasi 1983 m. sausio 25 d. paskelbto Kanonų kodekso 299 § 3 kanonu, tarptautinė atsakingoji DMK komanda kartu su superregionų ir daugelių regionų atsakingaisiais vienbalsiai nusprendė priimti šiuos įstatus.

Šie įstatatai buvo patvirtinti ad experimentum *penkerių metų laikotarpiui per audienciją, kurią 1992 m. kovo 26 d. Jo Šventenybė Jonas Paulius II suteikė Jo Eminencijai kardinolui Eduardo PIRONIO, Popiežiškosios pasauliečių tarybos pirmininkui. Dekretas, pripažįstantis Dievo Motinos komandas privačia tikinčiųjų asociacija pagal 298–311 ir 321–329 kanonų normas, buvo paskelbtas 1992 m. balandžio 19 d., per Prisikėlimo šventę.*

Šie įstatai buvo galutinai patvirtinti 2002 m. liepos 26 d., Švenčiausiosios Mergelės Marijos tėvų šventųjų Joakimo ir Onos liturginės šventės dieną, Popiežiškosios pasauliečių tarybos, vadovaujamos kardinolo Jameso Franciso Staffordo, dekretu.

Jų tikslas:

- užtikrinti Judėjimo nuoseklumą ir augimą, palaikant tęstinumą ir ištikimybę pirminėms įžvalgoms, kartu leidžiant būtinus pritaikymus, atsižvelgiant į naujus poreikius, kurie gali būti suvokiami pagal laiko bei vietos kontekstą;
- užtikrinti, kad pirminė DMK Judėjimo intuicija būtų tvirtai įsišaknijusi Bažnyčioje, taip gaunant patvirtinimą, kad pripažįstamas jo išskirtinumas;
- tarnauti kaip orientyras Judėjimo nariams ir jo atsakingiesiems bei kaip garantija bažnytinei valdžiai;
- nurodyti institucinę DMK sąsają su Šventuoju Sostu.

1 straipsnis – PAVADINIMAS IR KVALIFIKACIJA

Oficialus Judėjimo pavadinimas yra: „Dievo Motinos komandos“, sutrumpintai – DMK. Šis pavadinimas yra bendras visam Judėjimui, įskaitant ir oficialius vertimus. Reikalui esant, galima pridurti paantraštę: „Santuokinio dvasingumo judėjimas“.

Dievo Motinos komandų pavadinimai gali būti verčiami į tų šalių, kuriose jos įsteigtos, kalbas pritarus Tarptautinei atsakingajai komandai (ERI).

DMK, kaip pasauliečių judėjimas, yra privati tarptautinė tikinčiųjų asociacija, koordinuojama ir vadovaujama savo narių ir turinti juridinio asmens statusą pagal 1983 m. sausio 25 d. paskelbto Kanonų teisės kodekso 298–311 ir 321–329 kanonus bei šiuos įstatus. Judėjimas sudaro visuotinę dvasinę bendruomenę Bažnyčioje.

2 straipsnis – BŪSTINĖ

Judėjimo registruota būstinė yra Paryžiuje – 49, rue de la Glacière, 75013 Paryžius, Prancūzija. Tarptautinės atsakingosios komandos sprendimu ji gali būti perkelta į bet kurią kitą vietą.

3 straipsnis – TIKSLAI IR PAGRINDINIAI BRUOŽAI

DMK tikslas – padėti krikščionių poroms atrasti ir patirti visus Santuokos sakramento aspektus, liekant ištikimiams Bažnyčios mokymui.

DMK yra dvasinio ugdymo ir atsinaujinimo judėjimas, padedantis savo nariams stiprinti meilę Dievui ir artimui; kviečia broliškai savitarpio pagalbai, kad nariai galėtų asmeniškai ir savo namuose prisiimti konkrečias santuokinio, šeiminio, profesinio ir socialinio gyvenimo sąlygas pagal Dievo valią; skatina narius suvokti savo evangelizacinę misiją Bažnyčioje

ir pasaulyje liudijant santuokinę meilę ir kitais jų pasirinktais veiklos būdais.

4 straipsnis – NARIAI

Dievo Motinos komandų nariai yra krikščionių poros, priėmusios Santuokos sakramentą ir besilaikančios Judėjimo tikslų ir metodų, apibrėžtų naujausioje Chartijos redakcijoje (1972 m. gegužės mėn.), ją atnaujinusiuose pagrindiniuose dokumentuose bei šiuose įstatuose.

„Vadovas Dievo Motinos komandoms“, kurį 2001 m. gegužę, patvirtinus Tarptautinei kolegijai, išleido ERI, remiasi visais pirmiau minėtais dokumentais, taip pat šiais įstatais. Jame vidaus nuostatų forma nurodomos Judėjimo ir jo narių gyvavimo sąlygos. Tai išsamios Judėjimo veiklos gairės ir jas gali keisti tik ERI, pasitarusi su Tarptautine kolegija.

Komandų nariais gali tapti bet kuri pora, atitinkanti šio 4 straipsnio pirmos pastraipos sąlygas. Po ne trumpesnio kaip vienerių metų įvadinio laikotarpio komandoje, lydimoje palydinčios poros, kai susipažįstama su įvairiais Komandos gyvenimo aspektais, kiekviena pora įsipareigoja Judėjimui arba nusprendžia iš jo pasitraukti.

Kiekvienas narys gali bet kada pasitraukti.

Dėl vieno ar kelių narių pašalinimo dėl nesuderinamumo ar rimtų sunkumų, susijusių su asociacijos įsipareigojimais, gali nuspręsti SR/PrR, kuriai jie priklauso, atsakingieji, remdamiesi vietos atsakingųjų pasiūlymu, garantuodami jiems teisę į gynybą ir galimybę apskųsti sprendimą Tarptautinei atsakingajai komandai.

5 straipsnis – KOMANDOS GYVENIMAS IR PAGALBA NARIAMS

Komanda – tikra bažnytinė bendruomenė – yra pagrindinis judėjimo vienetas. Todėl mažų porų bendruomenių, siekiančių visavertiškai gyventi krikščionišką gyvenimą savo poroje ir šeimose, kūrimas ir palaikymas yra išskirtinis DMK, kaip Bažnyčios judėjimo, pašaukimas.

Po palydėjimo ir įvadinio laikotarpio pati komanda arba prisijungia prie Judėjimo, kuris ją priima, arba nusprendžia iš jo pasitraukti.

Iš penkių–septynių porų sudaryta komanda kiekvienais metais pasirenka „atsakingąją porą“, kuriai padeda kunigas / „dvasinis patarėjas“, taip pabrėžiant ryšį su kunigyste ir bendrystę su Bažnyčia.

Kasmėnesinis komandos susitikimas yra svarbiausias jos gyvenimo taškas. Susitikimą, kurį rengia kiekvienas narys, sudaro paprastas valgis, maldos laikas, bendrasis pasidalijimas patirtimi ir rūpesčiais, pasikeitimas nuomonėmis tema, susijusia su Judėjimo tikslais ir esminiais bruožais, taip pat pasidalijimas žemiau išvardytais siekiais.

DMK nariai įsipareigoja dėti asmenines ir poros pastangas laikantis „siekų“: asmeninė gyvenimo taisyklė, tikro santuokinio dialogo laikas kiekvieną mėnesį, kai kartu ieškoma Viešpaties valios („Prisėdimas“), Dievo žodžio klausymasis, kasdienė malda, kasdienė sutuoktinių ir šeimos malda, metinės rekolekcijos. Kad tai pasiektų, jie taip pat įsipareigoja padėti vienas kitam komandoje ir dalyvauti Judėjimo veikloje bei gyvenime.

6 straipsnis – ATSAKOMYBĖS IR KOORDINAVIMO INSTANCIJOS

1) Brolišcai bendrystei ir Judėjimo tikslų įgyvendinimui tarnauja keletas atsakomybės ir koordinavimo instancijų:

- Ryšio pora, atsakinga už ryšio tarp kelių komandų palaikymą;
- Sektoriaus pora, atsakinga už vadovavimą grupei komandų (nuo 5 iki 20), padedama sektoriaus komandos, sudarytos iš kelių porų ir kunigo, sektoriaus dvasinio patarėjo;
- Regiono pora, atsakinga už vadovavimą keliems sektoriams;
- Provincijos pora, atsakinga už ryšių palaikymą tarp kelių regionų, kai superregionas yra per didelis;
- Superregiono pora, atsakinga už kelių provincijų ar regionų koordinavimą.

Poros, atsakingos už sektorius, regionus, provincijas ar superregionus, turėtų pasirūpinti, kad jiems padėtų tarnystės komanda, sudaryta iš kelių porų ir kunigo / dvasinio patarėjo, kurie padėtų jiems bendrystės ir pasitikėjimo dvasia. Kiekviena atsakinga pora už savo tarnystę atsiskaito aukštesnei Judėjimo vadovybei.

Visos šios pareigos, taip pat DMK porų teikiamos sekretoriavimo, vertimo ir kitos tarnystės atliekamos savanoriškai, be atlygio.

2) Tarptautinė atsakingoji komanda (ERI) yra atsakinga už bendrą Judėjimo valdymą, glaudžiai bendradarbiaudama su superregiono poromis.

ERI sudaro 6–8 poras, kurioms padeda kunigas / dvasinis patarėjas. Šias poras parenka pati ERI, prieš tai surengusi konsultacijas visų pirma su superregionais. ERI nariai turi būti parenkami kuo labiau atsižvelgiant į tarptautinį Judėjimo pobūdį.

ERI narių kadencija trunka ne ilgiau kaip šešerius metus.

ERI pasirenka atsakingą porą iš savo narių arba iš anksčiau ERI priklausiusių porų. Tik išimtiniais atvejais ERI atsakingoji pora gali būti renkama iš kolegijos narių. Tokiu atveju pasirinkta pora privalo dalyvauti ERI posėdžiuose bent vienerius metus iki atsakomybės prisiėmimo pradžios.

Atsakingoji ERI pora prisiima jos vedimą ir koordinavimą. Ji atsako už kasdienį Judėjimo valdymą bei reguliariai atsiskaito ERI nariams. Jos kadencija trunka ne ilgiau kaip šešerius metus. Ji oficialiai atstovauja Judėjimui.

Prieš paskirdama atsakingą porą, ERI užtikrina, kad Popiežiškoji pasauliečių taryba dėl šio pasirinkimo neturi rimtų prieštaravimų. ERI turi Tarptautinį sekretoriatą, kuriam vadovauja generalinė sekretorių pora, atsakinga visų pirma už ERI administracinius ir veiklos aspektus.

Ryšių zonas sudaro superregionai, regionai ar sektoriai, tiesiogiai prijungti prie ERI, taip pat šalys, kurios dar neturi savo komandos. Už jas atsako ERI nariai.

ERI taip pat gali pasitelkti specializuotas tarnysčių komandas, vadinamas „satelitinėmis komandomis“, padedančias jai vykdyti savo misiją. ERI užtikrins šių komandų, kurių nariai

dirbs ribotą ERI nustatytą laikotarpį, tarptautiškumą. Už jas bus atsakingas ERI narys.

ERI gali remtis ekspertų, kunigų ar pasauliečių įžvalgomis.

Atsilaisvinus ERI atsakingosios poros pareigoms, laikinai ir ne ilgiau kaip vienerius metus šią misiją vykdo daugiausiai balsų ERI rinkimuose surinkusi pora, kol bus pakviesta pora, galutinai perimsianti šias pareigas pagal šių įstatų taisykles.

Bet kokia atsakomybė, vykdoma kiekvienu iš šių lygmenų, yra patikėta poroms, ERI nariams, nustatytam laikotarpiui, paprastai nuo 3 iki 5 metų. Šio straipsnio 1 dalyje išvardytos poros parenkamos pagal oficialiuose Judėjimo dokumentuose nustatytą tvarką, vadovaujantis bendrystės ir tarnystės dvasia. Juos skiria už tos srities koordinavimą atsakinga pora, pasitarusi su kadenciją baigiančiais atsakingaisiais ir gavusi visų kompetentingų asmenų nuomonę.

Kalbant apie porų, atsakingų už SR ir PrR, kvietimą, tai būtinai atliekama konsultuojantis su ERI.

Įvairiose šalyse pagal poreikius su ERI pritarimu įsteigti sekretoriatai yra pavaldūs vietos atsakingiesiems, bendradarbiaujant su Tarptautiniu sekretoriatu.

Atsilaisvinus atsakingojo vietai, atitinkamą misiją atlieka pora, atsakinga už koordinavimo instituciją, kuriai ji priklauso. Ši, pasitarusi su savo komanda, gali pavesti šias pareigas eiti porai, kurios komandoje ta vieta atsilaisvino.

Kiekviena atsakingoji pora, pradedant sektoriaus atsakingaisiais, atstovauja Judėjimui savo geografinėje teritorijoje. Atstovavimas susijęs tik su 3 straipsnyje nurodytomis teritorijomis. Atsakingoji pora reguliariai atsiskaito vadovybei už savo iniciatyvas, sprendimus ir koordinavimą.

Visų Judėjimo instancijų parengti dokumentai, susiję su pedagogikos metodais ir veiklos taisyklėmis, arba dokumentai, kuriuos poros gali studijuoti ar platinti, turi būti siunčiami ERI patvirtinti.

Bet kokio lygmens atsakingosios DMK poros gali būti atleistos nuo pareigų:

- pašalinimo iš Judėjimo atvejais, kaip numatyta šių įstatų 4 straipsnyje;
- sistemingo pareigų, tenkančių jiems kaip atsakingiems asmenims, nevykdymo atvejais;
- tais atvejais, kai imamasi praktikų, vedančių į atitrūkimą nuo Bažnyčios;
- šių įstatų pažeidimo atveju, kuris keltų pavojų DMK vienybei ir bendrystei.

Sprendimą dėl pakeitimo turi priimti poros, atsakingos už SR/PrR, kuriems jos priklauso, užtikrinant teisę į gynybą ir su galimybe sprendimą apskųsti tarptautinei atsakingajai komandai.

7 straipsnis – KUNIGAI / DVASINIAI PATARĖJAI

Kunigai į komandas atneša nepakeičiamą savo kunigystės malonę; jie neprisiima jokios koordinavimo atsakomybės, todėl vadinami „dvasiniais patarėjais“.

Kunigą, **komandos dvasinį patarėją**, komandos nariai renka iš kunigų, teisėtai vykdančių kunigiškąją tarnystę pagal 324 kanono § 2.

Kunigą, **sektorius ar kitos tarnystės komandos dvasinį patarėją**, iš komandų dvasinių patarėjų išrenka tarnystės komandos atsakingoji pora, pasitarusi su pora, atsakinga už šio lygmens koordinavimą. Šis kunigas privalo kreiptis į savo hierarchinius vyresniusius ir gauti sutikimą eiti šias pareigas, truncančias nuo trejų iki penkerių metų.

Kunigą – **ERI dvasinį patarėją** – pasiūlo atsakingoji pora, kuri prisiima tarnystę ERI nariams; jo paskyrimą patvirtina Šventasis Sostas. Jo kadencija trunka ne ilgiau kaip šešerius metus ir turi baigtis tuo pačiu metu kaip ir atsakingosios poros.

Kiti kunigai, atsižvelgiant į aplinkybes ir poreikius, gali būti įtraukiami į Judėjimo aptarimą ir dvasinį vedimą, prisiimdami įvairaus lygio atsakomybę. Juos renka atitinkamas lygmuo, suderinęs su aukštesniąja Judėjimo vadovybe.

8 straipsnis – TURTO ADMINISTRAVIMAS

Judėjimo ištekliai – tai visi jo narių sumokėti metiniai įnašai, taip pat visos aukos, dotacijos ir palikimai. Šie ištekliai naudojami Judėjimo veiklos, koordinavimo bei plėtros išlaidoms padengti.

Judėjimas gali įsigyti nekilnojamąjį turtą pirkdamas, dovanodamas ar paveldėdamas, tačiau jį pasilieka nuosavybėje tik savo tikslams įgyvendinti.

Kiekvienas, kuris naudojasi Judėjimo finansiniais ištekliais, privalo atsiskaityti už gautas bei išleistas sumas tiems, kam pridera.

ERI kiekvienais metais priima sprendimą dėl Judėjimo finansinės politikos, ypač dėl tarptautinio superregionų ar regionų įnašo, ir užtikrina, kad ji būtų tinkamai įgyvendinama.

Šalyse, kuriose įsteigtos DMK, gali būti steigiamos pilietinės, nacionalinės arba regioninės asociacijos, turinčios juridinio asmens statusą. Sprendimas jas įsteigti ir jų įstatai pateikiami ERI patvirtinti. Šios asociacijos gali turėti ir valdyti DMK priklausančią turtą ir kasmet atsiskaito vietos Judėjimo vadovams.

Siekiant skaidrumo ir pasitikėjimo, regionų, superregionų, ar kitų lygmenų įsteigtų pilietinių asociacijų apskaitos dokumentai kasmet perduodami koordinavimo instancijai, kuriai jie priklauso. Tas pats taikoma ir ERI, kuri perduoda Kolegijai visų asociacijų, kurių narė ji yra, dokumentus.

Likvidavus vieną iš šių asociacijų, turtas bus perduotas pagal kiekvienoje šalyje galiojančias taisykles. Tačiau Tarptautinė asociacija užtikrins, kad turtas būtų naudojamas Judėjimo narių arba su poromis ir santuoka susijusių institucijų, veikiančių minėtų asociacijų administruojamose šalyse, naudai.

Likvidavus Tarptautinę DMK asociaciją, turto perdavimą vykdys ERI pirmenybę teikdama asociacijoms, siekiančioms panašių tikslų, ir vadovaudamasi 326 kanonu.

9 straipsnis – ĮSTATŲ PAKEITIMAS

Bet kokį pasiūlymą peržiūrėti šiuos įstatus teikia arba ERI, arba superregionų atsakingieji dviejų trečdalių balsų dauguma.

Sprendimą dėl pakeitimų priima ERI, pasikonsultavusi su superregionais pagal tą pačią procedūrą, kuri buvo taikoma rengiant šių įstatų projektą, ir pateikia juos tvirtinti Šventajam Sostui.

10 straipsnis – BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

ERI ir superregionų atsakingieji užtikrina, kad Judėjimo vidaus taisyklės ir oficialūs dokumentai atitiktų šiuos įstatus.

Paryžius, 2014 m. kovo 14 d.

Tarptautinis sekretoriatas
49, Rue de la Glaciere
Septintas aukštas
75013
Paryžius, Prancūzija

Equipes Notre-Dame

Tarptautinis sekretoriatas
49, Rue de la Glaciere
Septintas aukštas
75013
Paryžius, Prancūzija

Equipes Notre-Dame